LINDA LAEL MILLER
EDITURA AMIRON
O fată seducătoare
Una dintre cele mai savurate scriitoare de romane de dragoste din zilele noastre...

Linda Lael Miller

O fată seducătoare

Corbin's Fancy

by Linda Lael Miller

Linda Lael Miller

O fată seducătoare

Traducere de Carmen Tică

București

Tehnoredactor: Claudia Feticu
Corector: Dincu Petre

ISBN 973-95059-7-1

Prolog

Port Hastings, Washington
24 decembrie 1887

Coroana mare şi verde se clătină în cui, pe cînd Jeff Corbin trînti uşa în urma lui, îşi vîrî mîinile în buzunarele costumului său greu, de marinar, şi coborî treptele. Aproape instantaneu, uşa se deschise din nou.

– Luate-ar-dracu', hîrîi o voce, stai puţin!

Jeff se opri în mijlocul potecii ninse, umerii săi se încordară, iar falca i se crispă. Nu-şi întoarse faţa spre fratele său; fiind cuprins de acelaşi sentiment, nu putea nici măcar să-l privească în ochi. Chiar şi atunci cînd Adam veni să stea dinaintea sa, Jeff refuză să-i întîlnească privirea sau să-i recunoască măcar cumva prezenţa.

– Cît mai ai de gînd să o duci aşa? îl întrebă Adam, punîndu-şi mîinile în şolduri.

Jeff nu mai spuse nimic, deşi îşi imagina strigătele de furie şi de jenă care îi treceau prin minte. Deoarece rareori îşi ascundea sentimentele, îi era teribil de greu să tacă.

– Este Crăciunul, Jeff, îi reaminti Adam cu o

răbdare neobişnuită. Nu poţi să pleci acum.

– Trebuie să plec, zise Jeff, privirea sa evitînd-o cu grijă pe cea a fratelui său mai mare. Mintea şi inima îi erau pline de durerea ce contura imaginea lui Banner, cumnata lui, precum şi a copiilor pe care îi născuse.

Erau gemeni – băiat şi fată...

– Jeff!

Jeff se forţă să-l privească pe Adam în faţă. Vîntul sufla teribil de rece în acel Ajun de Crăciun; îi pişca pe cei doi şi bătea printre ei cu putere, rupînd lanţul care legase odinioară sufletele lor.

– Trebuie să plec neapărat, spuse el. *Doamna Mării* porneşte în zori şi echipajul este deja îmbarcat.

– La naiba cu Doamna Mării, şuieră printre dinţi Adam, ridicîndu-şi o mînă şi trecînd-o prin părul întunecat. Trebuia să păstrez secretul asupra bolii lui papa, să-l ascund de tine şi de toţi ceilalţi, Jeff! Nu poţi pricepe asta?

Jeff dădu din cap.

– Înţeleg, spuse el, dar era pe jumătate adevărat. Timp de cinci ani îşi crezuse tatăl mort; aflînd totuşi că omul trăise în tot acest timp, acest lucru îl zgudui profund.

– Nu înţelegi, strigă Adam. Doamne, Jeff, avea lepră.

– Ştiu asta. Şi te luase să-l îngrijeşti. Tu, fiul cel devotat. De ce naiba ar fi avut papa nevoie de mine cînd, de fapt, te avea pe tine?

Adam se dădu în lături, uşor, dar rămase pe poziţie.

– E mai mult decît atît, nu-i aşa?

Jeff îşi ridică privirea.

– Da, e mai mult decît atît, replică cu acelaşi glas. Îţi iubesc soţia, Adam. O iubesc pe Banner şi mă rog la Dumnezeu ca cei doi copii să fie ai mei. Oare ţi-e clar acum?

Exlozia la care se aştepta Jeff veni doar pe jumătate; Adam oftă şi-şi dădu capul pe spate în căutarea ninsorii căzute din cer. Strălucind, fulgii de nea se adunau pe genele sale şi pe chipul său puternic.

– Vei trece peste starea asta de acum, Jeff. Doar să ai răbdare. Învingîndu-şi emoţiile, Jeff îşi făcu drum înconjurînd trupul înalt al fratelui şi porni spre poartă.

– Timpul vindecă toate rănile, nu-i aşa doctore? strigă el uitîndu-se în urmă, bucuros că Adam nu-i putea zări chipul. Voi fi plecat cam şase luni, aşa că nu mă aştepta. Deodată, Jeff simţi o ameţeală. Se izbi de gardul de piatră, cu putere. Furia îl cuprinse, dar veninul său, încă pulsînd, îl lăsă fără putere şi imobil.

– Mă vei asculta, rosti tărăgănat Adam, fixînd privirea lui Jeff, ca un demon cu ochii albaştri.

Jeff reuşi să îndepărteze de pe reverul hainei sale mîinile puternice ale fratelui său, dar mai mult nu putu face, iar respiraţia îi era grea, ca şi cum ar fi alergat o bună bucată de drum.

– Du-te dracu', spuse el.

– Şi eu te iubesc, Jeff, răspunse Adam. Apoi oftă din nou şi vorbi fără sarcasmul atît de caracteristic firii sale: Te rog, nu pleca. Nu aşa.

Şi, deodată, se întîmplă. Suspinele pe care Jeff le ţinuse în el o bună bucată de vreme se

revărsară, pornind din adîncul pieptului, înăbuşite şi aspre.

– Naiba să te ia, izbucni el. Să te ia dracu', Adam, nu mai pot să stau.

Adam îşi trase fratele aproape, îl ţinu lîngă el o clipă şi apoi se dădu înapoi. Vocea lui era răguşită cînd spuse:

– Ştii că n-aş fi vrut să te rănesc cu ceva pentru nimic în lume?

Jeff scutură din cap.

– Ştiu.

Repede, Adam îl atinse pe Jeff pe umăr. Apoi, fără un alt cuvînt, se întoarse cu spatele şi se îndreptă spre casa unde aştepta Banner, cu părul ca de scorţişoară şi ochii verzi, verzi.

Jeff, atît de nerăbdător să lase clipele să zboare, stătu în picioare, nemişcat un timp, privind în sus la forma mare de piatră care fusese căminul lui dintotdeauna, după toate călătoriile sale. La noapte se părea că acesta îi va lipsi.

După o clipă, Jeff Corbin trase zăvorul, deschise poarta şi păşi în afară. Uitînd de frig şi de ninsoarea ce îi bătea în faţă, îşi croi drum spre oraş, pe colina abruptă, apoi spre port.

Ajungînd pe cheiul lung, unde era ancorată *Doamna Mării,* trase adînc aer în piept, sperînd că pe chipul său nu se citea nici cea mai vagă urmă de durere, şi înaintă spre rampa de schimbare, lăsînd urme pe zăpadă.

Oamenii săi îl salutară cu o veselie grosolană, aşa cum procedau de obicei; le făcu cu mîna şi păşi spre cabina sa, cu capul aplecat. Whisky! Ceea ce simţea nevoia acum era să aibă whisky.

Prima izbitură zgudui vaporul tocmai cînd el ajunse la scările care duceau sub punte, azvîrlindu-l în tovarăşii de drum. Auzi ţipete, apoi altă explozie avu loc, părînd că desface vaporul în bucăţi. Ameţit, se tîrî pe scări în sus, spre puntea ce dansa diabolic. Văzu oamenii sărind peste bord, cu hainele şi părul în flăcări. Strigătele lor pline de groază şi durere erau în contrast cu adierea ce aducea zăpada din cerul ascuns.

Căldura era de nesuportat şi, pe cînd pornea în larg, spre întuneric şi spre uitarea care îl aştepta, Jeff crezu că aude diavolul rîzînd.

Capitolul 1

Wenatchee, Washington, 12 mai 1888

Iepurele nu ieşea din pălărie.

Fancy putea să simtă vietatea cu mîna dreaptă; se ghemui în geanta de catifea neagră, tremurînd înlăuntrul ei cu îndărătnicie. Mulţimea de copii, adunaţi în faţă, se împingea mai aproape, cu feţele lor pistruiate şi mînjite de îngheţată de căpşuni, ochii lor fixînd vîrful pălăriei folosite.

– Nu poate să-l facă să iasă de-acolo! se lamentă unul din băieţi. Aia nu arată a pălărie de doamnă nici pe departe.

– Poate că nici nu e doamnă! remarcă demonul desculţ. Transpiraţia şiroia în sînul lui Fancy şi pe umeri, în jos. Trase cu putere de iepure, fiind conştientă de privirea rece, plină de avertisment, a domnului Ephraim Shibble. Dincolo de trupul voluminos, florile de măr roze şi albe, din livadă, păreau să se schimbe şi să lucească în ceaţă. Fancy observă, distrată, că fundiţele colorate, duzina de baloane strălucitoare şi chiar cadourile atîrnau de ramurile unui copac.

– Nu-mi face una ca asta, Hershel, se rugă ea. O adiere înmiresmată de flori şi iarbă închisă la culoare şi de mîncare pentru picnic îi răcori obrajii aprinşi.

– Ţi-am spus că nu poate s-o facă! urlă micul uzurpator care vorbise primul, uitîndu-se saşiu la Fancy, provocînd-o ostil.

Înţepată din nou, Fancy îl smuci pe Hershel şi, iată-l, ieşi din pălărie, în cele din urmă; geanta neagră care îl ascunsese îi atîrna de picioarele din spate, ca un steag neîndurător al învingătorilor.

Adulţii care se adunaseră să privească dădeau din cap şi se întorceau, unii mormăind, alţii rîzînd pe înfundate, alţii compătimind-o pe tînăra femeie care stătea ţeapănă, în rochia ei ridicolă, cu stele pe ea, încă ţinînd iepurele în sus.

Cum şi copiii se împrăştiau, Fancy se aplecă şi îl vîrî pe Hershel cel neascultător în cuşca ascunsă sub măsuţa pliantă. Cînd se întindea, întîlni privirea plină de reproşuri a domnului Ephraim Shibble, patronul ei.

Omul greoi, suferind în costumul lui strîmt, se aplecă să ridice pancarta uzată, care stătea în faţa mesei, şi o citi cu un dispreţ calm.

– *Fancy Jordan,* citi el, cu o intonaţie ironică. *Ea cîntă. Ea dansează. Ea face iluzionism.*

Fancy ţipă şi îşi împreună mîinile la spate.

– Domnule Shibble, eu...

Shibble o întrerupse scuturînd tăbliţa; nişte picături, ce străluceau şters, căzură de pe literele mari şi desenate cu grijă.

– Eşti o impostoare, o acuză el pe un ton

jignitor. Stînjeneşti pe toată lumea! Şi eşti concediată!

Acesta era lucrul de care se temea Fancy cel mai tare, însă îşi păstră aparenţa stăpînirii de sine şi întîlni ochii mici şi umezi.

– Nu poţi să mă laşi aici, spuse ea, cu un ton care nu trăda nici un semn isteric. N-am nimic de lucru, nici un ban...

Shibble îi împinse firma cu violenţă, punîndu-i-o în mînă.

– Îţi sugerez să cînţi şi să dansezi, de vreme ce nu eşti capabilă de scamatorii. Nu vei mai face nici un pas, domnişoară Jordan, cu compania mea, de acum încolo!

– Dar...

– Nu! M-ai umilit destul ultima oară!

După ce spuse aceste cuvinte, domnul Shibble se întoarse şi se năpusti să supravegheze pe unul din ceilalţi membri ai micului spectacol ambulant. Pentru o clipă şi Fancy îl urmări cu privirea pe Marele Splendini, care se învîrtea sus, pe „sîrma înaltă" ce de abia se zărea la un metru şi jumătate depărtare de pămîntul moale.

Cînd fu sigură că nimeni nu o vede, Fancy se lăsă pe genunchi şi se aşeză pe trepte, rezemîndu-şi capul de balustrada albă, proaspăt spălată. Un oftat de descurajare îi scăpă.

– N-ai fost chiar atît de rea, remarcă o voce blîndă, masculină.

Fancy, pe punctul de a izbucni în lacrimi, îşi ridică privirea să-l vadă pe bărbatul înalt care stătea în picioare înaintea ei, cu braţele încrucişate, ochii lui albaştri dezvăluind amuzament şi compă-

timire deopotrivă. El purta pantaloni închişi la culoare, o vestă peste o cămaşă albă, originală, şi un guler clerical.

– Am fost destul de proastă ca să mă concedieze, spuse ea.

El se aplecă, ridică firma de unde o aruncase domnul Shibble şi o citi gînditor, ca şi cum ar fi fost cine ştie ce tratat nobil.

– Chiar poţi să faci scamatorii? întrebă el, după cîteva clipe.

Fancy roşi. Deşi nu se va şti niciodată cum se desfăşurase numărul ei în după-amiaza aceea, era, aşa cum s-a întîmplat, un magician desăvîrşit. Putea să scoată monede de după ureche, de exemplu, şi putea să scoată flăcări scăpărînd din degete. Odată, într-o noapte deosebit de frumoasă, chiar tăiase în două o femeie, cu ferăstrăul, apoi o pusese la loc. Era greu de găsit voluntari pentru acea şmecherie, deşi chiar proptelele fuseseră împrumutate de la un alt magician.

– Da, spuse ea, cu demnitate, pot face şi scamatorii.

– Am putea folosi unele de pe aici, spuse tînărul preot.

Fancy se uită în jur, văzînd împrejurimile pentru prima oară de la venirea ei în acea zi. De atunci, ea, ca şi restul trupei, fusese ocupată cu pregătirea reprezentaţiei de la amiază, neputînd să le acorde prea mare atenţie.

Acum văzu o casă de piatră, masivă şi primitoare, suprafaţa cu merii înfloriţi recent, care o înconjurau, rîul de un verde-cenuşiu, care curgea peste pajiştea din faţă, aflată în pantă, grădinile cu

tufele de trandafiri înmuguriţi şi băncile de marmură.

– Aici locuieşti? îndrăzni ea să întrebe, considerînd o adevărată minune faptul că un om, îmbrăcat astfel, ar putea fi atît de prosper.

– Da, răspunse preotul, cu o plecăciune uşoară a capului şi cu o strîmbătură caraghioasă a buzelor lui frumoase. Pămîntul aparţine familiei mele, de fapt eu îl îngrijesc. Fancy era impresionată. Încă o dată privirea ei cuprinse mărul deosebit, unde atîrnau baloane, funde şi cadouri de ramurile lui. Era sigură că niciodată nu văzuse o astfel de privelişte festivă.

– Este ziua de naştere a cuiva? întrebă ea.

Preotul rîse uşor.

– Nu, familia mea obişnuieşte să sărbătorească înflorirea pomilor din livadă. Este invitată toată lumea şi fiecare copil încearcă să ia un cadou din pom. Se opri şi se încruntă gînditor. Sună cam păgîn, nu-i aşa? Ca o ceremonie a primăverii sau aşa ceva.

În ciuda senzaţiilor pe care le încerca, Fancy zîmbi.

– E o idee minunată, răspunse ea.

– Mi-e foame, domnişoară Jordan, anunţă, deodată, bărbatul. Tu ce zici?

Fancy era hămesită. Nu avusese timp să mănînce în dimineaţa aceea, după plecarea trenului din Wenatchee, o aşezare mică dar prosperă, situată de-a lungul aceluiaşi rîu verzui care curgea pe lîngă casă.

– Am un iepure pe care l-am putea prăji, îi sugeră ea, glumind pe jumătate.

Preotul zîmbi şi îi întinse mîna pentru a o ajuta să se dea jos de unde era cocoţată.

– Asta ar dura cam mult, nu-i aşa? spuse el.

Înainte de a-i da mîna, Fancy privi la fustele ei uzate, ce făceau parte din uniforma ei de spectacol. Una din stelele de argint, pe care o lipise, se desprinse şi ea încercă, în zadar, să o pună la loc, cu degetul ei slab.

– Nici nu ştiu cum te cheamă, zise ea.

– Keith, spuse el. Keith Corbin.

Corbin! Numele îi produse un gol în stomac, iar senzaţia o simţi peste tot. Doamne Dumnezeule, cu siguranţă familia acestui bărbat nu putea fi clanul din Portul Hastings.

Reverendul Corbin se ghemui să o privească pe Fancy, care era palidă, mîna ei odihnindu-se încă într-a lui.

– Ce este?

– Nu-i nimic, minţi ea. În mintea ei, imagini vii, fulgerătoare, se izbeau una de alta: explozia de pe vaporul ancorat în Port Hastings; Temple Royce şi patronul ei, pretendentul avid, rîzînd pe cînd ridica paharul să închine în cinstea luării în arendă a vasului căpitanului.

– Dacă mîncăm, poate e mai bine, speculă momentul pastorul, ridicîndu-se şi trăgînd-o cu o singură mişcare.

După ce şi-au umplut farfuriile, Fancy şi preotul s-au întors la scara unde au stat împreună şi mîncară în tăcere. Fancy era recunoscătoare pentru masa cu şuncă, dulciuri, cartofi, fasole verde şi crutoane de pîine – numai Dumnezeu ştia cînd va mai avea ocazia să mai mănînce din nou, acum că

fusese concediată.

– Vei avea nevoie de o nouă slujbă, remarcă reverendul Corbin, ca şi cum ar fi citit gîndurile.

Tristă, Fancy dădu din cap. Din ceea ce văzuse la Wenatchee, îşi dăduse seama că era o localitate mică şi că posibilităţile ar fi reduse, într-adevăr. Poate puţini dintre locuitorii acestuia îşi permiteau să angajeze servitori, şi unde ar putea spăla vase sau să servească mese pînă ar reuşi să-şi cumpere un bilet de tren?

– Ştiu, spuse ea.

– Aş putea să-ţi dau bani, îndrăzni să spună preotul.

Fancy dădu din cap, ca un refuz imediat. Datoria era o povară pe care o evitase cu grijă, amintindu-şi ce durere a produs părinţilor ei.

– Trebuie să mă întreţin singură, spuse ea, bărbia înălţîndu-i-se, iar farfuria hîţînîndu-i-se pe genunchi.

– Atunci munceşte pentru mine, aici. Mă tem că nu prea există chemare spre magie, în Wenatchee.

Venind din partea altui om, o ofertă ca aceasta ar fi făcut-o mai atentă pe Fancy. La urma urmelor, se descurcase cum putuse, singură, trei ani, deşi avea doar nouăsprezece ani şi aflase că trebuie să se ferească de bunătatea nemărginită a „domnilor". Dar acest om era diferit de majoritatea celorlalţi, ştia ea, şi asta numai datorită gulerului pe care îl purta.

– Ce-aş putea face, reverend Corbin?

El zîmbi.

– Te rog, spune-mi Keith, ca să pot să-ţi spun,

la rîndul meu, Fancy.

Din nou acest fel de a pune problema; de obicei Fancy nu-l admitea, era prudentă la familiarismele adresate sexului opus.

– Bine, Keith, răspuse ea. Apoi, simţindu-se teribil de încrezătoare şi plină de speranţă, în ciuda tulburării ce i se simţi rostindu-i numele, îl întrebă din nou: Ce muncă aş putea face aici? Merii mici nu s-au copt încă pentru a fi culeşi.

Keith îi luă farfuria goală de pe genunchi, o aşeză peste a lui şi le puse deoparte.

– Nu, merele nu vor fi bune pînă nu cad. Dar există o slujbă pentru tine aici, Fancy, una care, mă tem, nu va avea nevoie nici de cea mai mică scamatorie.

Fancy aştepta, uitînd de mulţimea adunată, de copiii care făceau glume, de pregătirile făcute pentru plecare, de domnul Shibble, proprietarul companiei de teatru.

– În ultimul Ajun de Crăciun, vaporul fratelui meu, *Doamna Mării,* era ancorat în rada Portului Hastings. Inima lui Fancy începu să bată cu atîta putere, încât părea să-i iasă din piept şi nu alta, şi apoi că loveşte şi ajunge pînă la creier. O Doamne, se gîndi ea. Doamne, nu! Aceasta este aceeaşi familie!

Keith se opri, fixînd-o pe Fancy cu ochii lui albaştri, bîntuiţi de amintiri.

– Ştii unde se află Port Hastings? întrebă el. Este lîngă Puget Sound, pe strîmtoarea Juan de Fuca.

Fancy dădu din cap, incapabilă să vorbească. Rîsul lui Temple Royce, îi răsună în urechi din nou.

– Oricum, Jeff – acesta e fratele meu – a fost ars rău de tot. El încă mai are cicatrice pe spate şi pe unul din braţe, dar cele mai urîte urme sînt în el, bineînţeles. Fancy îşi închise ochii, simţind că i se face rău. Naiba să te ia, se gîndi ea, delirînd.

– Dar nu a murit, spuse ea, mulţumindu-se cu atît.

– Nu, nu chiar. Ca şi ceilalţi, a fost forţat să sară în apă. Apa era mai rece decît de obicei şi a durat ceva pînă l-au adus la ţărm. A făcut pneumonie şi aproape era să moară, adăugă Keith, privind gînditor la mărul împodobit, unde copii veseli săreau şi se întindeau după cadouri şi baloane. Jeff este aici – odată ce s-a făcut bine nu a mai vrut să stea în Port Hastings. Ceva îi despărţea pe cei doi, dar nici unul din ei nu vorbea despre asta şi apoi nu era cazul. De fapt, Jeff este pe moarte, Fancy, deşi ar trebui să treacă peste efectele fizice a ceea ce s-a întîmplat.

Fancy tremura.

– Nu înţeleg cum crezi că l-aş putea ajuta, reuşi ea să spună. Eu nu sînt infirmieră.

– Jeff nu are nevoie de o infirmieră, ci de un tovarăş, de cineva cu care să-şi petreacă timpul şi care să-l scoată din lumea aceea interioară, unde se ascunde. Ocupîndu-mă de livezi şi parohie, nu pot să-l ajut cum ar trebui, dar îmi iubesc fratele, Fancy, şi nu vreau să-l pierd.

– Să-mi petrec timpul cu el? La ce ar putea ajuta asta?

– Sper că vei putea să-i strîrneşti vreo emoţie, ceva, orice. Să-l faci să rîdă, ori să plîngă, să-l înnebuneşti, nu prea îmi pasă.

Fancy înghiţi în sec şi se uită la fustele ei. În fiecare fibră a fiinţei ei se simţea durerea combinată cu ruşinea pentru ceea ce Temple Royce îi făcuse lui Jeff Corbin şi familiei sale; să nu pomenim şi de echipajul care nu supravieţuise exploziei de pe *Doamna Mării.*

Nu era răspunzătoare pentru atac, desigur, doar pentru faptul că ştia cine era vinovat. Nu spusese autorităţilor ceea ce ştia de fapt; chiar plecase din oraş ca să încerce să uite.

Acum studia faţa cinstită a lui Keith Corbin şi se întreba ce i s-ar întîmpla dacă i-ar spune că, de fapt, Temple Royce fusese cel care ordonase ca dinamita să fie încărcată pe vas şi aşezată pe puntea acestuia. În cele din urmă, hotărî că nu putea să-i spună.

Dar alte probleme şi griji aveau să vină. Lucrase ca dansatoare în Port Hastings pe vasul *Umbra Argintie,* vas transformat în salon. În cazul în care căpitanul Jeff Corbin ar fi văzut-o acolo, ar fi recunoscut-o acum? Mai rău, să presupunem că atunci ar fi plănuit să se căsătorească cu Temple Royce, un bărbat pe care, fără îndoială, îl socotea duşmanul lui de moarte?

Instinctul îi spusese să fugă de acolo, să-şi lase familia şi oraşul, înainte ca unul dintre membri echipajului să-şi amintească de ea. Dar acum nu avea nici un mijloc de salvare; îşi pierduse slujba şi, în plus, o mică parte din ea tînjea să-l pedepsească pe Temple pentru ceea ce făcuse.

– Nu sînt sigură că te pot ajuta, murmură ea, culegînd o stea de pe fustă, cu degetele nervoase. Dar voi încerca.

– Mulţumesc, spuse pastorul, iar mîna lui mare şi cu bătături o atinse pe a lui Fancy, încurajator şi cu căldură.

Jeff privea de la un geam de sus pe cînd musafirii începură să se retragă în „vagoanele" lor asortate – trăsuri trase de mai mulţi sau de un singur cal. Micuţul circ jerpelit, construit spre amuzamentul deosebit al copiilor, dispăruse de o vreme şi nici unul dintre actori nu mai rămase, doar acea zînă care purta stele pe rochie.

El oftă, nefiind în stare să se întoarcă cu faţa de la fereastră. Ea vorbea serios cu Keith, după cum putea să vadă. Nu se despărţiseră niciodată prea mult unul de altul, toată ziua. Cine era femeia asta şi de ce nu plecase cu toţi ceilalţi?

Chipul lui Jeff se încruntă. Apropo de asta, de ce l-ar interesa pe Keith o femeie chipeşă, cînd, de fapt, era să se căsătorească cu Amelie Rogers, în mai puţin de o lună? Încetă să-şi mai pună această întrebare cînd spiriduşul întrerupse deodată conversaţia cu Keith şi privi în sus, la fereastra unde stătea el. Ea nu-l putu vedea, era imposibil şi totuşi părea să-l invite.

Deoarece ceva din interiorul lui îl îndemna să o asculte, el se întoarse repede de la fereastră. Fără cămaşă, merse şi se aşeză în faţa oglinzii de deasupra biroului. Se întoarse pe o parte, îndeajuns ca să-şi vadă cicatricea roşie şi zbîrcită de pe spate.

Era o cicatrice mare, pornea de la mijloc, în partea dreaptă şi ajungea pînă la umărul stîng, în sus. Acea cicatrice, asemănătoare celei de pe braţ, se adîncise, ajungînd dincolo de muşchi şi os. Închise ochii şi încercă să şi-o imagineze în minte pe Banner, acum soţia fratelui său. În loc de asta, văzu o femeie cu părul blond şi stele multe pe rochie.

Prin uşa întredeschisă, Jeff auzi paşi pe scară. El blestemă şi îşi luă cea mai apropiată cămaşă, care atîrna de una din marginile patului. Se încheia la primul nasture cînd Keith bătu la uşă.

– Aş vrea să cunoşti pe cineva, îl anunţă pastorul, cu un amestec ciudat de tandreţe şi hotărîre de care numai el era în stare.

Jeff se uită la fratele lui şi mormăi o înjurătură. Poate din respect faţă de omul care fusese înainte să-şi piardă tatăl, pe Banner şi vasul său, dintr-un foc, îşi trecu degetele prin păr.

– Bună, spuse spiriduşul, ieşind din umbră şi venind în prag. Numele meu este Fancy.

Diplomat, Keith se întoarse şi se îndepărtă, cizmele lui, roase la tocuri, făcînd zgomot pe scări.

– Ce nume mai e şi ăsta, Fancy? izbucni Jeff, tot timpul fiind atent la părul ondulat, colorat de soare, din jurul unei feţe obraznice. Ochii ei erau de un violet-închis.

– Este o poreclă şi vine de la Frances, răspunse spiriduşul, ignorîndu-i nepoliteţea.

Avea o gropiţă în bărbie, una mică de tot.

– De unde ţi-ai luat rochia asta trăsnită?

Gropiţa din bărbie se ridică, ochii violeţi scînteiară, dar Fancy se ţinu tare.

– Mi-am făcut-o eu însămi. O port cînd mă aflu

pe scenă. Deşi el stătea în mijlocul camerei, se simţi trimis la colţ. Ignoră faptul că senzaţia nu era deloc plăcută. Punîndu-şi mîinile în şolduri, făcu un efort să nu prevestească ceva rău.

– Dacă n-ai de gînd să dansezi sau să faci ceva asemănător, de ce dracu' nu ieşi din dormitorul meu? Ai putea să mă bagi la idei, gîndeşte-te.

– Cred că eşti plin de idei greşite, îi zise femeia, complet detaşată. Strîmbă din nasul ei cîrn, dezaprobator. Doamne, ce miros de rîncezeală e aici! adăugă ea şi, după ce îşi potoli amărăciunea, se îndreptă către perete şi deschise larg mai întîi o fereastră, apoi alta. După asta, se duse că aducă cămăşile şi pantalonii aruncaţi pe podea şi le strînse sub braţ. Jeff se uită la ea, amuzat şi furios.

– Ce dracu' crezi că faci?

Ochii ei violeţi îi priveau drept pe ai lui.

– Te ajut, desigur, pentru asta m-a angajat fratele tău.

– La naiba cu angajatul lui. Nu vreau nici un ajutor de la nimeni!

– Asta e problema ta, mi-am imaginat. Asta şi faptul că te porţi ca un băieţel răsfăţat, mai degrabă decît ca un adult. Incredibil, ea se îndreptă spre prag şi aruncă în hol hainele pe care le adunase. Apoi se duse către pat, dînd la o parte păturile şi cearceafurile şi dezvelind feţele de pernă. E timpul să te dezmorţeşti, să nu mai stai îmbufnat, ci să te comporţi conform vîrstei tale, Jeff Corbin.

Jeff se sperie pentru o clipă, dar, dintr-o dată, realiză comicul situaţiei şi începu să rîdă. Ce privelişte ridicolă şi delicioasă era Fancy în acel moment! Părul ei sălbatic se desprinse de agrafe şi

stelele argintii îi căzură de pe rochie. Pe cînd se aplecă să adune cearceafurile, Jeff simţi o tulburare pe care nu o mai avusese.

Ea se opri şi se uită la el, nesigură.

– Ce este atît de nostim?

– Rochia aceea. Numele tău. Totul.

Trupul micuţ al lui Fancy se înţepeni şi bărbia aceea perfectă se ridică cu o mîndrie sălbatică.

– Mă bucur că te amuzi, spuse ea. Poate ăsta este un pas înainte.

Din nou, Jeff îşi trecu mîna prin păr şi, cu o privire iute, aruncată în oglindă, văzu că degetele ei coborîră pe urechea dreaptă.

– Şi ce ţi-a spus fratele meu? Că sînt un fel de pustnic, că am nevoie de cineva ca să mă salvez?

– Cam aşa ceva, da.

Jeff era furios.

– Am iubit femeia pe care n-o pot avea, spuse el. De fapt, este soţia fratelui meu.

– Viaţa este dură, spuse Fancy scuturînd din umeri.

– Mi-am pierdut nava.

– Oamenii îşi pierd lucruri în fiecare zi. Ea se opri, privind în camera spaţioasă şi frumos mobilată. Din cîte am văzut, tu ai mult mai mult decît orice om obişnuit.

– Nu înţelegi.

Fancy dădu drumul la cearceafuri şi se aşeză în faţa lui privindu-l drept în ochi.

– Cred că te înţeleg foarte bine. Şi eu am fost rănită. Eşti furios. Şi acum doar îţi verşi amarul.

– Amarul?! Furia îl încolţi şi îi trecu prin vene; pentru prima oară în viaţă simţi că trăieşte deplin.

Cum îndrăzneşti să spui asta?

– Uite aşa, spuse ea pe acelaşi ton.

Jeff rămase mut. O privi pe Fancy cu o furie tăcută în timp ce ea se întoarse cu spatele, împachetă cearceafurile şi se uită către uşă. Ce avea de gînd să mai facă în următoarea clipă? Să tragă perdelele? Să strîngă pătura?

– Sînt blestemat, murmură el.

– Voi veni înapoi cu aşternuturi curate, în cîteva minute, strigă ea, fără măcar să se sinchisească să se uite în urmă.

Jeff nu era obişnuit ca oamenii, îndeosebi femeile, să se comporte astfel cu el. Copilaşul ăsta era de-a dreptul respingător, asta era de fapt!

– Stai puţin! răcni el.

Ea se opri, se uită peste un aşternut, privind peste umăr.

– Ce doreşti?

– Nu vreau să mă ajuţi, înţelegi? Nu vreau să-mi strîngi rufele şi nici să-mi schimbi aşternutul...

– Cineva trebuie să o facă, totuşi veni răspunsul obraznic, înainte ca femeia să dispară de tot.

Jeff se duse la uşă, apucînd tocul cu mîinile.

– Dar nu tu, dracu' să te ia! mugi el.

Fancy desfăşură un cearceaf pe podeaua din hol, iar după aceea înfăşură rufele în el.

– De ce nu eu? întrebă ea, fără o emoţie deosebită.

– Pentru că...

– Da? îl îmboldi drăcuşorul, legănîndu-şi grămada mare pe spate, la fel ca o femeie din Saint Nicholas.

Din nou Jeff Corbin, cel bun de gură, se îm-

potmoli în a da un răspuns. Să fie el al dracului, dacă mai întîlnise vreodată vreo femeie mai plictisitoare, în toată viaţa lui!

Pînă să se întoarcă, de data asta cărînd o grămadă de cearceafuri curate, împăturite, el avu timp să-şi încarce muniţia. Întinzîndu-se comod într-un scaun, lîngă fereastră, el privea la ea cum începe să facă patul din nou.

– Nu m-aş fi aşteptat la una ca asta din partea fratelui meu cel pios, spuse el. Dar poate că e terapia de care am nevoie.

Ea întindea cearceaful ca o expertă; mirosul de rufe proaspete inundă camera.

– Ce fel de terapie? întrebă ea, fără prea mare interes.

– Nu-mi spune că, cu un nume ca Fancy, nu ştii.

Cearceaful pluti uşor spre saltea şi ea se întoarse să-l vadă pe bărbat.

– Adică ce vrei să spui?

Triumful îl învălui pe Jeff; răspunse zîmbind:

– Vreau să spun că vei împărţi acel pat cu mine, nu-i aşa? Asta m-ar vindeca mai repede ca orice.

O explozie injectă ochii mari şi violeţi, dar, spre dezamăgirea lui Jeff, dispăru odată cu roşeaţa ce îi învălui obrajii.

– Ştii foarte bine că nu voi împărţi patul cu tine, căpitane Corbin, spuse ea.

O altă emoţie lungă, latentă, îl mişcă pe Jeff. Ce dulce provocare! Acesta era un joc pe care îl stăpînise.

– Îmi subapreciezi farmecul, Fancy, spuse el calm.

– Dimpotrivă, îl găsesc fără rost, replică ea.

– Te-ai culcat vreodată cu vreun bărbat?

– Asta chiar că nu e treaba ta, dar de vreme ce ai întrebat, îţi spun că nu. Nu am făcut-o. Se întoarse să aranjeze patul şi lui Jeff i se oferi o privelişte a ceea ce se cheamă *un fund uşor bombat.* Hotărîrea sa fusese întărită.

– Bine, zise el. Întotdeauna îmi place să fiu primul.

Ea îşi termină treaba fără un alt cuvînt şi se strecură afară din cameră, ţinîndu-şi capul sus, cu mîndrie.

Jeff rîse pentru sine, deşi nu putea spune de ce. Se ridică din scaun şi se duse către birou să-şi aranjeze părul de culoarea spicului copt.

Fancy stătea în capul scărilor, fără să fie văzută, şi tremura de furie. Niciodată, în toată viaţa ei, nu întîlnise un om mai imposibil! Dar nici unul mai atrăgător, recunoscu ea pentru sine. Dorind să termine cu slujba asta ciudată, neţinînd seama de urmări, trase adînc aer în piept şi coborî în bucătărie.

Acolo, bucătăreasa şi cîteva ajutoare se îngrămădeau să încălzească apa şi să cureţe farfuriile, care soseau una peste alta.

Keith intră în timp ce Fancy pregătea tava pentru fratele său urîcios, ducînd o farfurie uriaşă cu felii de şuncă.

– Cum a fost? întrebă el, cu speranţa că supărarea lui Fancy se mai domolise.

– Nu va fi uşor, spuse ea, luînd una din feliile de şuncă pentru Jeff. Îi voi duce cina şi apoi voi coborî şi voi da o mînă de ajutor la bucătărie.

Bucătăreasa, o femeie slabă, prezentată ca Alva Thompkins, îi aruncă lui Fancy un zîmbet plin de recunoştinţă. Perspectiva de a avea un prieten îi ridică moralul lui Fancy.

– Nu va mînca, spuse Keith, îngrijorat, punînd farfuria cu şuncă jos; apoi porni din nou spre uşă.

– Ba va mînca, spuse Fancy, cu încredere.

Keith zîmbi cu înţelegere şi o părăsi, ca să ducă gunoiul ce se strînsese. Era o muncă ce îi va lua probabil jumătate din noapte, chiar şi cu toată lumea la treabă.

Exasperarea o învălui pe Fancy pe cînd punea cartofii dulci şi reci şi îi amesteca cu salata în farfuria pe care urma s-o ducă sus, lui Jeff. Ajutorul lui ar însemna mult acum, dar poate n-ar binevoi să i-l dea, intenţia sa fiind să se adîncească într-o stare de autocompătimire.

Balansînd tava grea, se avîntă pe trepte în sus. Şi toate lucrurile acelea pe care i le spusese! Deci numele ei era nostim, hainele ei, nostime, şi să împartă patul cu el?

Cînd Fancy ajunse în camera lui Jeff, furia îi trecea prin vene. La naiba cu toate, chiar dacă ar sfîrşi să doarmă pe cîmp şi să-l prăjească pe umflatul de Hershel la un foc mare, ca să nu moară de foame, tot nu se putea împăca cu acest fel de tratament!

Jeff zîmbi plăcut pe cînd ea se apropie de el, ca şi cum n-ar fi spus toate lucrurile acelea de neiertat.

Cu o încîntare sălbatică, Fancy stătu în faţa scaunului lui Jeff, îi întoarse zîmbetul şi îi răsturnă tava în poală.

Capitolul 2

Zăngănitul vaselor chinezeşti şi puterea furiei lui Jeff se puteau auzi chiar de pe pajişte. În amurgul ce se lăsa, Keith Corbin ridică un vas cu fasole prăjită şi zîmbi.

– Mulţumesc, Doamne Dumnezeule, care eşti în ceruri şi care eşti alături de mine mereu, şopti el.

Cînd Keith ajunse la bucătărie, buzele i se lăţiră într-un zîmbet: Fancy era acolo. Stele mai strălucitoare decît cele de pe rochia ei luceau în adîncul ochilor ei roşii, iar obrajii îi ardeau din cauza mîniei.

– Voi plăti vasele sparte din salariul meu, spuse ea, furioasă.

– Nu este nevoie, spuse Keith, schimbînd o privire triumfătoare cu doamna Thompkins, bucătăreasa. Amîndoi încercaseră să-l scoată din inerţie pe Jeff, luni de zile, şi acest mic plan le reuşise într-o singură seară.

Fancy îşi suflecă mînecile rochiei pe care o îmbrăca tot timpul şi se apucă de treabă.

– După ce voi termina aici, te voi ajuta să aduci mîncarea, zise ea. Şi se dovedi a fi un om harnic, deşi poate elanul ei era hrănit tocmai de ura pe

care o nutrea.

După ce au debarasat şi noaptea s-a lăsat blîndă şi întunecată peste valea Wenatchee, Keith o îndemnă pe Fancy să se retragă în camera ei, ştiind că în ziua următoare va fi greu pentru ea.

Ochii ei de culoarea ametistului se măriră.

– *Merci,* spuse Fancy respirînd adînc şi punîndu-şi o mînă pe gît. L-am uitat pe Hershel.

Iepurele! Keith rîse.

– Cred că îi este foame.

Doamna Thompkins pregăti un vas cu salată verde, rămasă de la picnic.

– Vezi să nu intre creatura aia în grădina mea de legume, o preveni ea, dar încercarea ei de a fi aspră nu păcăli pe nimeni.

– Îl putem pune în hambar, la noapte, spuse Keith. Mîine îi voi face o cuşcă.

Fancy zîmbi cu un fel ciudat de uşurare, iar Keith era tulburat. Îl iubea pe iepuraşul acela nefolositor, cu toată supărarea ei de dinainte.

– Mulţumesc, spuse ea.

Camera lui Fancy, ca şi locuinţa doamnei Thompkins, era foarte spaţioasă. De cum intră, deschise fereastra şi parfumul dulce al nenumăraţilor meri înfloriţi pătrunse şi o calmă. Susurul rîului Columbia îi învălui urechile şi, într-un fel, îi aduse alinare.

Dădu jos rochia presată cu steluţe şi îşi puse cămaşa de noapte, flanelată, care zăcea pe pat. Era drăguţă, modestă, dantelată pe la mîneci şi guler, brodată cu porumbei la pieptar. În tăcere, o binecuvîntă pe doamna Thopkins că i-a dăruit-o.

Desculţă acum, Fancy îşi despleti părul greu şi

parfumat cu mireasma de afară şi-l lăsă să cadă pînă în talie. Apoi îşi goli geanta de pînză, care conţinea tot ceea ce îi aparţinea, fără Hershel, desigur, şi cîteva lucruri pe care le folosea la numărul ei, după care se gîndi cît de mare nevoie avea de o rochie nouă. Pe lîngă rochia ce-o purta pentru spectacol, mai avea una de percal, aspră, şi una cenuşie, de lînă grea.

Muşcîndu-şi buza de jos, îşi înăbuşi dorinţa mai veche de a avea rochii frumoase şi mătăsuri, precum şi o pajişte. Astfel de lucruri erau pentru femeile înstărite, nu pentru una ca ea.

Tocmai atunci bătu cineva în uşă şi Fancy tresări, alungînd gîndurile care o duceau spre autocompătimire.

– Da, spuse ea alarmată, chiar dacă ştia că era în siguranţă în casa aceea primitoare.

– Sînt Alva, strigă bucătăreasa.

Fancy înghiţi în sec – o parte din ea se aşteptase să fie respingătorul de căpitan Corbin – şi se îndreptă spre uşă.

Alva Thompkins stătea în holul umbrit, braţele fiindu-i împovărate de veşminte în toate culorile. Fancy observă o rochie drăguţă de pînză albă pentru dimineaţă, un capot roz şi o rochie de catifea de un auriu strălucitor.

– Vezi dacă astea îţi vin bine, spuse femeia, serioasă.

Fancy se dădu un pas înapoi, plină de uimire, cu mîna pe gît.

– Eu... ce... se bîlbîi ea.

Alva zîmbi şi se îndreptă spre pat, apoi puse frumoasele veşminte în şifonier.

– Aceste lucruri au aparţinut domnişoarei Melissa, o informă femeia, sora mai mică a reverendului. De cîte ori pleca, după vizite lăsa lucruri pe care nu le mai voia. De obicei, eu şi reverendul le donam bisericii, dar, ei bine, m-am gîndit că le-am putea folosi, domnişoară Fancy.

Fancy era copleşită de-a binelea. Părea incredibil că cineva se putea gîndi la ceva ce-i lipsea şi apoi să umple acest gol imediat; aşa ceva nu i se mai întîmplase.

– Ia încearc-o pe asta, o îndemnă Alva, ţinînd în mînă o rochie de zi, din bumbac, de culoarea levănţicăi, care se asorta cu ochii lui Fancy. Cred că ai putea avea şi un decolteu, putem să-l facem uşor.

Fancy apucă frumoasa rochie, din mîinile muncite ale Alvei, ochii ei mărindu-se la perspectiva ivită, aceea de a îmbrăca o asemenea splendoare.

Alva chicoti depărtîndu-se spre uşă.

– Vino la bucătărie după ce îmbraci asta, spuse ea. Să văd de ce mai am nevoie şi vom servi împreună o ceaşcă cu ciocolată.

Inima ei simţindu-se caldă şi plină, Fancy dădu repede din cap. În momentul în care rămase singură, îşi scoase cămaşa de noapte – poate că şi aceasta aparţinuse fericitei Melissa, reflectă ea – şi îmbrăcă rochia de culoarea levănţicăi.

Aşa cum prevăzuse Alva, era prea mică la piept, deşi îi venea bine în rest. Bumbacul creponat foşni în timp ce Fancy se mişcă spre oglindă, unde văzu o altă persoană.

Acum, se opri să se admire şi se grăbi în bucătărie, unde aştepta bucătăreasa.

– Chiar că arată bine, spuse femeia ridicîndu-se de pe scaun pentru a se uita mai atent.

Fancy fu cuprinsă de o disperare bruscă.

– Nasturii abia se ţin, se lamentă ea arătînd pieptarul, cu o mînă agitată.

Niciodată în viaţa ei nu purtase şi nu-şi făcuse o astfel de rochie. Dacă nu putea să o poarte, dezamăgirea era mare.

– Pot s-o aranjez, îi spuse Alva, cu încredere. Du-te, dezbracă-te şi adu-o înapoi.

Plină de speranţă din nou, Fancy se grăbi să o asculte. Cînd se întoarse, cîteva minute mai tîrziu, aducînd rochia şi purtînd capotul subţire, cel roz, Alva adusese deja coşul cu aţe şi aprinsese cîteva lumini.

Cele două femei obosite stăteau la masă, savurînd ciocolata caldă şi sporovăind. Alva se oprea doar pentru a sorbi din ceaşcă din cînd în cînd, în rest degetele ei puternice lucrau fără încetare la rochia din poala ei.

– Cum se face că o fată ca tine să călătorească cu unul de teapa lui Shibble? întrebă bucătăreasa, dezaprobînd legătura. Nu se cuvine.

Fancy ridică din umeri. Dacă ar fi fost altcineva, ar fi bătut în retragere, dar ea ştia că Alva era doar curioasă.

– Era o slujbă şi asta, dădu ea un răspuns.

– Cineva putea să creadă că eşti căsătorită, spuse femeia în vîrstă, acul ei argintiu prinzînd şi aruncînd frînturi de lumină pe cînd intra şi ieşea din pînza rochiei.

– Drăguţ lucru, ca şi tine, zise Fancy, oftînd. Oftatul ei păru să vină din adîncul sufletului. M-aş

fi putut mărita, cred, dacă aş fi vrut să stau în Newcastle. Şi să fiu cu mama, adăugă o voce din sinea ei.

– Undeva, în Newcastle? întrebă Alva. Nu cred că am auzit de locul ăsta.

– E la nord de Seattle, spuse Fancy, întorcînd leneş ceaşca de porţelan pe farfuria delicată. Acolo este şi o mină de cărbuni.

Alva dădu din cap, neluîndu-şi ochii de la lucru.

– Grea şi munca asta, cred eu, să sapi după cărbuni.

Acum veni rîndul lui Fancy să dea din cap. Şi deşi corpul ei stătea cu Alva în bucătăria comodă, mintea îi rătăcea înapoi spre sărăcia şi descurajarea din viaţa de dinainte, în Newcastle. Dumnezeu ştia că era încă săracă, dar era liberă, aşa cum mama ei şi alţii ca ea nu au putut fi niciodată.

– Săraci ai tăi, nu-i aşa? o îndemnă Alva la un răspuns, plescăind pe cînd sorbea din ceaşcă.

– Da, spuse Fancy, direct. Deşi era departe de Newcastle şi nu avea nici o dorinţă să se întoarcă, încă mai jelea după familia ei. Erau prinşi în plasa datornicilor şi a bolilor, definitiv.

– Tata este bolnav, dar continuă totuşi să muncească la mină.

– Nu cred că are altceva de făcut, opină Alva. Mai trebuie să şi mănînce.

– Cu greu reuşeşte să o facă, se lamentă Fancy, privind în gol. Proprietarul minei plăteşte muncitorii cu ceea ce are în portofel, sumă ce poate fi cheltuită la magazinul său, desigur. Oamenii rîvnesc la mai multe bunuri decît pot spera vreodată să aibă.

– Dar vorbeşti ca o adevărată lady, observă

Alva, după ce rupse aţa cu dinţii ei puternici. Cum vine asta? Şi cum ai reuşit să faci scamatorii?

Fancy zîmbi.

– De îndată ce am plecat, mi-am luat o slujbă ca fată în casă, în Seattle. Am ascultat-o pe doamna Evnstone şi am citit cărţi cînd nu lucram şi curînd am ajuns să vorbesc la fel ca ea. Fiul ei studia magia – un fel de ocupaţie – şi m-a învăţat cît a putut de mult.

Amintindu-şi de Tim Evanstone, Fancy zîmbi oarecum amar. El voia să o înveţe mai mult decît magie, de fapt asta intenţiona. În cele din urmă, din cauza lui îşi părăsise slujba şi pornise să se descurce pe cont propriu, doar cu un iepure prins în pădurea din spatele casei lui Evanston – un semn optimist de a-şi încerca talentul – plus o pălărie veche pe care domnul Evanston o ignora.

– Şi ai trimis cam tot ce aveai alor tăi, nu-i aşa? ghici Alva dintr-o dată, cu o precizie neprefăcută.

– Cum de ţi-ai dat seama? întrebă Fancy, surprinsă în mod vădit.

– Simplu. O fată frumoasă ca tine va cheltui, de obicei, ultimul bănuţ, pe care îl are, pe funde şi rochii frumoase. Dar tu nu ai nimic altceva decît iepurele acela gras şi ceea ce ţii în sacoşă.

Fancy roşi, stînjenită. Nu era adevărat că n-ar fi vrut să aibă lucruri drăguţe, Dumnezeu ştia. Chiar o durea uneori că nu le avea, dar n-ar fi fost nici o bucurie să cheltuiască banii de care era aşa mare nevoie acasă.

– Aşa cum ai spus, oamenii trebuie să mănînce.

– Şi acum ei nu mănîncă? spuse Alva, întinzîndu-i rochia minunată pe care tocmai o ajustase.

Fancy mulţumi şi cele două femei se despărţiră, amîndouă obosite, dar şi pline de bucurie că au găsit un partener în persoana celeilalte.

– Ai de gînd să-ţi verşi focul pe mine, ori trebuie să mănînc de data asta? întrebă Jeff Corbin, cu amărăciune. Apoi ochii lui albaştri ca cerneala se umplură de furia rămasă de la întîlnirea precedentă.

Fancy stătea mîndră în rochia ei cea nouă, cu bărbia sus, cu părul aranjat, cu tava ce o ţinea ferm, cu amîndouă mîinile.

– După părerea mea, căpitane, spuse ea, n-ar trebui să ţi se aducă tăvile la nas, deloc. Nu eşti invalid, ştii bine.

– Atunci de ce ai adus-o pînă aici? întrebă bărbatul cu chip de arhanghel, nederanjîndu-se să se ridice de pe scaunul de lîngă fereastră.

– Pentru că ştiam că Alva va trebui să o facă, dacă n-aş face-o eu, răspunse Fancy, aşezînd tava pe o măsuţă, la îndemîna lui. Are destulă treabă fără să aştepte să vadă unul ca tine.

Un zîmbet alungă încruntarea de pe chipul lui Jeff, chiar dacă el se împotrivea.

– Să vadă unul ca mine, aşa deci? Chiar crezi că sînt atît de îngrozitor, Frances?

– Nu-mi spune Frances! îi ordonă ea. Îmi displace.

Zîmbetul lui deveni prefăcut şi Fancy realiză că făcuse o greşeală mare în a-i arăta aversiunea

pentru acest nume. Acest bărbat ar aplica orice metodă ca s-o enerveze.

– Preferi să fim oficiali? Aş putea să-ţi spun „Domnişoara Jordan". Dar nici ăsta nu este numele tău adevărat, aşa-i?

Fancy se înroşi, plină de furie şi de o emoţie pe care n-o putea defini.

– Nu, recunoscu ea, fără a şti de ce. Numele meu este Gordon.

El rise, nefericitul, pe cînd descoperea farfuriile de pe tavă, apoi începu să mănînce ouă prăjite, slănină şi cartofi cu orez, cu o poftă de necrezut. Frances Gordon. Îmi place! se gîndi el.

Se opri din mestecat, iar ochii lui indigo fremătau de viaţă, de bucurie şi de provocare.

– E trist, în cele din urmă, spuse el, dar cel puţin nu te face să arăţi ca o femeie întreţinută.

– O femeie întreţinută? ţipă Fancy, gata să se năpustească asupra „pacientului" ei şi să-i rupă urechile.

– Ai răbdare cu mine, o îndemnă el, vorbind în timp ce muşca din pîinea prăjită, unsă cu miere. La urma urmelor, sînt un invalid.

– Eşti mai sănătos ca mine, strigă Fancy, căzînd uşor în capcana întinsă. Ochii albaştri dansau.

– Sînt sănătos, ei bine. Într-una din aceste zile, sau nopţi, îţi voi dovedi, spre satisfacţia ta. Da? Hai să nu-i spunem fratelui meu, bine? S-ar putea să te determine să pleci şi dacă se întîmplă aşa ceva, ţi-o garantez, nu voi putea fi salvat.

Fancy păstra distanţa, dar nu fu în stare să părăsească camera. Sau mai precis, să-l părăsească pe bărbatul acesta.

La naiba cu asta! Ce o atrăgea la el, cînd simţea de fapt repulsie? se gîndi.

– Eşti deja pierdut, replică ea. Cum a putut un om cum e Keith să aibă un frate ca tine, nu pot să pricep!

Fără să vrea, ea îl prinse în plasă. Îi aruncă o privire rapidă şi atentă, şi îi împinse farfuria pe care el o golise cu lăcomie puţin mai înainte.

– Keith, da? S-ar părea că sînteţi apropiaţi voi doi, nu?

– Noi sîntem prieteni, spuse Fancy, înţelegînd mesajul, dar dorind să nu-l prindă. Keith Corbin fusese, de fapt, primul bărbat pe care îl întîlnise de la tatăl său încoace, care o plăcea pentru ceea ce este, iar ea aprecia acest lucru.

– Ar fi o partidă bună, reflectă Jeff. Mulţi bani, tot pămîntul pe care îl posedă. Şi are o poziţie socială bună în societate, păcat că aparţine altcuiva. Fancy era aşa de furioasă, că nu putu să vorbească. Eu, pe de altă parte, sînt chiar liber. Şi nu sînt nici sărac, adăugă Jeff.

– Şi nu ai o poziţie bună, pun pariu, bolborosi Fancy, posedată din nou de ideea de a-l pocni pe acest bărbat prost.

Jeff rîse, frecîndu-şi cu o mînă bărbia puternică, bărbierită de curînd.

– Din nefericire, ai dreptate. Dar nici tu nu eşti o persoană respectabilă, nu-i aşa?

Fancy se simţi jignită şi mai tare, fiind sigură că el îşi aminteşte de ea de la Port Hastings.

– Ce... ce te face să spui asta? întrebă ea.

– E doar o bănuială, spuse el, evitîndu-i privirea.

– Nu, nu-i chiar aşa. Ştii asta, aşa-i?

– Ar trebui să ştiu?

Fancy îşi muşcă buza, nefiind în stare să răspundă.

Jeff se aşeză pe scaun la loc, trăgîndu-şi picioarele lungi sub el, chipul lui rămînînd dus pe gînduri.

– Fancy Jordan, zise el frecîndu-şi din nou bărbia. Cîntă. Dansează. Face scamatorii.

Fancy nu putu nu numai să rostească vreun cuvînt, ci nici măcar să se mişte. Ea aştepta cu groază, cu mîinile strînse una în alta, cuprinsă de ceva care o supunea.

– Hai să auzim cum cînţi, spuse Jeff, zăpăcind-o din nou. Mai bine acum, de ce nu cînţi şi dansezi?

– A... aici?

– De ce nu?

– N-aş putea. N-o voi face.

– De ce nu? întrebă el din nou.

– N-am fost angajată să fac asta.

– Şi ce trebuie să faci exact?

– Cum ce? Să am grijă de tine.

– Atunci ai grijă de mine. Chiar acum, un cîntec, un dans sau puţină magie par să fie cruciale însănătoşirii mele.

Fancy tremura, sigură fiind că el o recunoscuse şi totuşi incapabilă de a crede că s-ar fi putut întîmpla. Ea ar fi putut să cînte dacă viaţa ei ar fi depins de asta, dar să mai şi danseze ar fi fost de-a dreptul ridicol. Încă tremurînd, se apropie de Jeff. Îl atinse şi scoase cincizeci de cenţi de după urechea dreaptă.

– O şmecherie ieftină, zise el ironic, ochii lui albaştri fixînd-o.

Lacrimi ardeau ochii lui Fancy, ameninţînd-o să

se reverse.

– Ce vrei de fapt de la mine? şopti ea.

– Vreau să ieşi afară, zise el cu o cruzime iremediabilă. Lasă-mă în pace acum!

Teribil de confuză, în plus şi rănită, Fancy se întoarse cu demnitate şi ieşi din cameră, închizînd uşa în urmă. Şi totuşi, pe hol, se rezemă de perete şi plînse, copleşită de ranchiuna lui şi de posibilitatea groaznică că o cunoştea, că şi-a amintit-o.

Soţia lui Temple Royce. Mii de draci, era doar norocul lui! Cu o mişcare bruscă a braţului, Jeff trînti tava, cu tot ce avea, pe podea.

Uşa camerei sale se deschise din nou, aproape brusc, şi îşi ridică capul, aşteptînd-o pe Fancy, gata de a rosti o invectivă dură. Dar în loc de „dădaca" lui dădu peste privirea furioasă a fratelui său mai tînăr.

– Ce dracu' i-ai spus lui Fancy? îi ceru Keith un răspuns, pe un ton rămas de pe vremea în care era ministru metodist.

Jeff ardea de dorinţa de a se certa, dar, datorită înclinaţiei fratelui său de a-i întoarce spatele, nu prea părea să aibă ceva şanse, numai dacă Adam ar fi în preajmă! Jeff îşi încleşta şi îşi desfăcea pumnii.

– Fancy? strigă cu dispreţ.

– Da, Fancy, i-o trînti Keith. Tocmai am auzit-o cum aproape îşi dădea sufletul de atîta plîns.

– O imposibilitate fizică. Femeile murdare n-au inimă.

Efortul lui Keith de a se controla era vizibil. Poate exista speranţa de o ceartă bună, la urma urmelor.

– Să nu-i mai spui aşa niciodată, Jeff, îi ordonă printre dinţi. Fancy e o tînără drăguţă care încearcă să supravieţuiască, ca toţi ceilalţi. Dacă e să te iei după doamna Thompkins, ea trimite fiecare centimă cîştigată familiei ei...

– Ce nobil! îi răspunse în răspăr Jeff. Şi şi-o imaginä pe Fancy întinsă, îmbietoare şi proaspătă, în patul lui Temple Royce. Imaginea îi făcu rău.

– Vreau ca tîrfa asta să plece din casa asta acum, Keith.

Keith îşi împreună mîinile pe piept şi-şi aplecă capul într-o parte.

– Această casă este a mea, îi reaminti fratelui său, pe un ton duşmănos şi chiar periculos. Fancy va rămîne. Oricum, frate mai mare, dacă tu crezi că poţi să încalci hotărîrea mea, fă-o! Jeff se ridică uşor în picioare.

– Este cumva asta o provocare, frăţioare?

– Este ceea ce vrei să fie. Fancy are nevoie de slujba asta şi va rămîne aici.

– Hai să discutăm afară, sugeră Jeff, cuprinzîndu-l o stare de euforie la perspectiva unei bătăi.

– Hai să o facem. De vreme ce mama nu e aici să ne despartă cu biciul ei mic, poate vom clarifica totul, replică Keith, arătînd spre uşa întredeschisă. După tine.

Cei doi fraţi coborîră pe scări, amîndoi negri de furie, în bucătărie; doamna Thompkins zîmbea, privind surprinsă şi mulţumită în acelaşi timp.

– Ia te uită, începu ea; dar tăcu atunci cînd Keith împinse uşa din spate, lovind-o cu palma dreaptă şi păşi pe poteca pavată.

Jeff îl urmă, pregătit pentru ce avea să urmeze,

savurînd momentul. Soarele şi aerul proaspăt după lungul său exil şi cîntecul rîului aveau un efect plăcut în sufletul său. Nici unul din aceste lucruri nu diminua nevoia sa de bătaie, corp la corp, cu mîinile goale.

Într-o parte a curţii, Keith se opri deodată şi arătă în sus cu mîna. Pentru o clipă, Jeff crezu că are de gînd să cheme un tunet sau cam aşa ceva.

– Vezi ăsta? spuse el.

Jeff se uită, uimit.

– Este cerul, răspunse el.

– Mă bucur că îţi aminteşti. Ai stat ascuns în camera ta atît de mult, încît credeam că ai uitat.

Ruşinea îl înveli pe Jeff, în ciuda sa, dar nu mult timp. Îi era frică de moarte. Îşi pierduse nava şi unica femeie pe care o dorise ca soţie. Dacă cineva avea dreptul să se retragă din viaţă, el putea s-o facă.

– Şi ce dacă mi-am amintit? strigă el. Cine naiba are nevoie de cerul ăsta blestemat?

Keith stătea drept şi înalt, dar nu aşa de înalt ca Jeff, şi dădea din cap.

– Ai nevoie, Jeff. Cu toţii avem nevoie de cer şi de vînt, şi de copaci şi de pămînt. Avem nevoie de Dumnezeu şi avem nevoie şi de alţi oameni.

– Cum dracu' reuşeşti să transformi fiecare conversaţie într-o predică?

Keith ridică din umeri.

– E o a doua chemare, cred.

– Vreau să ne batem.

– Ştiu, răspunse pastorul, fiind mulţumit şi netulburat de perspectivă.

Jeff înaintă către fratele lui, avînd de gînd să-l

lovească, deşi conştiinţa lui îl mustra ca dracu'.

Doar că Fancy Jordan se aruncă deodată la gîtul lui. Impactul cu ea îl zdruncină iute, dulce şi puternic.

– Opriţi-vă, ţipă ea.

Jeff o prinse de umeri şi chiar acest contact, născut din furie, îi produse un amestec ciudat de bucurie şi alarmă.

– Ce n...

– Fereşte-te din calea lui, Fancy, interveni liniştit Keith.

Spatele drept şi mic al lui Fancy se îndreptă şi ea îl privi pe Jeff în faţă, cu ochii aceia violeţi şi mari, îndrăznind să-i facă Dumnezeu ştie ce.

– Nu, rosti ea clar.

Mai mult ca să facă o glumă cam nesărată, Jeff o ridică pe Fancy şi o puse deoparte, ca şi cum era o păpuşă.

Ea se întoarse imediat, dar de data asta lacrimi îi străpungeau genele.

– Te rog, spuse ea, voi face orice, voi pleca, dar, te rog, nu face asta.

Jeff plecă privirea spre ea, cu uimire, mişcat de lacrimile ei şi furios că putea să fie înşelat de unul din cele mai vechi trucuri muiereşti. Dorinţa de a se bate dispăru, înlocuită fiind de un alt fel de nevoie...

– Vei întîrzia la biserică, spuse ea răspicat, privind peste umăr la Keith. Keith zîmbi şi ridică din umeri.

– Îmi pare rău, Jeff, dar doamna are dreptate. Mai vine cineva?

Jeff scoase un sunet urît pe nas, însă ochii lui se uitau în spate, la faţa lui Fancy; n-avea importanţă

cît rezista. Ce scamatorie făcea?

Rămaseră aşa, într-o linişte chinuitoare, cîteva clipe, apoi vraja se rupse atunci cînd Keith şi Alva ieşiră din casă şi urcară într-o trăsurică trasă de un cal, îndreptîndu-se spre serviciu.

– De ce ai făcut asta? întrebă Jeff.

Una din sprîncene se arcui şi lacrimile care îl impresionară se evaporau în lumina soarelui. O adiere uşoară îi cîrlionţă părul ce dansa.

– Ce am făcut? rosti ea. Jeff era înnebunit.

– De ce ai întrerupt lupta înainte de a începe măcar?

Ea ridică din umeri şi se întoarse să plece.

– Keith întîrzie la biserică, spuse ea. Jeff o prinse de umeri şi o luă pe sus, ca s-o poată privi în faţă.

– La naiba, Frances, să nu îndrăzneşti să mă părăseşti!

– Nu răspund la acest nume, spuse ea mîndră şi apoi simţi trufia de a se întoarce din nou.

Jeff înjură tare, se întoarse cu faţa şi, spre surprinderea ei totală, o sărută. Buzele ei moi, pline, avură rezistenţa unui zid, mai întîi, dar apoi se umeziră şi se oferiră lui. El profită de asta din plin, gîndindu-se tot timpul că Temple o antrenase bine.

Părînd că ştie ce-i trece prin minte, se întoarse, cu ochii curioşi, obrajii ei împurpurîndu-se.

– Să nu mai faci asta niciodată, zise ea înăbuşindu-şi strigătul din piept.

– Intenţionez să fac mai mult de atît, spuse Jeff.

– Încearcă numai şi îţi voi sfîşia buzele, replică ea, năpustindu-se spre hambar, mergînd cu paşi prea mari pentru picioarele ei lungi şi slăbănoage.

Jeff stătu liniştit o clipă, în mijlocul pajiştei, jignit, furios din cauza ei, dar dorind-o mai mult decît şi-a dorit vreodată vreo femeie. Apoi, fără să aibă o altă alternativă, se duse după ea. La naiba, nici o altă femeie decît Banner O'Brien nu l-a respins şi nu va mai tolera aşa ceva.

Ajunse în pragul hambarului deschis şi se opri, suflînd ca şi cum alergase tot drumul din oraş pînă aici. Obişnuindu-şi ochii cu întunericul, mirosul dulce de fîn îl asaltă, ademenindu-l.

– Frances!

Linişte. Jeff oftă cu exasperare.

– Fancy?

Atunci o auzi. Plîngea uşor, fără speranţă. Sunetul îl izbi pe Jeff ca un val venit din maree.

– Fancy, repetă el numele, intrînd în hambar.

– Pleacă, zise ea, indignată. Pleacă şi lasă-mă în pace.

Jeff se apropie de ea. Era ghemuită pe o căpiţă de fîn de anul trecut, sprijinită de peretele hambarului.

– De ce plîngi? întrebă el mai domol.

– Aşa vreau eu! spuse ea.

El se căţără pe căpiţă lîngă ea şi o trase în poală, punîndu-i capul pe umărul lui, mîngîindu-i părul auriu. Acolo, sub umbrele reci ale hambarului, îşi permise să o ţină în braţe, relaxîndu-se puţin cîte puţin; cînd îi ridică bărbia să o sărute din nou, ea nu putu rezista. Pasiunea pe care o stîrnea în Jeff Corbin era mai mult decît putea suporta.

El îşi strecură cu îndemînare mîna să alunece în sus, de la curba taliei ei spre rotunjimea plină a pieptului generos. Se înţepeni locului şi apoi, scîn-

cînd, începu să-i mîngîie sfîrcul ascuns, cu o parte a degetului său.

El simţi sfîrcul tare, precum şi nevoia acestei femei de a se tăvăli cu el, chinuitoare şi arzîndă.

– Doamne din ceruri! murmură el.

Nu prea nimerise cuvintele. Fancy se ridică, iar roşeaţa ei era vizibilă în întunericul acela relativ.

– Încetează!

Jeff găsi interesant faptul că ea nu încerca să plece din poala lui.

Obraznic, bazîndu-se pe instinctele bine formate, îşi plecă faţa spre pieptul ei generos şi muşcă uşor vîrful sînului drept. Ea tremura şi striga, dar el îi descheia, îndemînatic, primul nasture de la rochie, apoi al doilea şi al treilea. Nu mai savurase acest fel de hrană de luni de zile şi rîvnea acum după asta.

– Nu, şopti ea, deşi îşi trase cămaşa să se vadă un sîn roz, drept, plăcut vederii sale.

Jeff se avîntă la bucăţică cu degetele şi rîvni cu buzele, fiind încîntat de răsuflarea ei uşoară, de modul în care îşi cuprinsese sînul în mînă şi îl ridicase pentru a-l oferi.

– Delicios, murmură el.

Ea replică ceva sugrumat, fără sens, iar Jeff jubila. El ştia că ea împărţise patul cu Temple Royce, ştia că îl delectase pe cel mai înverşunat duşman al lui, la fel, dar nu-i păsa deloc.

Capitolul 3

Fancy era ameţită, plină de uimire şi confuzie. Gura lui Jeff, caldă, care pusese stăpînire pe sînul ei, era un amestec ciudat de Rai şi Iad, plăcerea trecînd prin fiecare fibră a ei, cerîndu-i trupului să facă ceea ce niciodată nu-i ceruse vreodată.

Fără să vrea, îşi arcui spatele, permiţîndu-i şi mai mare acces. El era lacom şi totuşi blînd, iar cînd o ridică în picioare înaintea lui, ea tresări şi apoi îşi pierdu echilibrul. Ea se rezemă puţin, iar el o prinse, oprind-o, cu mîinile puternice pe şoldurile ei.

Ştiind foarte bine că era la cheremul lui, Fancy rămase cuminte, aşteptînd. Ştia că ar trebui să fugă, ori cel puţin să reziste, dar nu putu să se adune să le facă pe amîndouă.

Convingerea ei deplină era că Jeff Corbin n-ar forţa-o dacă ar protesta, şi asta n-ar fi bine deloc.

În linişte, Jeff se uită la ea şi ea văzu uimire pe chipul lui. Mîinile lui începură să-i ridice uşor poalele rochiei de culoarea levănţicăi şi Fancy fu cuprinsă de o răcoare ciudată. Încercă să protesteze, dar rămase acolo, fără glas.

Îi ridicase fusta pînă la talie şi rămăsese numai în chiloţi, neavînd nici un jupon pe dedesupt. El se aplecă înainte, foarte încet, şi mîngîie centrul cald al feminităţii ei.

Fancy scăpă un geamăt, laolaltă cu un strigăt strangulat, fără sens.

– Ce ai tu... O, Doamne...

Degetele lui abile desfăcură legăturile de la chiloţi, lăsîndu-i să cadă. Acum ea i se arăta toată şi tremura cu o neputinţă încîntătoare; niciodată nu mai permisese unui bărbat o astfel de libertate. Pe de altă parte, chiar dacă îl dispreţuia, Jeff Corbin nu era orice bărbat.

Numai cu două degete, el o descoperi. Ce va face acum? Voia oare să o facă să sufere? Mintea lui Fancy vîjîia de întrebări fără răspuns şi de dorinţe nerostite, cea mai importantă dintre ele îndeplinind-o imediat.

Limba lui Jeff o atinse în acel loc vulnerabil şi Fancy simţi o învăluire caldă în partea aceea, topindu-se cu totul. Îşi dădu capul pe spate, fără să vrea, şi un suspin uşor de cedare îi scăpă.

El începu să o sărute, să o savureze, ca şi cum era cea mai delicioasă bucată, iar ea îi murmura numele, încleştîndu-şi frenetic mîinile în părul lui de culoarea untului de alune. Ea însă nu ştia ce vrajă îi oferea el, dar era gata să-l implore să i-o dăruiască. Fără ştiinţă, îşi depărtă picioarele ca să-i facă plăcere mai mare şi el rîse obraznic pe cînd o gusta şi o savura cu limba. În cele din urmă, se avîntă şi mai tare, iar atunci Fancy scoase un strigăt de triumf. Căldura îi pătrunse înăuntru, totul venind de acolo de unde gura lui a mîngîiat-o o dată şi a

pedepsit-o. Ea se cutremură de bucuria finală, iar mîinile lui puternice îi apucară fundul gol, ţinînd-o aproape, nelăsînd să-i scape plăcerea dureroasă.

– Oooo, strigă ea şi era un tremur mare, brutal, înlăuntrul ei, pe cînd această nevoie neştiută era deplină, în sfîrşit, întîlnită. Cînd ultima explozie tandră s-a evaporat, Jeff stătea în picioare, apoi calm îi întinse lui Fancy rochia cea nouă, chiloţii, cămaşa.

– Ce ai... reuşi ea să strige. Eu n-am mai fost niciodată...

– O, sigur că nu, fu de acord Jeff, în timp ce o dădea jos să se cureţe de paiele ce le adunase de pe jos. Apoi îşi luă propriile haine şi Fancy se gîndi, distrată, ce extraordinar era. Muşchii lui tari îi produseră şoc un cînd se întinse peste ea.

– Jeff, trebuie să mă asculţi... eu...

Capul lui alunecă pe unul din sînii ei goi şi generoşi, distrăgîndu-i atenţia. Fancy era pierdută, deoarece aceeaşi nevoie mistică, oarbă, pe care o simţise înainte, care dicta acţiunile trupului ei, îi domolea protestele raţiunii. Cu un genunchi, Jeff îi forţă uşor picioarele să se depărteze.

Intră repede, prea repede, deoarece era o durere cruntă în timp ce himenul se rupea. Fancy înţepeni şi gîfîi tare.

Jeff îşi ridică capul să o privească.

– Fancy? întrebă el cu o voce răguşită, chinuită.

Durerea dispăru şi Fancy era din nou conştientă de îndemnurile sălbatice ce proveneau din interiorul ei şi care totuşi nu puteau fi cuprinse de un trup aşa de mic... Ea îi apucă muşchii spatelui, disperată că nu îi reuşise planul.

– Virgină! mormăi el tulburat, dar din nou se

mişcă deasupra ei, uşor, liniştit. Era ca şi cum ar fi vrut să se oprească, dar nu putea.

Fancy începu să se ridice şi să alunece sub el, permiţîndu-i, instinctiv, să fie condusă. Şi totuşi el gemu, de parcă ea era cea care preluase comanda.

Cum penetrările lui erau tot mai însistente şi dorinţa lui Fancy se accentua.

Aproape că delira, prinzîndu-i fesele, conducîndu-l din ce în ce mai adînc. Trupurile lor se contopiră într-unul singur, greoaie de efortul făcut, strălucind de transpiraţie.

Fancy simţi că îi vine să treacă prin acoperişul hambarului, învîrtindu-se. Ea îl prinse pe Jeff cu un fel de groază încîntătoare, dar strigătele şi penetrările lui bărbăteşti, neîncetate, o urcară în slăvi. Era sigură că, dacă ar putea doar să-şi întoarcă capul, s-ar afla undeva sus, pe casă, privind în jos la rîu şi la livada cu meri.

Deodată, trupul lui mare înţepeni şi el îi rosti numele pe cînd sămînţa sa se răspîndea în adîncurile ei, iar şi iar. Ea vorbea uşor şi îi mîngîia spatele lat cu mîinile, în timp ce el se înfiora deasupra ei.

În cele din urmă, Jeff se cufundă în ea, cu respiraţia grea, cu trupul tremurînd încă, cu forţa lui brutală determinată de eliberare.

– Doamne, Fancy... O, Doamne Dumnezeule...

Fancy reveni la realitate în acel moment. Ea îşi dădu seama de ceea ce făcuse, de ceea ce de fapt făcuseră împreună, şi, luptîndu-se sub trupul nemişcat, un suspin înăbuşit îi ieşi din gîtlej.

– Lasă-mă să mă ridic!

Jeff se dădu la o parte, încă răsuflînd precipitat,

ochii lui luceau şi erau tulburi. El urmărea, în mod aparent fără emoţie, pe cînd Fancy îşi lua hainele, se ridica şi se îmbrăca.

– Ai fost virgină, zise el cu o voce ştearsă, în timp ce ea se lupta cu lenjeria de corp.

– Am încercat să-ţi spun asta! izbucni ea, lacrimi inundîndu-i chipul.

Un umăr puternic, arzător, se ridică.

– Nu te-am crezut, replică el, ca şi cum asta schimba totul. Obişnuiai să lucrezi pe vasul *Umbra Argintie,* în Port Hastings. Îmi aduc aminte de tine.

– Asta înseamnă că sînt curvă? şuieră Fancy printre dinţi, încurcîndu-se în poalele rochiei; aproape că era să cadă în paie din nou.

Leneş, Jeff ajunse la pantalonii şi cămaşa lui. Aproape că se îmbrăcase înainte de a răspunde.

– Desigur că nu te face o persoană respectabilă. Locul este un bordel, la urma urmelor.

Fancy vru să-l lovească, dar ştia că el s-ar feri uşor, poate chiar ar rîde de ea.

Şi atunci n-ar fi putut să suporte asta.

– Tatăl meu lucrează într-o mină de cărbuni! strigă ea, fără sens, pe cînd se lupta cu nasturii pe care Jeff reuşise să-i descheie aşa de uşor. Moare de aprindere la plămîni! Mama spală hainele altor oameni, iar ei încă mai sînt datornici! De aceea, căpitane Corbin, bogat şi răsfăţat, voi munci oriunde, atîta vreme cît primesc un salariu bun!

El încetă să se mai încheie la cămaşă şi o privi.

– Ca să-l trimiţi lor? întrebă el.

– Da!

Jeff rîse tare din gît.

– Chiar îţi meriţi salariul, infirmieră Jordan.

Asta le întrecea pe toate. Fancy se năpusti spre el, doar pe jumătate îmbrăcată, scoţînd sunete ascuţite, ca un animal furios. Dădu cu pumnii în pieptul lui tare, ca să-l rănească, să-l facă să sîngereze.

El o prinse de talie şi, spre surprinderea ei, o trase aproape. O cuprinse în braţe, palmele lui mari apucînd-o de fund, fămîntînd carnea moale pînă la supunerea ce o subjuga pe Fancy, în întregime.

– Îmi pare rău, spuse el, supărat. Eu doar te necăjeam.

Fancy era hotărîtă să nu cadă în capcana întinsă de el din nou.

– Am venit pînă aici să fac o cuşcă de iepuri! strigă ea.

Jeff îşi dădu capul pe spate şi rîse zgomotos. Cînd se opri, în cele din urmă, o privi în faţă şi spuse:

– Doamne, femeie, felul în care construieşti cuşti de iepuri poate trimite un bărbat în mormînt.

– Ticălosule!

El se aplecă şi îi sărută vîrful nasului mic şi obraznic.

– Mai bine te-ai duce înăuntru, doamnă Jordan, şi te-ai aranja. Acum arăţi ca şi cum ai fost defloratăpe podeaua unui hambar.

Fancy scăpă din mîinile lui şi porni spre casă. Numai după ce ajunse în camera ei şi se forţă să se privească în oglindă, realiză cîtă dreptate avusese Jeff. Părul era plin de paie care cădeau pe umeri, rochia era mototolită şi încheiată aiurea. Obrajii erau roşii ca piersica coaptă, iar ochii, la fel de strălucitori ca înălţimile însorite unde se ridicase

cînd făcuse dragoste. Tremurînd, luă ulciorul de pe chiuvetă, se opri la bucătărie, pompă apa în lighean şi îşi clăti faţa pînă căldura dispăru şi inima îşi reveni la pulsul normal.

După asta, îşi despleti părul şi îl perie, făcîndu-l să-i izbească faţa. Se schimbă de rochia de culoarea levănţicăi, cu rochia ei gri de lînă, aşa nepotrivită cum era cu vremea caldă de afară, apoi îşi strînse buclele groase într-o coroniţă serioasă, la spate. Poate nu mai era inocenta de altădată, dar cu siguranţă ştia rolul şi asta conta acum. Dacă Keith sau doamna Thompkins ar fi văzut-o în starea de mai înainte, ar fi fost uimiţi.

Jeff era în bucătărie cînd Fancy îndrăzni să se întoarcă acolo. Îşi lepădase cămaşa de pe el şi se spăla cu sîrguinţă şi zgomotos, apa din chiuvetă împrăştiindu-se în toate direcţiile.

Desigur, Fancy observă cicatricea lungă ce se întindea pe spatele lui lat şi supărarea i se stinse, pe moment, transformîndu-se în tandreţe. Ardea de nerăbdare să păşească în cameră şi să-i atingă semnul cu degetele, făcînd o cărare de la umeri la şold.

Se întoarse să-l vadă, stînd nemişcată acolo, în uşă, cu faţa şi părul şiroind de apă, după baie. Bucuria îi dansa în ochii-i albaştri.

– Ce ţanţoşă şi cumsecade te-ai făcut, domnişoară Jordan. Te plăceam mai mult cu fînul în păr.

Fancy roşi, dar nu-şi feri privirea, cu toate că dorea să o facă. Acest lucru îi punea la încercare ambiţia şi, chiar dacă nu putea să cîştige, nu avea nici intenţia să se descurajeze.

– Îţi mulţumesc că nu te referi la acea... acea indiscreţie din nou.

O sprînceană blondă se arcui spre amuzament. Muşchii de la pieptul lui Jeff se încordară pe cînd îşi lua prosopul, ca să se şteargă.

– Chiar aşa să fi fost, Frances? O indiscreţie?

Orajii lui Fancy o dureau şi ardeau.

– Da!

– E păcat să simţi aşa. Deoarece intenţionez să te mai am din nou, cu prima ocazie ivită. El se opri –chipul lui tulburător şi frumos era răutăcios, apoi adăugă: Cred că data viitoare va fi în trăsură...

Fancy se legănă şi bîjbîi după un scaun de la masă, aşezîndu-se recunoscătoare.

– Trăsura, rosti, încremenind la îndrăzneala sa.

El dădu din cap.

– Eşti o bucăţică bună, spuse el, ignorînd noua culoare din obrajii lui Fancy şi tremurul mîinilor. Mi-ar plăcea să te aşez pe scaunul din trăsură şi...

– Încetează, zise Fancy, umilită.

– Ar fi delicios, continuă el, atît pentru tine, cît şi pentru mine.

– Nimic nu va fi „delicios", căpitane Corbin, i-o tăie Fancy. Intenţionez să plec de aici imediat.

Se apropie de ea confuz, cu prosopul în mînă. Inima lui Fancy bătea cu putere, gîndind că el o va sufoca.

Ca şi cum asta o aştepta, puse prosopul ud pe spate şi o trase pînă ajunse în faţa lui, la cîţiva paşi de trupul cuceritor. Dar Jeff nu o strînse de gît, ci pur şi simplu o sărută. Buzele lui erau umede, reci, de la spălat, mirosind a apă de primăvară.

– Nu mă părăsi, mormăi el.

Fancy se depărtă de el, dar cu greu. Mai era înconjurată încă de prosopul pe care-l ţinea Jeff în juru-i.

– N-am fost angajată să-ţi servesc instinctele primare, Jeff Corbin, reuşi ea să spună.

El se aplecă, îi muşcă buza de jos uşor, apoi o trase spre el. O nevoie reînnoită o zgudui pe Fancy.

– Nu pleca, repetă el cu o voce sugrumată. Promite-mi că nu o vei face; jur că te voi duce sus şi îţi voi arăta fiecare motiv în parte pentru care îmi aparţii întru totul, Fancy Jordan.

– Eu n-nu... nu-ţi aparţin.

Dădu drumul la prosop şi se aplecă de parcă ar fi vrut să o ia pe sus. În timp ce Fancy ştia că nu trebuia să-i permită aşa ceva, o parte din ea dorea ca Jeff să-şi pună în practică ameninţarea.

– O, nu pleca.

– Voi rămîne, izbucni ea.

Mîinile lui se apropiară, fără jenă, de pieptul ei.

– Îmi promiţi?

– Eu pr-promit...

– Bine. El îi apucă, cu curaj, sfîrcurile acoperite de rochia de lînă. Acum, hai să încercăm să arătăm ca şi cum am fost cuminţi, cît pastorul a lipsit, vrei?

– C-cum?

Neţinînd seama de propriile cuvinte, Jeff o descheie pe Fancy la pieptarul rochiei.

– Vom face o cuşcă de iepuri, spuse el, dar mai întîi vreau să te gust o dată. Hrăneşte-mă, Fancy!

Fancy se hotărî să-şi ridice mîinile şi să oprească zvîrcolirile sînilor, dar aceştia nu voiau.

– Nu vrei să spui...

– Vreau un sîn, spuse el, aplecîndu-şi capul şi închizînd gura deasupra unui sîrc acoperit de cămaşă, lăsînd în urmă umezeala, spre a cuceri comoara de mai jos. Nimic mai mult, dar nici mai puţin.

Vocea lui era somnoroasă şi Fancy ardea de nerăbdare să-i îndeplinească dorinţa.

– N-nu aici, protestă ea cu o voce gîtuită.

Jeff zîmbi şi o prinse de mînă; prosopul încă atîrna de umeri şi îl aranjă să-şi acopere astfel pieptul gol. El o conduse într-o mică cămăruţă din apropierea bucătăriei, o aşeză pe o canapea lungă şi se puse pe o parte, lîngă ea. Şi Fancy îşi dezgoli un sîn plin, ca să-l hrănească, savurînd fiecare atingere cu limba, fiecare apucătură uşoară cu dinţii, fiecare supt lacom. În acelaşi timp îl ura pe Jeff Corbin pentru că o determina să facă un astfel de lucru scandalos, cu bună ştiinţă.

În cele din urmă, după ce el ejaculă, îi trase calm cămaşa udă şi o încheie la rochie.

Fancy era atît uşurată, cît şi dezamăgită. Cum ar fi fost o imprudenţă din partea ei să-i permită să o ia din nou, întreaga ei fiinţă suferea.

Înnebunit, el ştia exact ceea ce gîndea şi simţea. O mîngîie pe obraz, într-un fel arogant, şi mormăi:

– Vei fi tandră o vreme!

Fancy se înroşi tare, dar nu spuse nimic. Cămaşa transparentă i se mula bine pe trup, însă materialul de lînă o provoca să se scarpine cu frenezie şi nu prea frumos.

Jeff se ridică, privind-o de sus, încruntîndu-se uşor.

– De ce n-a făcut Temple dragoste cu tine?

Asta era prea de tot! Fancy se simţi ruşinată de ceea ce făcuse cu acest bărbat, de ceea ce îi permisese să-i facă. Sări în picioare şi îi privi chipul aspru şi aristocratic.

– Spre deosebire de tine, Temple Royce este un gentleman, strigă ea, şi faptul că mintea, rostind aceste cuvinte, dinţi n-avea nici o importanţă.

Spre suprinderea ei, Jeff îşi lăsă capul pe spate şi rîse tare, un rîs ca un răget de fiară.

– Royce, un gentleman!

– Ce găseşti de rîs în asta? A vrut să mă salveze de la o căsătorie.

Jeff continuă să rîdă.

Fancy sări într-un picior.

– Ei bine, m-a ajutat!

În cele din urmă, Jeff încetă să mai rîdă. Acum se vedea un dispreţ în ochii lui albaştri.

– E mai mult decît posibil că te-a salvat pentru una din camerele lui de pe vasul *Umbra Argintie,* Fancy, şi amîndoi ştim asta.

Fără să poată rosti un singur cuvînt, cu o furie neputincioasă, Fancy se gîndi să-l preseze puţin pe Jeff Corbin.

Îşi va aduce lucrurile, îl va lua pe Hershel şi va părăsi acest loc blestemat şi frumos, înainte ca cineva să o facă să se răzgîndească.

Dar Jeff o apucă de braţ şi o trase înapoi.

– Îmi pare rău, spuse el cu o voce joasă.

Ea se agăţă de imaginea pe care i-o oferea rîul Columbia, îl privi, fără să poată vorbi din cauza torentului de emoţii confuze ce le simţea. Îl dispreţuia pe acest bărbat şi totuşi îi era atît de necesar. Poate chiar îl iubea. Se cutremură la gîndul acesta.

El o trase aproape; din nou îi simţi pieptul şi coapsele, şi căldura cărnii goale.

– Ţi-e frig? şopti. Pune-ţi cămaşa pe tine!

El rîse înăbuşit şi, de necrezut, făcu cum i se spusese. Apoi părăsiră încăperea. Între timp Keith şi Alva se înapoiară de la biserică, cu femeia brunetă, încîntătoare, care luase loc între ei; Fancy şi Jeff stăteau în genunchi, într-o parte a curţii, făcînd cu grijă cuşca de iepuri.

Keith era şi mulţumit, dar şi nesigur de transformarea fratelui său. Nu era un miracol că Jeff ieşise din camera lui, făcînd ceva folositor, dar parcă era ceva înşelător în felul lui de a fi, ca şi al lui Fancy, de altfel, care părea a fi bolnavă.

Cu blînda Amelie, care îi stătea alături, era firesc ca el, Keith, să creadă că exista cea mai mică posibilitate ca Jeff, cu felul lui binecunoscut de a se comporta cu femeile, să nu o fi sedus pe Fancy.

Trase trăsura la uşa hambarului, se dădu jos şi o ajută pe Amelie să coboare. Ca să-şi întoarcă gîndurile spre alt făgaş, se întrebă dacă mai avea o lună întreagă pînă la nuntă.

Zgomotul ciocanului, mînuit de Jeff, încetă. Atît el, cît şi Fancy erau în genunchi, pe iarbă, fiecare pe o parte a construcţiei; apoi se ridicară împreună, cu chipurile la pîndă, precauţi.

– O, nu, zise Keith cu o disperare reală.

Ochii lui Jeff îi întîlniră pe ai fratelui său, ţintuindu-l, deşi cuvintele fură adresate lui Amelie:

– Avem un musafir, spuse el, fără rost.

Keith se amuză de cuvîntul „musafir", referitor la femeia iubită. Se uită la ea şi o văzu punîndu-şi mănuşa albă care se mula întîrzîndu-se pe braţ.

Era o apariţie pe cinste, cu ochii ei verzi, strălucitori, cu părul negru, lucitor.

– E bine să te văd afară, căpitane, spuse ea dulce, privirea căzîndu-i un pic asupra lui Fancy, după care o îndepărtă de la ea. Sper din toată inima că te simţi mai bine.

Jeff aruncă o privire spre Fancy, o privire cunoscută lui Keith, la fel de bine ca şi psalmul 23, apoi răspunse:

– Mult mai bine.

Roşeaţa de pe chipul lui Fancy îi spuse lui Keith tot ceea avea nevoie să ştie.

– Aş vrea să vorbim înăuntru, îi spuse fratelui său cu o voce controlată. Jeff fu de acord prin o scuturare a capului, şi lăsă ciocanul jos.

– Cum spui tu, replică el, cu un umor usturător.

Fancy stătea nervoasă, luînd contact cu frumuseţea femeii pe care Keith o abandonase pe pajişte. Era o minune. Cîrlionţii ei închişi la culoare străluceau în soare, pielea îi era fără defect, dinţii ei erau mici, albi şi regulaţi.

– Asta e Keith! zise Amelie, pe cînd Alva, aruncînd o privire scurtă în jur, se îndrepta spre casă. N-a fost prea frumos din partea lui să nu ne prezinte. Îşi întinse mîna înmănuşată, de un alb imaculat, şi păşi spre Fancy. Numele meu este Amelie Rogers.

– Frances Gordon, replică Fancy, acceptînd mîna întinsă, hotărît.

Fruntea lui Amelie se încreţi, îngîndurată.

– Am crezut că Fancy... Aşa îţi spune Keith.

Fancy roşi.

– Asta e porecla mea.

– Este într-adevăr atît de colorată!

Fancy nu ştia dacă să-i mulţumească femeii, sau să se simtă jignită. Datorită acestei dileme, nu spuse absolut nimic.

Amelie o luă de braţ şi se îndreptară spre casă. Deşi zîmbetul ei nu dispăruse, parcă exista o provocare sigură în licărirea lui.

– Sper că noi două vom fi prietene, Fancy, dar...

– Dar ce? o întrebă Fancy, oprindu-se din drum. Amelie avu bunul-simţ să pară jenată.

– Ei bine, tu locuieşti aici, cu doi oameni necăsătoriţi, şi se aud... ei bine se aud ceva zvonuri. Ai fost actriţă...

Datorită celor întîmplate în hambar şi apoi pe canapeaua din cămăruţă, reuşi cu greu să nu-şi arate indignarea.

– Nu sînt actriţă. Şi apoi mai e şi doamna Thompkins care stă aici!

Amelie îşi muşcă buza de jos, privind chipul roşu al lui Fancy.

– Cred că am cam încurcat lucrurile, murmură ea după cîteva minute de tăcere. O roşeaţă îi învălui pometii obrajilor. De fapt, nu e mare lucru. Va trebui să spun doar ce-mi trece prin cap! Eu îl iubesc pe Keith Corbin foarte mult şi ne vom căsători luna următoare şi e sigur că te place... Fancy era şi supărată, dar şi liniştită.

– Nu mă interesează intenţiile dumitale, domnişoară Rogers. Viitorul cumnat, adăugă ea în linişte, tristă, este, din nefericire, o altă problemă.

Amelie răsuflă uşurată şi nu pentru prima dată Fancy se întrebă de ce femeile o vedeau mereu ca pe o ameninţare pentru interesele lor romantice.

Nu mai mult de azi-dimineaţă, ea însăşi se comportase ca una care se putea numi o femeie uşoară.

– Atunci vom fi prietene, foarte bune prietene. Spune-mi, ai întîlnit vreodată familia Corbin?

Fancy ridică din umeri. Jeff nu mai vorbea cu Temple Royce, dar asta nu însemna că familia lui nu mai menţinea relaţia. Ajunşi aici, poate că n-ar accepta-o în nici un caz, poate i-ar oferi o slujbă în branşa spectacolului.

– Nu, n-am întîlnit-o, spuse ea, neadăugînd că nici nu spera să aibă vreodată prilejul.

– Vor fi aici cu toţii pentru nuntă, spuse Amelie, inocentă, pe cînd intra în casă prin veranda cu perdele în spate. Mărturisesc că sînt atît de emoţionată, că aş putea muri! Doamna Corbin este o femeie importantă.

– Fără îndoială, spuse Fancy, simţindu-se şi ea emoţionată. Ce proastă fusese că nu anticipase asta, adică să nu-şi dea seama că restul familei Corbin va veni la nunta lui Keith. Cum Dumnezeu va da ochii cu ei?

Apoi se gîndi cum ea şi Amelia o depăşiseră pe Alva în drumul spre cameră, reieşind clar că aceasta din urmă nu era o simplă servitoare în casă. Ea nu va trebui să sufere din pricina prezentărilor oficiale, sau că nu va putea să ia parte la vreo sărbătoare.

Amelie se aşeză pe un scaun, lîngă şemineul masiv şi alb, şi, absentă, îşi dădu jos mănuşile şi boneta de sărbătoare.

– Voi muri-dacă nu mă vor îndrăgi, spuse ea.

Fancy fu deodată cuprinsă de un sentiment de compătimire pentru viitoarea mireasă; îşi putu da

seama ce simţea Amelie.

La urma urmelor, familia Corbin era un grup impunător.

– Nu văd de ce n-ar face-o, spuse ea, cinstit, aşezîndu-se vizavi de domnişoara Rogers şi punîndu-şi mîinile în poală.

Ecoul îndepărtat de voci masculine, supărate, ajunse la măsuţă, întrerupse şirul gîndurilor lui Fancy. Amelie părea preocupată.

– De ce crezi că se ceartă?

Fancy se temu că ştia – fusese o supărare, îl cunoştea pe Keith după ochi şi văzu supărarea atunci cînd sosise. Un gînd nou îi trecu prin minte: acela că reverendul, cuprins de o furie îndreptăţită, ar goni-o. Era uimită cît de tare îşi dorea să rămînă aici.

Ea îşi ridică bărbia şi încercă să pară netulburată.

– Cred că se ceartă cam de mult, spuse ea.

Amelie îşi ridică sprîncenele, nişte sprîncene foarte negre.

– Poate ai dreptate.

În acel moment Fancy, rîvnea după singurătate, mai mult decît ar fi avut vreodată în viaţa ei.

Gîndurile i se roteau şi simţea nevoia să fie singură cu ele. Nu ştia dacă e bine să rămînă sau să plece şi cel mai rău era că avea o bănuială obsedantă, cum că ar putea să se îndrăgostească de Jeff Corbin. Asta, în ciuda celor întîmplate între ei, ar fi dezastruos.

Mai mult, cum va da ochii cu Keith, zi de zi? Cum va trăi sub acelaşi acoperiş cu Jeff şi va evita repetarea evenimentelor din acea dimineaţă?

Ea oftă. Keith şi Amelie se vor căsători şi ea îi va încurca atunci. Deci, de aceea şi Jeff le va sta în drum.

– Ce crezi? întrebă Amelie. Pari atît de tristă!

Fancy era într-adevăr tristă. Tristă, deoarece nu mai putea să scoată iepuri din pălării. Tristă, deoarece îşi pierduse virginitatea pentru totdeauna. Tristă, pentru că era o atît de mare diferenţă între viitorul Ameliei şi al ei.

– Sînt doar obosită, minţi ea.

Viitoarea doamnă Keith Corbin – era clar – nu o credea, dar nu insistă. Cînd Keith intră în cameră, chipul lui Amelie se înseninâ şi păreau a fi singurii oameni din lume.

Fancy se strecură afară, neobservată şi părăsi camera pe uşa din faţă. Merse într-o parte a curţii, apropiindu-se de locul unde fusese atît de umilită doar cu o zi înainte. Pierzîndu-se cu firea, se îndreptă spre scări.

Pămîntul nu avea nici măcar o urmă a sărbătorii, cu excepţia uneia: fundiţele, care acum arătau mizerabile, tremurînd în adierea uşoară de primăvară, uitate pe crenguţele merilor care fuseseră superbe în timpul petrecerii.

Deodată, Fancy se simţi goală, ca şi copacul, şi îşi aplecă fruntea lipind-o de genunchii ridicaţi, fiind cuprinsă de o disperare totală.

Capitolul 4

Fancy înghenunche dinaintea cuştii lui Hershel şi îi întinse un vas cu apă proaspătă, prin uşa micuţă, alături de o mînă de salată verde. Încerca să nu se gîndească la ce se întîmplase în acest hambar, numai cu cîteva ore înainte, dar efortul era zadarnic. Niciodată nu conta încotro se îndrepta, ce făcea, sau cît de mult îmbătrînea, sau că uita scamatoriile pe care le ştia.

O lacrimă îi alunecă pe obraz şi o şterse supărată, forţîndu-se să stea dreaptă şi ridicîndu-şi bărbia. Ea greşise tare de tot, dar, plîngînd aiurea, tot n-ar schimba nimic. Nu, singurul lucru pe care îl putea face acum era să plece înainte ca situaţia să se înrăutăţească.

Cu un suspin, încuie cuşca lui Hershel şi se ridică în picioare, scuturîndu-şi de paie poalele rochiei cenuşii. Cînd se întoarse să plece din hambar, se întîlni faţă în faţă cu Jeff Corbin.

Deşi era absentă, inima lui Fancy începu să bată cu putere, părînd că-i iese din piept şi că îi revine apoi la loc, învîrtindu-se. Ea îl privea pe Jeff cu o furie disperată. De ce nu o lăsa în pace? Dacă

ar face-o, ea ar putea să rămînă. Dar greşea să-l învinovăţească tot timpul şi ea ştia prea bine lucrul acesta. Ea fusese la fel de egoistă şi iresponsabilă ca şi el.

– Ce crezi despre Amelie? o întrebă el, trecîndu-şi mîinile peste pieptul său lat, sprijinindu-se fără jenă de poarta de lîngă un gard apropiat.

Umerii lui Fancy se ridicară cu nonşalanţă.

– Contează părerea mea atît de tare?

Jeff rînji.

– Cred că nu. Cu toate astea, aş vrea să ştiu care este.

– Îmi place Amelie, spuse Fancy, sinceră, încercînd să evite acei ochi indigo pe care îi ştia atît de bine.

– Şi mie.

– Dar? îl provocă Fancy, deşi răspunsul nu conta prea mult pentru ea.

Acum se simţea ciudat şi se compătimea pe sine.

– Nu cred că e potrivită pentru Keith, spuse Jeff.

Se pieptănase şi se schimbase pentru cină – prima masa pe care o servea în afara camerei lui, de luni de zile, potrivit părerii lui Alva – şi arăta atît de bine, încît Fancy ardea să-l atingă.

– Desigur. De cît „spirit" are nevoie o femeie de preot? replică ea, puţin supărată.

– Nu prea am idee, răspunse Jeff, dar ştii de cît spirit are nevoia soţia lui Jeff Corbin.

– Keith e diferit de tine.

Jeff tuşi, recunoscător.

– Eşti naivă. El e bărbat, nu sfînt.

– Dar e şi preot.

– Asta îi va aduce liniște în patul conjugal. Aș dori să aștepte vreo furtună să-i tulbure viața, așa cum a apărut Banner în viața lui Adam. El se opri, dar, continuînd, vocea lui deveni blîndă: Așa cum ai apărut în viața mea.

Obrajii lui Fancy se împurpurară. Stătea nemișcată, inima din piept bătîndu-i tare ca o tobă uriașă. Jeff se apropie mai mult, trecîndu-și degetul arătător printr-o buclă de pe fruntea ei.

Fancy se dădu înapoi, de parcă atingerea lui o arse.

– Nu, te rog, nu pot să suport...

Ea oftă și mîinile alunecară pe talia ei, ușor, pentru a se odihni acolo.

– Fancy, îmi pare rău. Nu pentru c-am făcut dragoste cu tine. Nu pot spune că regret asta. Dar îmi cer scuze pentru ceea ce simți acum.

Bărbia lui Fancy se ridică; mîndria era singura armă de apărare pe care o mai avea.

– Și cum să fac asta?

– Să te obișnuiești, cred. Poți ușor să profiți.

– Ușor? Fiecare mușchi de pe trupul mic al lui Fancy pără că se cabrează. Ușor? Spune-mi, cînd? Iar dacă mă voi mărita, ce-i voi spune soțului meu? Că, pierzînd fecioria, mi-am făcut meseria?

– Fancy...

– La dracu', să nu îndrăznești să încerci să mă liniștești! Ești bogat, obișnuit să obții ceea ce vrei și nimic nu contează pentru tine, chiar și efectul pe care îl au toate acestea în viața mea!

Mîinile lui se așezară pe umerii ei, apucîndu-i cu blîndețe.

– Vrei să mă asculți? întrebă el pe un ton serios,

încît era să o păcălească pe Fancy; aproape că o făcea să-l creadă că avea cele mai bune intenţii în minte. Încerc să-ţi spun că...

– Nu-mi spune nimic! Nu mă interesează că mă contrazici.

– Crezi că sînt genul pompos, arogant?

– Da!

Falca i se crispă, apoi se linişti.

– Fancy, nu putem rămîne aici, continuă el. Nu după cele întîmplate.

Fancy deja ajunsese la această concluzie, dar era surprinzător să o audă de la Jeff.

– Sînt de acord, spuse ea, aspru, dorind să aibă curajul şi puterea să se elibereze din strînsoarea sa şi să plece.

– Bine. Atunci poate vei fi de acord cu faptul că există un fel de vrajă între noi, care n-are de-a face cu iepuraşii pe care îi scoţi din pălărie.

Fancy îl fixă cu ochii mari.

– Vrajă?

– Nu am simţit niciodată ceea ce simt pentru tine, Fancy. Niciodată. El oftă şi strînsoarea se mai slăbi. Vrei să mergi cu mine?

Ideea avu mai mult efect decît putea Fancy să recunoască.

– Şi ce să facem acum?

– Să-mi fii amantă.

Orice vis, care ar fi putut să prindă viaţă, dispăru.

Desigur că acum nu putea să dea ochii cu Amelie sau Keith, sau cu Alva cea înţelegătoare. Fancy evită casa şi se duse în livadă. Răsuflarea ei era furioasă, uscată de suspinele care îi ieşeau din gît

pe cînd fugea.

– Frances! strigă Jeff, şi îl auzi în spate, ajungînd-o din urmă.

Ea încercă să fugă mai tare, dar se împiedică de poale şi căzu pe pămîntul moale, acoperit de flori.

Jeff o ajunse din urmă, o întoarse cu faţa spre el şi se aşeză deasupra ei, cu trupul lui încîntător.

– Ce naiba se întîmplă cu tine? o întrebă el, arătînd a fi furios în crepusculul ce se lăsa.

Fancy nu putu să spună nici un cuvînt; plîngea de durere, încerca să se elibereze, suspinele continuau să o înăbuşe.

Jeff îi prinse faţa cu amîndouă mîinile şi îi opri *mişcarea capului*, deşi trupul încă se mai zbătea sub al lui.

– Încetează odată! şuieră el.

Ceva în tonul vocii lui ajunse pînă la Fancy şi ea se opri, deşi lacrimi îi curgeau şi îşi simţea pieptul greoi.

– Dă-te la o parte de pe mine, strigă ea.

– Nu vreau, pînă nu mă asculţi, la naiba! N-am vrut să te jignesc cînd te-am rugat să-mi fii iubită!

– Ei bine, e o cinste de care mă pot lipsi! zise Fancy.

– Ce dracu' vrei de la mine? îi răspunse el, furios. Să mă însor cu tine?

– Nu m-aş căsători cu tine!

Una din sprîncenele lui se arcui ca semn de neîncredere dispreţuitoare.

– O, nu?

– Nu!

El părea că se gîndeşte adînc, acum. Chiar foarte adînc.

– Ar rezolva cîteva probleme, spuse el.

– Pentru mine, nu!

Jeff o ţinu ferm pe Fancy sub el, înăbuşind orice posibilitate de luptă.

– Chiar n-ar revolva nimic? Gîndeşte-te, Fancy. N-ar mai trebui să cari rozătorul ăla după tine, dintr-un oraş în altul. Şi, desigur, lucrurile ar fi altele pentru familia ta...

Ochii lui Fancy se măriră şi, deşi Jeff îi întinse mîinile sub cap şi le apăsă pe pămîntul moale, nu putu rezista:

– Ce vrei să spui? Fancy îndrăzni să şi-i imagineze pe mama şi pe tatăl ei, eliberaţi de truda neîncetată a vieţii lor, şi gîtul i se contractă. V-vei avea grijă de ei?

– Da. Şi de tine, spuse el. Şi chiar de iepurele tău gras şi idiot.

Încheieturile mîinilor lui Fancy fuseseră prinse de mîinile lui Jeff doar din mînie şi totuşi ea nu se zbătea.

– Da' tu? Tu ce vei primi?

Jeff rîse şi Fancy îi simţi degetele umblînd pe pieptul ei. O emoţie delicioasă, de groază şi nevoie, îi străbătu trupul.

– Ce voi primi? o ironiză el, ajungînd să cuprindă în palmă un sîn de sub cămaşă.

Fancy gemea pe cînd el îi mîngîia sfîrcul, făcîndu-l să stea ridicat.

– Nu trebuie să te însori ca să obţii asta! protestă ea.

– Trebuie, dacă vreau totul pentru mine, replică el. Mărită-te cu mine, Fancy. Şi arată-mi toate scamatoriile tale în patul meu.

– Dar tu nu... nu eşti îndrăgostit!

– Destul de adevărat. Dar nu pot să am femeia pe care o iubesc, niciodată. Tu deja ai făcut minuni, poate mă poţi ajuta să o uit pe Banner.

Fancy nu fusese niciodată mai rănită. Îşi închise ochii, dorind să moară.

– Lasă-mă, Jeff Corbin. Chiar acum!

Mîna lui, care mai înainte îi chinuia, dulce, sînul drept, acum îi ridică poalele rochiei, alunecînd spre coapse, desfăcînd legăturile de la chiloţi. O apucă hotărît de talie şi gura îi era deja la sînul pe care se pregătea să-l cucerească atît de abil. El încercui sfîrcul încordat cu vîrful limbii şi alunecă cu mîna spre abdomen, în pantaloni. Fancy se arcui, ca răspuns nedorit, pe cînd degetele lui găsiră cuibul de cîrlionţi de la împreunarea coapselor şi trecu dincolo, spre a mîngîia comoara mică, umflată, care se ascundea acolo.

– Ai spus, ooo... ai spus că voi fi prea tandră...

Se afundă în sînul ei, lovind cu limba sfîrcul ce se zbătea.

– Nu pentru asta, spuse el, apoi degetele apucară bucăţica umedă care păzea feminitatea ei, provocîndu-i lui Fancy durere şi determinînd-o să-şi depărteze picioarele încît el să aibă acces deplin. Răsplata ei era o mîngîiere în cerc, care îi iuţea răsuflarea şi îi făcea şoldurile să danseze.

– Jeff, o, Doamne, Jeff, Jeff!

Scîncetul uşor al lui Fancy îl făcu să geamă; îi dezgoli şi celălalt sîn şi îi ridică sfîrcul cu dinţii, foarte îndrăzneţ. Dar în loc să-l sugă, el îi vorbi, cu o voce joasă, aspră, promiţîndu-i cele mai scandaloase plăceri erotice, descriindu-le în detaliu.

Fancy era copleşită de nevoile pe care el era hotărît să le sporească, dar nu să le recunoască. Cumva, îşi lăsă mîinile libere, care se apropiară de pantaloni, în faţă, luptîndu-se puţin cu catarama şi nasturii de-acolo.

Înfierbîntată, apucă penisul gol şi cald în mîini.

Jeff se sufocă şi tremură, acum el fiind prizonierul ei. Un geamăt îi ieşi pe buze în timp ce ea strîngea mai tare bărbăţia lui.

Conştientă de o nouă putere, se aşeză în genunchi, chiar în faţa lui, mîngîindu-l prelung, ceea ce îl făcu să se cutremure într-un fel de cedare insolită. Suportă plăcerea cît putu şi o împinse pe Fancy pe la spate, pe iarba moale din livadă, ridicîndu-i poalele şi dîndu-i chiloţii jos, cu o iuţeală disperată. Prinzîndu-i fundul cu ambele mîini, o ridică şi pătrunse în ea, istovit.

Fancy scoase un scîncet, dorindu-l atît de mult, încît imediat corpul ei se eliberă. Acest triumf timpuriu îi permise o altă nouă bucurie, urmărind pasiunea sălbatică de pe chipul lui Jeff, simţind că interpretează un fel de simfonie în trupul lui.

Îşi vîrî mîinile pe sub cămaşa lui, simţind căldura muşchilor lui puternici de la spate. Uşor, răutăcioasă, îl provocă la nesfîrşit, pînă izbucni pe un ton de dezolare şi victorie, intrînd mai adînc în ea şi tremurînd pe cînd primea fructul pasiunii lui şi se legăna în ea.

Era tîrziu şi drumul era întunecat. Luna, ridicîndu-se pe cer, era palidă, o parte din ea fiind mînjită parcă de un deget celest.

La auzul unei trăsuri ce se apropia, Fancy se dădu într-o parte a drumului, cu valiza într-o mînă şi cuşca lui Hershel în cealaltă, chircindu-se în şanţ.

O urmă de lumină bătea deasupra perechii de cai şi a trăsurii şi vocea unui bărbat răsuna răguşită. Fancy îşi închise ochii şi se rugă să nu fie văzută, dar fornăitul cailor şi frîna o avertizară că Dumnezeu nu auzise plăcerile de femeie uşoară care se cupla în hambare şi livezi cu bărbaţi care nu le erau soţi.

– Hei! răsună o voce prietenoasă şi necunoscută. Ce faci aici?

Fancy se îndreptă şi ieşi afară din şanţ, aproape priezîndu-şi echilibrul, pe Hershel şi valiza, pe cînd înainta.

– Mă plimbam, minţi ea.

Replica ruşinoasă îl determină pe bărbatul din trăsură să rîdă. Lumina palidă a felinarului atîrnat pe o parte a vehiculului, împodobit cu prost gust, îl înfăţişă ca fiind unul din genul curioşilor inofensivi, cu părul roşu acoperit cu o pălărie de pai, ca o strachină. Costumul lui era o pătură respingătoare, iar el, un tip mărunţel, chiar mai scund decît Fancy.

– Zici că doar te plimbi, aşa-i? Şi n-ai vrea să te plimbi cu trăsura puţin?

Fancy se opri, studiind omul, ascultîndu-şi instinctele bine dezvoltate de cei trei ani de călătorie pe care îi suportase.

– Nu ştiu cum te cheamă, spuse ea.

– Nici eu, după cum se vede.

Fancy zîmbi, în ciuda oboselii şi a durerii istovitoare pe care le avea.

– Fancy Jordan.

El îşi scoase pălăria cu o mişcare comică.

– Eu sînt Phineas T. Pryor, replică el.

Fancy se uită pieziş la o parte a trăsurii lui împodobite şi văzu că el părea a fi un om care putea să zboare, dar şi să vindece o mulţime de nenorociri. Ea presupuse că nu era mai scandalos decît pretenţia ei de a cînta, dansa şi de a face scamatorii.

– Sînteţi un gentleman, domnule Pryor!

– O, pe cinstea mea. Sînteţi o lady, domnişoară Jordan?

Fancy se gîndi la episodul din livadă, din acea seară, şi se gîndi că era în avantajul ei să mintă:

– Da, spuse ea.

Phineas T. Pryor se dădu jos din trăsură şi, după ce se aplecă încă o dată, îşi înlocui pălăria. El luă valiza lui Fancy şi cuşca lui Hershel şi le puse cu multă grijă în spate, laolaltă cu firma uzată care arăta talentele tovarăşei lui. După asta, el porni la drum, de parcă era hotărît să demonstreze că era cu adevărat gentleman, să-şi ajute pasagera să urce.

Era deja pe drum, cînd spuse serios:

– Vei fi în siguranţă.

Fancy ştia asta mai mult intuitiv.

– Da, ştiu, spuse ea.

– Ştii într-adevăr să cînţi, să dansezi şi să faci scamatorii? o întrebă el, cu ochii înainte, la drum. Evident că citise firma.

– Tu poţi cu adevărat să zbori şi să vindeci

bolile? contracară Fancy.

Pierderea lui Jeff Corbin îi provoca o durere mare în piept, dar nu putea să-şi permită să se gîndească la el sau la propunerea lui, sau la faptul că făcuseră dragoste. La urma urmelor, nu se potrivea cu el, aşa cum Amelie se potrivea cu Keith.

– Pot să zbor, spuse Phineas, cu un zîmbet strîmb. Cu ajutorul balonului meu.

Fancy se uită pieziş.

– Balon?

– Da, doamnă. E un veteran de război acest balon.

Fancy era tare uşurată că domnul Pryor nu se credea în stare să zboare prin propria forţă.

– Mi-ar plăcea să-l văd odată, spuse ea, cu un interes firesc.

– Este o privelişte pe care nu o vei uita, domnişoară Jordan, îşi permise să afirme, cu mîndrie, Phineas. O privelişte ce n-o vei uita niciodată.

O lacrimă neaşteptată alunecă pe obrazul lui Fancy şi se întoarse să o ascundă. Erau alte lucruri pe care nu le va uita curînd, iar balonul era ultimul dintre ele.

Fancy căscă şi se întinse, aşteptîndu-se să se trezească în dormitorul curat şi primitor, de lîngă bucătăria lui Jeff Corbin. În loc de asta, se găsi în mijlocul unui carnaval. Un cort era ridicat. O portocală incredibilă şi un balon alb se invitau pe cerul albastru de vară.

– Bună dimineaţa, îi cîntă Phineas, întinzînd braţele să o ajute să coboare din trăsura ţipătoare.

Doar o clipă, Fancy îl fixă pe noul ei prieten,

zăpăcită. Şi apoi totul fu clar: Jeff, plecarea în grabă din casa fratelui lui, virtutea pierdută. Ar fi plîns dacă Phineas n-ar fi fost acaparator să o solicite.

– Vino acum şi serveşte micul dejun. Păstrăv proaspăt, prins chiar de mine în rîu.

Mirosul de peşte ajunse la Fancy dintr-o tabără alăturată şi o ancoră, ca şi apetitul stîrnit. O inimă frîntă, n-avea nimic cu stomacul.

Stînd încovoiată şi ameţită la rădăcina unui pin, mîncă peştele prăjit pe care i-l înmînase Phineas şi bău cafeaua tare, dintr-o cană emailată. După ce îşi astîmpără foamea, se uită să vadă împrejurimile.

Deşi trupa domnului Shibble nu era colo, după cum putea vedea şi Fancy, exista un fel de distracţii, care includeau o doamnă uriaşă şi balonul alb, plutitor, care se mişca pe cerul strălucitor, încordîndu-se la sforile şi cablul care îl ţineau la pămînt.

Fancy trase iute aer în piept, încît îşi dădu cafea în poală.

– Este al tău? îl întrebă pe Phineas, deşi ochii ei nu priveau decît balonul.

Era o învioare în voce.

– Desigur că este, domnişoară Jordan.

Fancy era vrăjită.

– Ce îl face să zboare?

– Interiorul balonului este încălzit cu gaz. Deoarece hidrogenul este mult mai uşor decît aerul, este firesc să se ridice în văzduh.

– Şi cum îl manevrezi? se interesă Fancy, încă urmărind balonul minunat care putea înfrunta cerul.

Phineas rîse.

– Nu-l conduci, micuţa mea. El este luat de curenţi, mergînd unde îl poartă vîntul.

– Curenţi?

– Da, vezi tu, Fancy, curentul din jurul nostru este cam ca acela oceanic, curge şi se duce asemeni apei.

În cele din urmă, Fancy îşi întoarse privirea de la balonul extraordinar.

– Cît ceri? Pentru o călătorie cu vasul tău plutitor, vreau să spun.

Phineas rîse.

– Zece cenţi, draga mea. O monedă de zece cenţi. Dar pentru tine – un zîmbet.

Fancy cunoscu o emoţie dulce. La fel de fascinată ca şi perspectiva de a zbura, ea nu crezu că are curajul să părăsească pămîntul în acest mod. Şi dacă balonul se dezumflă, aşa cum fac baloanele, de obicei? Sau dacă s-ar rătăci departe?

Din nou, Fancy se simţi deprimată. Nu prea conta unde ar muri, nu-i aşa? Nimeni n-o aştepta nicăieri.

– Ce este, copilă? Phineas întrebă direct, blînd, turnîndu-i mai multă cafea lui Fancy. Ce e cu durerea aceea din ochii tăi?

Fancy tremură şi luă încă o sorbitură din cafeaua amară. Cît de tare ar fi dorit să se poată încrede în Phineas; evident era un om blînd din fire, dar n-avea nimic de cîştigat dacă îl lăsa să afle ce femeie uşoară se dovedea a fi.

– Eu... Pe mine m-a părăsit norocul, îi spuse.

– El va veni, o să vezi.

– Cine? întrebă mirată Fancy.

– Bărbatul pe care l-ai părăsit, replică Phineas, încrezător.

Şi după asta, se îndepărtă să vorbească cu un bărbat care ducea o maimuţă pe umăr.

După ce îşi reveni, Fancy îşi termină micul dejun şi plecă să exploreze necunoscutul. Dădu peste un rîu limpede, lîngă locul carnavalului. Se întoarse şi reveni la rîu cu farfuria şi ceaşca, precum şi cu cele ale lui Phineas, să le spele. După asta, îşi spălă faţa şi mîinile, întorcîndu-se în tabără. Adunînd păpădii, le dădu lui Hershel, odată cu o farfurie de tablă, plină cu apă. Îşi perie părul şi îl prinse din nou; înainte de a se întoarce Phineas, flecărind cu un bărbat înalt, musculos, îmbrăcat într-un costum ieftin şi purtînd o pălărie ca o strachină. Rochia ei cenuşie de lînă era mototolită din mai multe motive, la care Fancy nu îndrăznea să se gîndească, şi încercă în zadar să o netezească.

– Îi spuneam domnului Stroble despre spectacolul tău, îi zise Phineas. El a realizat acest mare spectacol.

Fancy zîmbi, gîndindu-se că Phineas Pryor urma să fie un adevărat prieten. Asta era şansa ei de a cîştiga bani suficienţi, pînă să găsească ceva permanent.

– Bună ziua, domnule Stroble.

Stroble mormăi nedesluşit şi era evident că nu prea o plăcea pe Fancy. Foarte posibil, el era mai degrabă fermier sau om de afaceri decît performer în lumea circului, şi tocmai de aceea era înclinat să privească oamenii de sus, în mod deosebit femeile care îşi cîştigau existenţa atît de diferit.

– Pryor îmi spune că dansezi şi cînţi.

Fancy nu cînta şi nici nu dansa, dacă nu era nevoie şi putea să evite. Vocea ei suna sincer, dar cam piţigăiată, iar dansul îi era stîngaci.

– Prefer să fac iluzionism, spuse ea.

– Bine, spuse domnul Stroble. Oamenii de la ţară nu prea se dau în vînt după cîntat, cu excepţia cîntecelor bisericeşti. Pune-ţi cortul, dacă ai, şi vei primi doi dolari pe zi.

Doi dolari era o mică avere pentru o zi întreagă de lucru şi Fancy ştia că, dacă va ieşi bine spectacolul, va cîştiga suma aceea de bani în fiecare zi a tîrgului.

– Mulţumesc, spuse ea.

– Ai cort? întrebă Phineas, în timp ce Stroble se îndepărtase.

Fancy era neîncrezătoare. Dacă Hershel va da greş din nou? Oare să folosească aceleaşi trucuri pe care le ştia?

– Desigur că nu, îngăimă tare, regretînd tonul aspru, pe loc. Phineas nu era jignit, părea că înţelege.

– Am o măsuţă în căruţă, spuse el calm. Şi un baldachin; poţi să le foloseşti.

– N-ai nevoie de baldachin? îl provocă Fancy.

– Îl folosesc doar cînd plouă, spuse el. Ţi-l voi da ţie.

În timp ce Phineas scotea masa şi baldachinul afară din trăsură, Fancy observă cum pielea lui capătă o paloare cadaverică alarmantă, iar gura, o nuanţă vineţie. Fără să se gîndească, îi prinse cotul în mînă şi strigă la el:

– Phineas, eşti bolnav?

El oftă, îşi puse mîna pe piept şi îi zîmbi cam

tremurînd.

– Într-o zi atît de importantă? Niciodată.

Fancy nu era convinsă, dar ştia să nu avea rost să continue cu întrebări.

– Ai fost atît de bun cu mine, spuse ea. Nu ştiu ce-aş fi făcut.

Phineas zîmbi din nou şi o bătu uşor pe braţ.

– Te-ai fi descurcat chiar bine, Fancy. Bine.

Faptul că-i spusese pe nume, o făcu să se simtă bine şi protejată, ca şi cum îi aparţinea. Plecă fredonînd ceva pe cînd îşi făcea loc printre nişte brazi, pentru a se schimba acolo, în rochia ei cu steluţe.

– Deci, a plecat?! întrebă Keith Corbin urmărindu-şi fratele care se agita de colo-colo, cu un amestec de compătimire şi încîntare.

Jeff îşi trecu mîna prin părul blond.

– Da, la naiba, cu iepurele şi totul!

– E numai vina ta, îi răspunse Keith, privind peste marginea ceştii de cafea. Stînd la chiuvetă, Alva îi aruncă o privire mînioasă, în timp ce Jeff se opri să-l privească.

– Ştiu asta, zise el, coborînd vocea.

– Şi ce ai de gînd să faci?

Răspunsul la această întrebare era o altă problemă. Jeff ieşi în grabă din bucătărie şi trînti uşa cu paravan, de la verandă.

– O iubeşte pe Fancy, zise bucătăreasa, um-

blînd cu o tigaie.

– Da, confirmă Keith. Apoi goli ceaşca de cafea, o aşeză alături, cu un zăngănit, şi plecă la biroul său să pregătească ceremonia pentru săptămîna următoare.

Numărul lui Fancy mergea foarte, foarte bine. Spectatorii care se adunară să o vadă pe măsuţa împrumutată – erau foarte mulţi – oftau şi suspinau cu admiraţie, în timp ce ea interpreta dansul focului, în vîrful degetelor, apoi aplaudau cu încîntare cînd din baghetă făcea să iasă flori colorate, de mătase.

Încrezătoare, se adună puţin şi, cu o fluturare, scoase o monedă împrumutată de la Phineas, de după urechea lui dreaptă. Publicul se înveseli şi era atît de furată de succes încît îndrăzni să joace numărul pălăriei de sub masă.

– Aveţi înaintea dumneavoastră, doamnelor şi domnilor, spuse ea, o pălărie obişnuită. După cum vedeţi, această pălărie este complet goală.

Ridică pălăria, iar spectatorii se uitară în ea, murmurînd. Curajoasă, Fancy îşi vîrî mîna în pălărie.

– Nu uita, Hershel, şopti ea, cu răsuflarea tăiată, poţi fi înlocuit oricînd.

Pentru prima oară, de săptămîni în şir, Hershel ieşi din sacoşa neagră care îl ascundea, fără incident. Spectatorii erau înmărmuriţi de asemenea ispravă, şi nu numai că se amuzau, dar îi aruncau

bani preţioşi, în aclamaţii frenetice.

La amiază, Fancy era cu douăzeci de cenţi mai bogată şi zbura mai sus de balonul lui Phineas.

Din nou se părea că ea şi Hershel nu puteau greşi. Dintr-o dată, un mare noroc se abătu asupra lor. Dar în adîncurile inimii, totul mergea prost. Fancy îşi întinse pălăria – poate a zecea oară în ziua aceea – distrîndu-i pe spectatori şi punîndu-i să se convingă ei înşişi că nu era nimic înăuntru. Nimic acolo, nu, domnule. Apoi Hershel ieşi din ascunzătoare şi intră în mulţime, tîrşîind geanta neagră în spatele lui, înainte de a o întinde pe iarbă.

Două doamne leşinară şi un bărbat în salopetă mormăi că e curată înşelătorie.

– Hershel, ţipă Fancy alergînd după el, dar se izbi de un piept tare ca piatra.

Ea se îndreptă, o presimţire ciudată trecîndu-i prin stomac, şi văzu ceea ce spera dar se temea să vadă.

Jeff Corbin stătea dinaintea ei, îmbrăcat cu pantaloni maro şi cu un fel de cămaşă, deschisă la gît, tipică unui căpitan pe mare, ţinînd cu amîndouă mîinile un Hershel agitat. Un zîmbet îi apăru într-o parte a gurii.

– Dacă eram în locul tău, spuse el, aş fi început să cînt!

Capitolul 5

O durere dulce-amăruie o încercă pe Fancy pe cînd vru, tremurînd uşor, să apuce iepurele rătăcitor din mîinile lui Jeff. Dori din răsputeri să-i evite privirea, cu toate astea fu cuprinsă de bucurie pentru că el o găsise.

– Ce faci aici? se repezi ea, în timp ce oamenii care o priviseră se risipeau.

Ochii lui nu spuneau nimic, păreau învăluiţi în ceaţă. Dacă Fancy sperase vreo declaraţie de dragoste, avea să fie dezamăgită.

– Am văzut balonul, spuse el, arătînd spre cer. Acum era sus, dansînd în bătaia vîntului, legat de pămînt de patru frînghii diferite.

– O! exclamă Fancy, muşcîndu-şi buza de jos.

Privirea lui o ţintui în faţă şi Jeff îşi puse mîinile în şolduri.

– Crezi că am venit să-ţi jur credinţă veşnică?

– Desigur că nu! spuse ea apărîndu-se.

Dar încă se mai punea întrebarea de ce venise, iar inima şi capul lui Fancy păreau să se despice în mai multe părţi, ca un foc de artificii. El părea jignit.

– Nu mă crezi în stare de o asemenea emoţie

nobilă?

Fancy era lovită, deoarece îl iubea pe acest bărbat, definitiv, şi nu-şi plănuise dinainte să simtă ceea ce simţea.

– Nu pot să-mi imaginez că tu ai putea să juri „credinţă veşnică" cuiva, în toată viaţa ta. Poate poftă carnală veşnică, asta e cu totul altceva!

Jeff rîse şi Fancy simţi nevoia de a-l pocni şi de a-l lua în braţe.

– Asta recunosc, spuse el. Dar partea asta din urmă te priveşte cel mai puţin.

Mai mult pentru efectul teatral, Fancy se învîrti şi se duse spre masă, unde băgă iepurele la loc, în cuşcă, trîntind uşa. Masculii ăştia! Toţi erau la fel – încăpăţînaţi şi egoişti, lipsiţi de ajutor! De ce cînd totul merge bine, ne bizuim pe bărbaţi, ca aceştia să dea

totul peste cap?!

După ce Fancy îl puse pe Hershel sub masă, îşi ridică privirea spre Jeff, încă o dată, fiind nerăbdătoare să vadă dacă el nu acordase nici cea mai mică atenţie vorbelor ei jignitoare. La naiba, urmărea balonul lui Phineas cu interesul manifestat parcă de un băieţel.

– Întoarce-te la Wenatchee! şopti ea, furioasă. Nu te vreau aici.

Acum, din nou, el se întoarse spre ea. Degetul mare şi celelalte două de la mîna dreaptă şi le duse la gură, şi ea ştia al naibii de bine că voia să-i amintească de lucruri la care nici nu îndrăznea să se gîndească.

– Nu vii şi tu? o provocă el, cu o voce ce suna mai mult decît a şoaptă.

– Te urăsc, nemernicule!

– Aş putea spune că da, spuse el încet.

– Dacă crezi, dacă speri doar o clipă, Jeff Corbin, că vei... că eu voi...

Fără a se supăra, el îi întoarse spatele, lăsînd-o în acelaşi loc, stînd sub baldachinul împrumutat, privind năucită în urmă.

Ea se uită după Jeff, o clipă, apoi îşi ridică bagheta înşelătoare, cumpărată pentru zile mai bune, şi o aruncă în spatele lui lat şi nepăsător. Îl lovi în umăr, bagheta desfăcîndu-se într-un evantai şi căzînd pe iarbă.

Jeff se întoarse uşor, cu o sprînceană ridicată.

– Să nu mai faci asta, o avertiză el. Dacă o mai faci, uit de buna-cuviinţă şi de principii şi te pun în genunchi.

– Aş fi putut să jur că n-ai nici un principiu, murmură Fancy, furioasă dar prea fricoasă să-l mai zgîndărească.

Dacă ar auzi-o, tot nu i-ar răspunde. Balonul lui Phineas era la pămînt, legănîndu-se în coborîre, iar Jeff se îndreptă spre el.

Fancy se duse spre locul unde aruncase bagheta cu flori şi o ridică cu mîna tremurîndă. Culorile vii din buchet păreau înceţoşate. La dracu' cu măgarul ăsta nesuferit, cine are nevoie de el?

Tu ai, o ironiză o voce din mintea lui Fancy.

Phineas stătea pe un buştean, lîngă căruţă, sorbind din cafea. Ochii săi erau răutăcioşi pe cînd o privea pe Fancy în faţă, spunîndu-i clar:

– Ţi-am zis că va veni.

Fancy riscă încă o privire spre Jeff, care era cocoţat pe trăsură, lîngă ea, cu pălăria în poală şi

cu fruntea încruntată.

– Ai nevoie ori de o pălărie mai mare, ori de un iepure mai mic, zise el, scoţîndu-l pe bietul Hershel afară şi apoi băgîndu-l la loc. S-a făcut ca porcul!

Încăpăţînată, Fancy refuză să comenteze. De ce nu putea Jeff Corbin să se întoarcă de unde a venit şi să o lase în pace? Furioasă, ea se ridică, îşi împreună mîinile pe piept şi se duse să-şi ia valiza din spate. După ce scoase o bucată de săpun şi o perie, porni spre rîul pe care-l descoperise mai devreme.

Apa era rece ca gheaţa, dar Fancy se dezbrăcă pînă la cămaşă şi chiloţi şi intră pînă la glezne, hotărîtă. În depărtare, putea auzi zgomotele din tabără, rîsete, schelălăitul animalelor, focul trosnind în aer liber. O tristeţe o învălui... dorul de a avea un acoperiş.

Cu dinţii clănţănind, se aplecă să bage săpunul în apă. Ca să nu se mai gîndească, începu să viseze. Cu siguranţă că va avea o cadă în casă, plină cu apă caldă şi frumos mirositoare. Vor fi paturi cu cearceafuri şi pături şi, cel mai bine, vor fi oameni. „O, iat-o pe Fancy", îşi vor spune ei, dacă s-ar întîmpla să vină tîrziu de la serviciu. Şi chiar dacă n-ar veni, ei tot o vor căuta.

Fancy intră mai mult în apă, fundul clar al rîului simţindu-l rece la picioare, amorţindu-i genunchii. Cînd rîul îi ajunse la burtă, ea îşi dădu chiloţii jos, se dezbrăcă de cămaşă şi le aruncă la mal, afundîndu-se în apă. Cu o hotărîre născută din frigul aproape de nesuportat, îşi spălă părul, apoi restul trupului şi porni spre mal.

– Eşti nebună? o întrebă o voce de bărbat.

Fancy se împiedică, mergînd cu spatele, înfiorîndu-se. Lumina lunii dădea la iveală chipul puternic al lui Jeff Corbin, lungimea umerilor, forţa coapselor.

– Nu atît de nebună că să ies din apă şi tu să stai acolo unde eşti, izbucni ea furioasă. Pleacă de-aici!

– Ţi-am adus o pătură, îi răspunse el, necăjind-o. Nu o vrei, Frances?

– Las-o pe mal!

Jeff îşi dădu capul pe spate şi rîsul lui sparse liniştea nopţii, potolind cîntecele greierilor şi orăcăitul broaştelor.

– Visătoareo!

Lacrimi invadară faţa lui Fancy, iar pielea i se crispă. Picioarele îi erau amorţite, încît nici nu le mai simţea pe fundul apei.

– Ticălosule! şopti ea şi ieşi din apă, înfruntîndu-l pe Jeff.

El rîdea pe înfundate, în timp ce o înfăşura în pătură. Era blîndeţe în atingerea caldă a mîinilor lui. Lăsînd-o să tremure în pătură, el se aplecă să-i adune lucrurile. Cu îndemînarea unei gospodine cu experienţă, el le scutură vioi şi le atîrnă de un tufiş din apropiere.

– Nu pot să le las aici, protestă Fancy.

– Preferi să le atîrni în pomul lui Phineas? întrebă Jeff, cu un sarcasm tandru.

– Ei bine, nu...

– Nu prea ţi-a priit baia, aşa-i?

Nu mai era necesară vreo discuţie contradictorie. Fancy dorise să fie curată şi nu se gîndise la asta. Dacă ar fi făcut-o şi-ar fi lăsat lucrurile pe mal,

sau şi-ar fi adus altele uscate.

– Nu-mi imaginam că te voi vedea aici! spuse ea.

El se aşeză pe un bolovan mare de la marginea rîului, îşi trase genunchii aproape şi îi cuprinse în mîini.

– Sînt sigur că nu ţi-ai imaginat, spuse el.

Fancy era încurcată. Dorea să se îmbrace cu rochia şi să plece spre tabăra lui Phineas – Dumnezeu ştia ce bine ar fi să-i fie cald – dar ceva o ţinea acolo, lîngă rîu.

– Trebuia să ştiu că nu eşti un adevărat gentleman ca să mă laşi să mă scald în liniştel

Jeff rîse.

– Da, aşa este. Vino aici, Fancy!

– Spune păianjenul către muscă.

Chipul lui deveni serios.

– Ţi-am promis că nu mă ating de tine, spuse el, mîngîind suprafaţa netedă a unei pietre.

Fancy îl crezu, deşi nu putea să spună de ce. Se apropie de bolovan şi se aşeză, punînd pătura mai bine în jurul ei.

– De ce n-a făcut-o Temple Royce cu tine? Jeff o întrebă după cîteva secunde de linişte meditativă.

Întrebarea, nepotrivită cum era, ar fi trebuit să cadă ca o surpriză jignitoare pentru Fancy, dar nu a fost aşa.

– Nu i-aş fi dat voie, spuse ea, trăgîndu-şi genunchii aproape şi proptindu-şi bărbia de ei.

– L-ai iubit?

– Credeam că îl iubesc, spuse Fancy, amintindu-şi de satisfacţia lui Temple pentru ceea ce îi făcuse lui Jeff Corbin şi ruşinîndu-se. Nu-l ştiam

prea bine cum era. Nu-l cunosc mai bine decît pe tine, adăugă ea. Jeff nu comentă, iar ea continuă: De ce m-ai urmărit, Jeff? De ce nu m-ai lăsat să plec? Ar fi fost mult mai bine pentru amîndoi.

– Îmi imaginez că ar fi putut fi mai bine pentru tine, spuse el răsuflînd greu, pe cînd se sprijinea de piatră, cuprinzîndu-şi capul în mîini. Pentru mine ar fi fost sfîrşitul.

Fancy trase aer pe nas şi ar fi dorit ca apa de rîu să-i fi amorţit inima, aşa cum făcuse cu degetele de la picioare.

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

El îşi schimbă poziţia, ca s-o poată privi în faţă, cu capul sprijinit într-o mînă.

– Ai schimbat totul, Fancy. Eu n-am vrut, dar tu ai insistat.

– Îmi pare rău, spuse ea, confuză, tremurînd în briza răcoroasă care dansa peste rîul susurînd.

– Îţi pare rău? M-ai readus la viaţă! M-ai făcut să rîd, m-ai băgat în draci, m-ai...

Fancy se înroşi şi îşi acoperi capul cu pătura, ca pretext că o foloseşte pentru a-şi şterge părul încîlcit.

– M-ai făcut să simt din nou, Fancy.

Fancy sări în picioare deodată, cît pe ce să-şi piardă pătura.

– Bravo mie! strigă ea sugrumată de suspin.

El îi luă mîna într-a lui, apropiind-o de el, nerespectîndu-şi promisiunea de a n-o atinge.

– Mărită-te cu mine, spuse el.

Din nou acelaşi lucru: aceeaşi durere o cuprinse pe Fancy, deoarece ştia bine motivele cererii în căsătorie, fără să le discute. El voia să o folosească.

– Să te ia naiba, reuşi ea să spună, de ce nu-ţi găseşti o prostituată şi să mă laşi pe mine în pace?

Îi simţi mîna puternică pe bărbie, obligînd-o să-l privească. Atingerea lui îi făcu inima să bată cu putere, ca o piatră aruncată peste o stîncă abruptă.

– Eu nu vreau o prostituată, Frances. Eu te vreau pe tine.

O lacrimă i se prelinse lui Fancy pe obraz, lucind ca o bijuterie pe degetul lui mare.

– De ce, Jeff? Ca s-o poţi uita pe Banner? Sau să poţi lua ceva ce vrea şi Temple Royce?

Mîna îi strînse bărbia, cu furie, în loc de tandreţe.

– Ce vrei să spui cu asta? o întrebă pe un ton tăios.

Fancy nu voise să spună ceea ce spusese, nici măcar nu era conştientă că se gîndise la aşa ceva.

– Ei bine, vreau să spun...

– Spune-mi!

Nu avea nici un rost să-l evite, pentru că nu avea de gînd să o lase, era clar.

– Temple mă caută, şopti ea.

– Ce? Jeff sări în picioare şi, plin de milă, mîna îi alunecă pe obrazul ei. Ochii lui erau demonici în lumina lunii, iar frigul se lăsase, pătrunzînd în oasele lui Fancy.

Ea îşi coborî capul, ruşinată şi nefericită, şi acum, pentru că îşi permisese să se gîndească, era speriată.

– C-cînd eram la domnul Shibble, trebuia să mă ascund, uneori. Se întîmpla să apară oameni din senin, să întrebe de mine.

Mîinile lui Jeff îi cuprinseseră umerii care o

dureau.

– Ai plecat fără să-i spui lui Temple?

Fancy dădu din cap. Era mai mult decît asta, desigur, Temple voia să o facă să tacă, aşa că nu putea să meargă la autorităţi şi să le spună cine *ordonase explozia de la* bordul vasului *Doamna Mării,* dar nu putea să-i explice asta lui Jeff foarte clar. Nu, deoarece el fusese căpitanul acelui vas, chiar ţinta atacului.

– P-poate s-a plictisit să mă caute... poate a şi uitat...

Jeff rîdea, dar de data asta sunetul era amar, lipsit de umor şi de căldură.

– Temple? Femeie, te va urmări pînă în pînzele albe! Şi sper că te va găsi!

Fancy păli.

– Ce?

Replica lui fu un strigăt de triumf:

– De fapt, intenţionez să mă asigur că te găseşte!

– Nu, strigă Fancy, îngrozită de perspectivă. Temple nu era exact genul care să fie păcălit, şi mai degrabă ar da ochii cu diavolul decît cu bărbatul acela.

Jeff părea că nu o asculta; el era în picioare, smucind-o pe Fancy să se ridice.

– Ne căsătorim în seara asta, o anunţă el.

– Cu siguranţă că nu! bolborosi Fancy, tremurînd în pătură, în ciuda căldurii ciudate provocate de această idee.

Apoi Jeff apucă pătura cu mîinile şi o dădu la o parte. Aceasta îi căzu la picioare, lăsîndu-i umerii dezgoliţi.

Neastîmpărat, îi apucă sînii cu palmele, frecîndu-i sfîrcurile pînă cînd aceştia răspunseră vibrînd.

Fancy gemu, neputincioasă, mintea fiindu-i răvăşită.

– Îmi aparţii cu totul, îi reaminti Jeff cu o voce uşoară, dar fermă, care părea să-i adîncească transa în care se găsea. Şi vei fi acolo diseară şi în fiecare noapte de-acum încolo, ca soţie sau amantă, alegerea îţi aparţine.

O urmă de demnitate o făcu pe Fancy să şoptească:

– Dar noi nu ne iubim... unul pe celălalt...

– Poate avem altceva mai bun, spuse el, dar acum degetele lui mîngîiau sfîrcurile lui Fancy; ca efect, acestea se ridicară.

Fancy nu se gîndise vreodată că este posibil să simţi deopotrivă o stare de nefericire dar şi o bucurie nepăsătoare; iată că asta trăia acum. Cu toate acestea ripostă:

– Nu... nu există nimic mai bun ca i... iubirea...

El se împotrivi, cu o înclinare a capului sorbind licoarea sînului ei drept.

– Înî... atît de adevărat, aprobă el pe cînd plăcerea, în valuri, cuprindea fiecare parte a trupului lui Fancy.

Cît putu de bine, se gîndi la situaţia grea în care se afla. Nu putea să-i reziste acestui om şi n-avea rost să se prefacă: Ea îl iubea. Dacă s-ar căsători cu el, exista cel puţin o şansă că s-ar putea s-o iubească şi el, într-o bună zi. Şi dacă ar fi gravidă? Să presupunem că chiar acum sămînţa lui creştea în ea. Dacă ar fi de acord să-i poarte numele, chiar şi copilul lor l-ar primi, iar copilul lui Corbin n-ar

duce lipsă de nimic.

Jeff îi lăsă pieptul pentru a se îndrepta din nou, deşi mîna lui purta încă pecetea unei bătălii blînde în care cîştiga. El părea că îi urmărea şirul gîndurilor cu o exactitate stranie.

– Gîndeşte-te la ai tăi, Frances, o îmboldi el. Tatăl tău nu va mai trebui să muncească, iar mama ta ar putea avea haine drăguţe, mîncare bună...

– Încetează! strigă Fancy. Nu e drept! De cînd am plecat de-acasă, am tot dat şi am dat...

El o strînse la piept şi zîmbi, fapt care o zgudui.

– Nu a sosit vremea ca cineva să-ţi dea ce-ţi aparţine, Fancy? Eu am multe de dăruit.

Fancy roşi şi îşi lăsă mîna pe mîna lui, dar nu o îndepărtă de la piept... o ţinu ca să o mîngîie, îndemnînd-o s-o atingă.

– Jeff, protestă ea, cu un geamăt.

– Ai putea să ai totul, Fancy. Totul.

Fancy reveni la realitate, de parcă a fost lovită. Temple Royce spusese acelaşi lucru şi din aceleaşi motive el nu o iubise, nu mai mult ca Jeff. El o dorise în patul lui.

Ea se aplecă, luă pătura în mîini şi o înfăşură în jurul ei, ca un scut de lînă.

– Nu, n-aş putea! strigă ea. N-aş putea avea un soţ care nu m-ar iubi!

Jeff nu era tulburat. O apucă, luă pătura şi o aruncă pe iarbă.

– Bine, spuse ea, aeriană, fie cum vrei tu.

– Întinde-te, iubito, te vreau. Acum şi aici.

– Nu.

El îşi ridică o sprînceană şi îşi împreună braţele la piept.

– Nu?

Fancy se uită la lucrurile care erau reci şi lipicioase şi ude, dar trebuia să le pună pe ea din nou. Nu ajungea la rochie şi dacă s-ar mişca să o aducă, Jeff ar ajunge acolo primul. Tremurînd şi cuprinzîndu-se cu braţele, spuse:

– Te urăsc, Jeff Corbin!

El continua să arate spre pătură.

– Şi dacă ţip? îndrăzni Fancy să spună, gîndindu-se la altceva.

Jeff rîse înăbuşit.

– Toţi ar da buzna să te ajute şi te vor găsi complet goală, răspunse el vesel.

Fancy îşi muşcă buza de jos, care, ca şi restul corpului, era vînătă de frig.

– D... dacă aş fi de acord cu asta, cu această propunere vreau să zic, unde vom locui?

Jeff ridică din umeri ca şi cum conversaţia era perfect normală.

– Avem o casă în Spokane. Ne-am putea duce acolo pînă ne hotărîm pentru ceva permanent.

Era atît de temperat, de calm. Ca şi cum ar forţa o femeie îngheţată, goală, să aleagă între căsătoria cu el sau siluirea ei pe malul unui rîu. Fancy voia să-i scoată ochii din cap.

– Nu te voi ierta niciodată pentru asta, Jeff Corbin.

– Mai vedem noi, spuse el, cu un scepticism fericit. Cred că ai ales deja, nu?

Fancy dădu din cap.

– Mă voi mărita cu tine, spuse ea, cu un fel de beţie înfrîntă.

– Îmi promiţi? Nu vei fugi undeva, în noapte?

Din nou, Fancy scuturâ capul. Şi, douăzeci de minute mai tîrziu, purtînd rochia cu stele, fără să

aibă ceva pe dedesubt, ea era condusă spre a-l lua de bărbat pe Jeff Corbin; o conduse om care purtase şerpi după gît în timpul zilei. Ceremonia a costat un dolar, iar mirele şi mireasa au fost asistaţi de Phineas T. Pryor, mulţumit că fusese totul legal.

Aşa a fost soarta, se gîndi Fancy, în timp ce buzele soţului le pecetluiră într-un sărut pe ale ei, ca omul cu şerpi să fie cel ce aduce liniştea în această unire.

Şi-au făcut patul nupţial pe malul rîului, cu pături împrumutate de la Phineas. Şi, în ciuda unei dureri resimţite în adîncurile umbrite ale inimii, Fancy era fericită. Stînd pe patul improvizat, lumina stelelor adevărate cădea pe cele de pe rochia ei; ea îi dădu capul într-o parte şi îl admiră pe acest om extraordinar, care acum era soţul ei.

– Va trebui să te speli dacă vrei să te culci cu mine, îl anunţă ea, răutăcioasă, pe cînd el îşi scotea cămaşa cu o grabă amuzantă.

– Apa asta e destul de rece, protestă Jeff, retrăgîndu-se.

Fancy dădu din cap, apoi ridică din umeri.

– Toate laolaltă...

Jeff se descheie la pantaloni şi-i dădu jos, în mişcările lui iuţi citindu-se iritarea. El arăta atît de minunat în lumina lunii, cu muşchii încordaţi pe sub pielea întinsă, cu părul auriu, încît Fancy se înmuie toată.

El îi aruncă o privire ce o implora, bărbăţia sa crescînd uşor, devenind puternică.

– Sînt curat, să ştii, spuse el.

Fancy ridică iarăşi din umeri, părînd îndurerată pe cînd se dezbrăca de rochie.

– Să fiu al dracului, şuieră Jeff, vîrîndu-se în apă şi înjurînd din nou din cauza apei reci care îl în-

conjura. Se bălăci, bombănind, cam un minut, apoi se năpusti spre Fancy, care era pe mal.

Pe chipul lui se citea un zîmbet răutăcios, ce deranja.

– O, nu! strigă Fancy, înţelegînd deodată, dar era prea prea tîrziu. El îşi trînti trupul rece ca gheaţa, plin de picături de apă, peste trupul ei cald. Părul lui ud şi moale o lovi peste faţă şi peste sîni.

Ea se supuse, gîngurind, şi, pentru un timp, păreau nişte copii care aveau voie să se joace pe întuneric, afară. Se tăvăleau pe pătură şi pe iarbă şi apoi reveneau pe pătură.

Deodată – deşi Jeff nu se uita la ea, îngenunchind între soldurile ei – ea putu vedea chiar pe întuneric privirea mirată de pe faţa lui.

– Eşti atît de frumoasă, se minună el, alergînd cu degetele pe umerii ei, pe gît şi pe sîni.

Pofta de joacă, pe care Fancy o cunoscuse, fu înlocuită cu o pasiune atît de puternică, încît îi depăşea orice simţ. Ce avea acest bărbat care stîrnea astfel de nevoi în ea, numai cu un cuvînt, o privire, o atingere?

El se aşeză pe spate, lîngă ea, uşor.

– Atinge-mă, Fancy, spuse el liniştit.

Ea se ridică şi se simţi subjugată de toată frumuseţea lui masculină. Ea îi atinse sfîrcurile, încercuite de o aureolă aurie, şi dădu la iveală un geamăt. Doar ca un simplu test, se aplecă şi îi gustă unul cu vîrful limbii. El gîfîia şi îi prinse părul încă ud, apucîndu-l în mîini, şi o ţinu strîns, iar ea simţi un fel de victorie; se simţea cîştigătoare. Ea îi supse mai întîi unul din sfîrcuri şi apoi pe celălalt. Era o bucurie sinceră să ştie că putea să-i facă plăcere, la fel cum şi ea simţise cînd el îi mîngîiase sînii. Şi pentru că îşi aduse aminte, Fancy începu

să-l sărute uşor pe abdomenul puternic.

El îi rosti, gîtuit, numele pe cînd ea ajunse la scopul încordat al călătoriei sale şi îl lovi uşor cu limba. Odată cu această lovitură, umflătura deveni mai mare şi ea, mai lacomă. Spatele ei se arcui şi gemu răguşit.

Ea îl muşcă pe Jeff cu dinţii şi se bucură la gemetele lui.

– Doamne... Fancy... Fancy! Nu mai...

– Nu? şopti Fancy, muşcîndu-l în continuare.

El se arcui, gemînd ca în delir.

– Nu... te opri... Doamne!

– Îmmm, se lăudă Fancy, iar Jeff rîse de îndrăzneala ei.

– *Vei plăti pentru asta, zise el, furios. Vei plăti.*

Ea nu înceta să-l chinuie.

– V... vrăjitoareo! gemu el, după cîteva încercări de a pronunţa cuvîntul.

Fancy era vrăjitoare în acele momente sălbatice.:. era tot ceea ce însemna vrajă, putere, victorie. Şi strigătul lui tremurător, de învins, îi răsuna în adîncul inimii şi ea deveni o parte din el.

Totuşi, Jeff îi promisese răzbunare şi o purtă pe Fancy pe aripile freneziei, înainte de a reveni pe pămînt, din ameţeală.

În cele din urmă, o împlini, terminînd călătoria plină de emoţii, în braţele ei.

Fancy stătea ameţită cînd totul se sfîrşise, răsuflarea ei era urmată de mici gîfîieli, ochii încercînd să fixeze luna şi stelele, ramurile schimbătoare ale copacilor care făceau bolta pentru ei. Scoţînd un sunet încet, un fel de mîrîit liniştit, din adîncul gîtului, Jeff se cufundă în pieptul ei, umezeala cărnii lui contopindu-se cu a ei.

Ascultară o vreme cîntecul în noapte al bufniţei,

cîntecul şoptit al rîului, sunetele îndepărtate, liniştite, din tabăra de carnaval.

– Crezi că ne-au auzit? întrebă Fancy, neliniştită, cînd putu să vorbească din nou.

– Cine?

– Phineas... omul cu şarpele... doamna cea grasă...

Jeff rîse pe pieptul ei şi îi supse, ca s-o necăjească, forma rotundă, cu vîrful limbii.

– Ce nuntă pe cinste! spuse el.

Fancy desluşi ironia; deodată, se gîndi la Amelie şi la Keith, la nunta lor minunată, elegantă. Amelie va purta o rochie lungă, albă, va avea un alai mare, un buchet de flori pe care să-l arunce, va fi şi un tort etajat...

– Fancy?

Ea îşi întoarse capul într-o parte, nedorind ca el să-i vadă lacrimile. Dar efortul ei fu în zadar, pentru că el o prinse de bărbie şi o determină să se uite la el.

– Ce este? zise el uşor, foarte uşor, aşa ca un soţ care nu-şi iubea soţia.

Fancy se lăsă dusă de imaginaţie, închipuindu-şi ce va spune familia înstărită a acestui bărbat, cînd va afla că s-a căsătorit cu cineva atît de sărac, şi groaza o cuprinse.

– Îţi va fi ruşine de mine! spuse ea.

El o sărută uşor, tandru.

– Fancy, eu...

Inima ei bătu mai tare – aproape că se opri însă propoziţia lui Jeff se topi neterminată, iar cuvintele care ar fi adus pace nu aveau a se mai rosti vreodată.

Liniştea era de nesuportat – un gol dureros luă locul acelei dorinţe puternice pe care o trăise doar cu cîteva clipe mai înainte. Fancy începu să plîngă uşor, nefericită.

– Nu face asta, mormăi Jeff, dar ea începu să plîngă şi mai tare deoarece el folosise acel cuvînt atît de diferit de momentele lor de amor. Te rog, nu plînge.

Fancy se opri, încercînd să se liniştească într-un fel.

Nu se întîmpla prea des ca ea să-şi dezvăluie trăirile aşa, dar evenimentele din trecut îi reveneau în minte şi nu putea să mai fie puternică.

Pe neaşteptate, cu o privire tandră, Jeff se ridică şi o trase pe Fancy după el. O lovi pe spate şi o luă spre apă. Fancy se lăsă pe călcîie.

– Nu! protestă ea.

Jeff o strîngea tare de mînă, răsucind-o înspre rîul rece. Ea ţipă ripostînd, căutînd să-i insulte trupul arzînd de pasiune, şi se zbătu să se elibereze din strînsoarea soţului ei, încercînd să se reîntoarcă la mal.

Dar Jeff o ţinea strîns. El o sărută şi începu să o spele, mîinile făcînd cercuri mici, tandre, pe spinarea, pe sînii şi pe coapsele ei. Curînd, frigul nu mai avea nici o importanţă.

Capitolul 6

Păsări ciripeau vesele în copaci şi rîul susura pe cînd el îşi continua drumul, fericit.

Chiar înainte de a deschide ochii, Fancy ştiuse că Jeff plecase. Ea stătea pe o pătură mototolită, sub aşternutul acoperit cu iarbă, şi zîmbea în timp ce îşi lua chiloţii şi cămaşa, acum uscate, care fuseseră cu grijă aruncate la picioare. Se îmbrăcă, punîndu-şi rochia cu stele.

Peria ei era acolo unde şi-o lăsase, o ridică şi începu truda de a despleti părul încîlcit azi-noapte.

Phineas era singur în tabără cînd Fancy se apropie. Era atentă să ţină capul sus, deşi nu putea face mare lucru cu roşeaţa din obraji.

El îi întinse o ceaşcă cu cafea şi îi zîmbi uşor.

– Bună dimineaţa, doamnă Corbin, o salută el, ridicîndu-se de pe locul său, care era de fapt un buştean, apoi aşezîndu-se la loc.

Fancy îşi permise, pentru o clipă, o fericire afişată cînd el folosise noul nume, dar îndoiala îi cuprinse mintea pe cînd se aşeza să-şi savureze cafeaua. O privire întîmplătoare în jurul taberei dădu la iveală faptul că Jeff nu era nicăieri prin preajmă.

– S-a dus în oraş, îi explică Phineas urmărindu-i privirea şi citindu-i teama pe chip. M-a rugat să-ţi spun că se va întoarce înainte de apusul soarelui.

Înainte de apusul soarelui! Fancy se simţi rănită. Era ceva obişnuit ca mirele să-şi părăsească mireasa aşa de repede? Oare Jeff intenţiona să se mai întoarcă? Era foarte posibil ca el să se fi răzgîndit.

Deodată, Phineas îi strecură lui Fancy un vas cu orz, făcînd-o să tresară.

– Nu mai cobi acum, o îndemnă, blînd. Jeff te iubeşte, Fancy. Se va întoarce, deoarece nu are încotro.

N-avea nici un rost să-l facă pe Phineas să priceapă că, de fapt, Jeff n-o iubea... El ar fi vrut să afle de ce se căsătorise cu el, iar Fancy ar fi fost prea stînjenită să recunoască. Mai mult, ca să anuleze o căsătorie, asistată de un om cu şerpi, ar fi probabil ceva uşor pentru unul cu banii şi influenţa lui Jeff.

– Cunosc o cîntăreaţă în Port Angeles, care a luat un marinar, zise ea, după o bucată de vreme. El s-a dus să găsească o casă unde putea să stea şi nu s-a mai întors.

Phineas aprinse din nou focul de dimineaţă şi se aşeză. Paloarea cadaverică pe care ea o văzuse, cu o zi înainte, îi apăru din nou pe faţă, iar buzele căpătară aceeaşi tentă albăstruie.

– Nu cred că avem de-a face cu acelaşi gen de bărbat, o linişti el.

Fancy uită de toate problemele ei, preocupîndu-se de starea prietenului ei.

– Phineas, arăţi răscolit. Eşti bolnav, nu-i aşa?

– Doar obosit, suspină el. Ca să-ţi spun drept, Fancy, cîteva săptămîni de odihnă în casa surorii mele îmi sună din ce în ce mai bine.

Fancy mai luă o sorbitură din ceaşca metalică, urmărindu-l pe Phineas peste marginea ceştii, apoi începu să mănînce din orz.

– Locuieşte prin apropiere?

– Destul de aproape, spuse Phineas. Predă la un internat din Spokane.

Fancy privi, în jos, ia orz şi la cafea şi îşi aduse aminte de datoria pe care o avea la Phineas T. Pryor. Dacă n-ar fi fost el, ar fi fost posibil să mai rătăcească şi acum pe coclauri.

– Vreau să-ţi plătesc pentru tot ceea ce mi-ai oferit, de îndată ce domnul Stroble mă va plăti la rîndul lui.

– Prostii, spuse Phineas şi roşi pe sub paloarea pielii. Dacă un călător nu poate ajuta pe un altul, înseamnă că lumea e într-o stare jalnică.

– Unii spun că aşa este, remarcă Fancy. Un preot mi-a spus, odată, că Dumnezeu are de gînd să ne omoare, cu excepţia celor credincioşi, desigur. El a spus că acest lucru se va întîmpla înainte ca această generaţie să dispară.

Phineas ripostă:

– Fiecare generaţie de la Hristos încoace a crezut că va fi ultima. Cred că, de fapt, e un fel de vanitate... Întotdeauna vor exista oameni, vezi tu, care nu-şi pot imagina că lumea nu poate să se descurce fără ei. Există şi alţii care se gîndesc la asta, deoarece sînt prea leneşi sau prea speriaţi să trăiască... se tem cel mai tare să nu dea greş.

Fancy se gîndi la toate eşecurile din viaţa ei şi

se încruntă.

– Eu mă pricep atît de bine la asta, zise ea, fără să se autocompătimească.

Phineas zîmbi.

– Mai degrabă sînt pentru un eşec mare decît pentru un singur succes mărunt, într-o singură viaţă.

Fancy fu complet stupefiată de remarca sa. În orice caz, trebuia să-i dea de mîncare lui Hershel, să-i cureţe cuşca şi să se pregătească pentru următorul ei spectacol de magie.

După ce spălă vasele – atîta lucru putea să facă, de vreme ce Phineas făcea rost de mîncare – îşi văzu de treabă şi încercă să nu se uite la mulţimea de spectatori care soseau. Jeff însă nu era acolo.

Dimineaţa se desfăşură bine, fără nici o împotrivire din partea lui Hershel, iar la amiază domnul Stroble veni, strecurîndu-se printre spectatorii adunaţi, ca să-i plătească lui Fancy doi dolari. Ochii lui îi fixau pe ai ei în timp ce el îi întindea banii, dar ea nu luă în considerare felul lui curios de a plăti, deoarece încă se mai adunau oameni pentru a urmări cea de-a doua reprezentaţie. Tîrziu – trecuse de amiază – un bărbat tînăr, înalt, lat în umeri, indică firma cu degetul, oprindu-se în faţa mesei lui Fancy.

– Asta spune că dansezi şi cînţi. Cum se face că nu cînţi şi nu dansezi?

Inima lui Fancy se micşoră; dacă mai era un lucru pe care ea îl învăţase să-l recunoască în voiajul ei, acela era necazul. Ea zîmbi şi îşi continuă numărul. Dar tînărul fermier se voia a fi insistent:

– Vreau să te aud cîntînd, strigă el peste marea

de bonete şi pălării de paie.

– Dă-i pace doamnei, Rafe, se auzi o voce de bărbat, din faţă. Se descurcă foarte bine.

– Asta se cheamă şarlatanie, asta este, se răţoi Rafe, făcîndu-şi loc spre masa cu baldachin. Roşeaţa de pe faţa lui rotundă, cu trăsături regulate, arăta că băuse.

Fancy ridică voalul mic, cuprins în mînă şi uşor de palmat, reuşind să scoată flăcări din degete. Mulţimea, în general, era încîntată, dar Rafe nu stătea liniştit.

– Eu spun să cînte şi să facă un dans sau două mîrîi el.

Pe loc, Phineas răsări ca din pămînt din iarbă verde, afabil şi arătînd a şmecher în costumul lui cu carouri şi cu pălăria ca o stachină. Se apropie de ţăranul înalt, fără nici cea mai mică ezitare, cu mîinile în buzunare, cu un zîmbet pe buze.

– Care e problema? întrebă el.

Rafe se întoarse spre el cu o mişcare iute, fapt care o făcu pe Fancy să simtă o răceală pînă la oase.

– Spun că e o minciună această firmă. Am plătit nişte bani ca să văd spectacolul ăsta, iar această doamnă n-a cîntat nici măcar o notă!

Phineas nu era nervos, privirea fixînd-o pe Fancy, care era enervată.

– Vrei să cînţi draga mea? întrebă el, politicos.

Fancy era îngrozită şi dădu din cap că nu.

– Iată ce ţi s-a răspuns, zise Phineas, încă zîmbindu-i. Micuţa doamnă preferă să nu cînte astăzi.

Rafe aruncă spre Fancy o privire periculoasă şi iritată.

– Ea va cînta, spuse el.

Fancy tocmai deschidea gura ca să se conformeze cînd Rafe, deodată, îşi ridică mîinile cărnoase şi îl lovi pe Phineas, culcîndu-l pe iarba murdară şi călcată în picioare. Phineas se repezi şi îl prinse de piept cu o mînă.

– Phineas! strigă Fancy, înconjurînd masa ca să-l prindă pe prietenul ei. Phineas, eşti bine?

Phineas nu se simţea bine deloc; grimasa lui dureroasă spunea multe, însoţită fiind de paloare.

– Voi fi... chiar bine...

Fancy îşi ridică privirea spre Rafe, al cărui trup, îmbrăcat în salopetă, stătea în soare.

– Cum îndrăzneşti? şopti ea, furioasă, fără să mai gîndească. Ea se ridică şi înaintă, iar Rafe se dădu un pas înapoi.

– Cere-ţi scuze pe loc, animal mare ce eşti!

Rafe se opri. Faptul că o femeie măruntă de statură îl oprise, în faţa tuturor prietenilor, îl făcu să se schimbe la faţă. Roşi şi ochii lui mici se îngustară.

– Nici o curvă blestemată şi ambulantă nu-mi ordonă mie ce să fac! strigă el.

– Rafe... îndrăzni o voce împăciuitoare din mulţimea adunată.

Fancy nu fusese niciodată mai înfricoşată, dar era pregătită de luptă, dacă trebuia. Îşi strînse mîinile la piept şi aştepta. Rafe se aplecă spre ea, iar ea îi simţi răsuflarea în faţă. El o mirosi, chiar o gustă. Stomacul ei se strînse, dar rămase pe poziţie.

– Ce altceva mai faci pentru un penny? rosti, tărăgănat, bruta, zîmbind cu prefăcătorie. Orice ar

fi, poate vei face ceva şi pentru mine, acolo în tufiş. Fancy se retrase ca să-l lovească cu piciorul; distanţa dintre ei îi permitea să lovească nu numai în fluierul piciorului. Înainte de a face ceva, Rafe se răsuci, o expresie de surpriză trecîndu-i pe chip.

Privind în jur, Fancy îl văzu pe Jeff, iar privirea furioasă din ochii lui o sperie mai mult decît ar fi putut să o facă Rafe.

– Vrei să mai spui o dată? întrebă Jeff tărăgănat, cu o voce rece.

Un muşchi i se încordă în falcă şi apoi îşi reveni într-un rictus.

Rafe avu un moment, ca să-şi revină, şi îşi aduse umerii puternici în faţă, gata de luptă. Totuşi, era un tremur în voce cînd îi răspunse:

– Eu doar voiam ca ea să cînte.

Phineas se ridică în picioare şi o apucă pe Fancy de braţe cu ambele mîini şi o trase înapoi, plin de furie. Mulţimea, acum tăcută, se trase înapoi, încercuindu-i pe cei doi.

Sîngele îi pulsa în urechi lui Fancy şi inima i se cuibări în gît, aproape sufocînd-o, nepermiţîndu-i nici să respire. Doamne din ceruri, Jeff chiar voia să se bată cu monstrul ăsta de om? Cu uriaşul acesta?

Chiar voia. Plictisit de atîta aşteptat, îşi plasă pumnul în trupul lui Rafe, la plex. Urmă lovitura şi răsuflarea ţăranului dădu drumul la nişte oftaturi. Cu mişcările unui urs antrenat, Rafe îşi plasă mîna uriaşă în capul lui Jeff. În ciuda mărimii sale impresionante, Jeff era mai mic decît adversarul său, iar Fancy îşi închise ochii, neputînd să privească.

Sunetele groaznice continuau să se producă

parcă de o veşnicie în mintea lui Fancy, care tresărea de durere la fiecare înjurătură rostită şi la fiecare pumn dat.

– Doamne din ceruri, se minună Phineas, mîinile lui încă ţinînd-o strîns pe Fancy. Ea deschise ochii şi rămase surprinsă să-i vadă pe Rafe îngenuncheat la pămînt, cu sîngele curgîndu-i din nas şi lăsînd dîre roşiatice în praf. Umerii lui erau grei de efortul de a respira, iar Jeff stătea peste el ca un înger răzbunător, mare în furia lui dezlănţuită, nevătămat, cu excepţia unei uşoare tăieturi deasupra ochiului drept. Aproape leneş, el îşi ridică un picior încălţat cu cizmă şi îl plasă în mijlocul pieptului lui Rafe. Cu o mişcare necontrolată a piciorului, îl trînti pe ţăran la pămînt, lăsîndu-l chircit.

Ruşinaţi şi plini de scuze, cîţiva din prietenii lui Rafe îl ridicară, apoi plecară împleticindu-se. Ochii indigo, furioşi, ai lui Jeff alunecară spre Fancy, şi ferocitatea din adîncurile lor o înmărmuri, neputînd să se mişte ori să vorbească. De ce se supărase pe ea? se întrebă.

Phineas înconjură trupul ei mic şi rigid, pentru a da mîna cu Jeff şi a-l felicita. Ceva din furia lui Jeff se topi din ochi, pe cînd ezita, dar apoi acceptă gestul lui Phineas.

Pe tot parcursul acestui schimb de amabilităţi, Fancy stătuse nemişcată, jignită şi sfidătoare, teribil de confuză. Nu făcuse nimic rău, nimic, doar că încercase să-şi apere prietenul şi totuşi Jeff era înfuriat. Privirea pe care o arunca spre ea, pe cînd îl asculta pe Phineas, o împuse ca o lance.

După ce Phineas se îndepărtă ca să verifice balonul, Jeff se apropie de ea. Fancy nu se uită la

el, muşcîndu-şi buza de jos.

– De la ce a pornit totul? o întrebă Jeff, cu răceală, stînd atît de aproape, încît ea putu să-i simtă forţa în fiecare fibră a fiinţei sale. Fancy îl sfidă.

– Fermierul a început totul, zise ea.

– Ai fi putut fi rănită! replică Jeff cu o voce încordată, iar Fancy tocmai atunci îşi dădu seama că nu era supărat deloc. Era doar speriat.

– Nu am fost! Mulţumesc, spuse ea.

– Se întîmplă adeseori?

Fancy dădu din cap, aprobînd.

– Mă tem că da, recunoscu ea. Dar acum nu mai contează, nu-i aşa? S-a sfîrşit totul.

Mîinile lui îi cuprinseră umerii şi o trase mai aproape, cu o mişcare iute, disperată. Putu să simtă doar un tremur uşor al muşchilor.

– Să zicem că n-aş fi sosit la timp...

Fancy rîse nervos, surprinsă că lacrimi îi şiroiau din ochi.

– Aş fi început să cînt, răspunse ea.

Nu mai fusese niciodată salvată, iar acum trăia un sentiment frumos, un sentiment mîngîietor.

Jeff rîse înăbuşit şi o prinse cu o mînă de bărbie, ridicînd-o. O sărută pe vîrful nasului şi o ţinu strîns, ca şi cum se temea să nu plece.

– Ce-am făcut? se jeli el cu o voce stinsă.

Vraja momentului fu întreruptă în ceea ce o privea pe Fancy. Adevărul era că, de fapt, chiar dacă era căsătorită cu acest bărbat sau nu, ea îşi aparţinea sieşi. El deja regreta unirea cu ea; cuvintele pe care tocmai le rostise sugerau acest lucru.

– Ţi-am spus că nu ar fi trebuit să te căsătoreşti

cu mine, spuse ea ascunzîndu-şi părerea de rău în spatele unui „zid" subţire şi sfidător.

Mîinile lui puternice alunecară de pe talie spre fundul ei rotund, apăsînd-o tare.

– Ai face-o acum? o necăji el, ridicînd o sprînceană.

– Încetează... ne vor vedea oamenii.

– Nu-mi pasă, replică el, ochii lui albaştri dansînd în adîncuri.

– Ei bine, mie da! murmură Fancy, roşind.

Se gîndi la lucrurile spuse de Rafe referitoare la morala ei şi ardea de dorinţa de a fi respectată.

Jeff o mai strînse cu neruşinare, încă o dată, apoi o lăsă să plece.

– Să-ţi spun ce am de gînd să-ţi fac cînd vom fi singuri? spuse el, tărăgănat.

– Nu! strigă Fancy, împreunîndu-şi mîinile la piept, cu un efort inutil, pentru a-l ţine la distanţă pe Jeff.

El o atinse şi îi urmări linia bărbiei cu degetul.

– Mai întîi, spuse el, de parcă n-ar fi auzit-o, am de gînd să...

Fancy strigă şi se repezi la masă, rîsul lui Jeff răsunîndu-i în urechi. Cînd privi înapoi, el se îndepărta, iar furia ei se consuma în zadar.

Gîndindu-se la nişte lucruri pe care el le-ar putea plănui pentru momentele în care vor rămîne singuri, ea roşi tare.

Neîndurătoare, o nouă mulţime de oameni se apropie la masa ei. Ea îşi începu spectacolul şi numai întîmplător îşi aruncă privirea în direcţia balonului lui Phineas. Spunîndu-şi că era o prostie să fie geloasă pe un obiect neînsufleţit, dori sincer

ca blestematul de balon să se spargă.

Cînd, în cele din urmă, noaptea se lăsă, Fancy obosi şi deveni nervoasă. Ea sări supărată, bombănind spre Hershel, îl aranjă şi îi plăti lui Jeff, printr-o încruntătură.

El stătea cu picioarele încrucişate în iarbă, vorbind liniştit cu Phineas. Din cînd în cînd cei doi oameni rîdeau la nişte glume pe care Fancy nu le putu auzi, ceea ce o determină să fie şi mai furioasă.

Pe cînd Jeff pregătea şunca, biscuiţii şi cidrul, pe care tocmai le cumpărase din oraş, ea era gata să-i scoată ochii. Era înfometată, deoarece nu mîncase nimic de la micul dejun, aşa că se aşeză să mănînce.

Arătînd mai puţin palid decît dimineaţă, Phineas avea o poftă de mîncare teribilă. Fancy îşi închipui că băutura, cît şi Jeff conţineau ceva ce ei îi scăpase, dar renunţă să se mai gîndească. Se simţea ciudat, asta era tot, fusese o zi grea, confuză. Totuşi, Jeff şi Phineas păreau mai veseli odată cu golirea cîte unui pahar. Rîdeau tare şi Phineas spunea poveşti scandaloase despre călătoriile sale cu balonul.

– N-am putea vorbi despre altceva? izbucni Fancy, simţindu-se părăsită.

Jeff o privi, fără să-i spună nimic, şi îi adresă lui Phineas o întrebare despre curenţii de aer. Phineas îi răspunse detaliat şi Fancy se simţea de parcă fusese pălmuită. Îşi puse farfuria jos şi se ridică, pornind spre balon. Volumul acestuia era uriaş şi şuiera, schimbîndu-se pe fundalul amurgului, de parcă o lua în zeflemea pe Fancy. Trăgîndu-şi un

picior înapoi, ea mormăi o înjurătură şi lovi cu putere în nacelă.

– Te porţi ca un copil, remarcă Jeff, în spatele ei.

Fancy bufni, lacrimile din ochi, care şiroiseră toată ziua, o înţepau acum.

– Rîde ciob de oală spartă! strigă ea.

Jeff zîmbi răutăcios şi îşi împreună braţele pe pieptul lui lat.

– Ştii de ce ai tu nevoie acum, doamnă Corbin? De o tăvăleală bună şi răsunătoare.

Fancy îşi întoarse spatele, prea supărată ca să vorbească. Apoi, după ce se uită încă o dată la balonul cu valvele şi frînghiile lui misterioase, lovi din nou nacela cu piciorul. Braţele de oţel ale balonului îi învăluiră talia, speriind-o şi determinînd-o să se enerveze şi mai tare.

Jeff o ridică de la pămînt şi o duse de un şold, ca şi cum nu era mai grea decît o valiză.

Furioasă şi stînjenită, ea lovea şi se zbătea în braţele lui.

– Pune-mă jos imediat, să nu îndrăzneşti să...

El îşi văzu de drum, rîzînd.

– E timpul să vorbim despre cine conduce această familie... dragă!

Fancy se zvîrcolea, pe cînd se apropiau din ce în ce mai mult de pădure. Ea auzi un ţipăt de bufniţă şi susurul cristalin al rîului. Dacă el îşi pusese în gînd să o tăvălească, ea n-ar avea ce face, iar gîndul acesta o ameţi de furie.

– Dacă pui o singură mînă pe mine, îl avertiză ea, pe un ton aspru, îţi voi tăia ficatul şi i-l voi da lui Hershel!

– Haida-de, dragă, răspunse Jeff. Nu fi vulgară.

Vulgară, auzi! Fancy ţipă acum, înnebunită... Cu ce drept îi spunea „vulgară"? El era cel care îi făcea scene!

– Ti... ticălos...

Jeff merse mai repede, determinînd-o pe Fancy să meargă mai tare. Tufele se împleteceau în părul ei, odată cu hainele, în timp ce se apropia de rîu.

– Văd că va trebui să te ţin strîns de mînă, spuse el, cu o ironie duşmănoasă. Apreciez umorul la o femeie, dar lipsa de respect e cu totul altă problemă.

El nici măcar nu se aplecă, naiba să-l ia, şi ea de-abia putea să-şi ţină respiraţia. Strigă, lipsită de vlagă, şi se trînti pe păturile unde se iubiseră cu atîta pasiune cu o noapte înainte.

Jeff se lăsă pe o parte şi exclamă gînditor:

– Hmm!

Fancy se aşeză jumătate pe pături şi jumătate dincolo de ele, cu respiraţia tăiată, fierbînd în sucul propriu. Dacă ar avea puterea necesară, l-ar ataca cu picioarele şi pumnii, dar era prea terminată să se poată mişca.

Între timp, Jeff urmărea să-i aplice pedeapsa.

– Aş putea să-ţi dau o mamă de bătaie ca să o ţii minte, spuse el, cu ochii pe copaci şi pe lună. Deşi îi adresase ei cuvintele, ea simţi că, deodată, devenise invizibilă. Da, reflectă el. Aş putea să stau acolo pe acel buştean, să-ţi azvîrl fustele şi să-ţi dau chiloţii jos, să te fac să înţelegi cine este soţul cu adevărat aici...

Furia lui Fancy se transformă într-un fel de groază greoaie şi delicioasă. Pentru toate cuvintele pe

care le spusese cu îndrăzneală, ea ştia că această ameninţare nu era în van.

– Nu ai... ai să o faci... se chinui ea să rostească.

Ochii indigo îi întîlniră pe ai ei.

– Ah, dar aşa voi face. E un obicei de familie, trebuie să ştii. Şi am făcut-o din mult mai puţine motive decît mi-ai dat tu.

Ochii lui Fancy se măriră.

– E adevărat?

– O, da. De fapt, niciodată nu m-am căsătorit cu vreo femeie cu care trăiam, iar acest lucru aruncă o altă lumină asupra stării actuale.

Fancy spera ca lumina să fie milostivă cu ea.

– O schimbă, nu? zise ea.

– Desigur că da.

– O! exclamă Fancy.

Şi, deodată, el rîse.

Fancy ştiu atunci că el niciodată nu ar lovi-o, că de fapt o necăjea tot timpul, încercînd să o sperie cu bună ştiinţă. Faptul că el reuşise să o sperie o înfurie mai mult decît ameninţarea în sine. Cu o putere pe care nu credea să o aibă, se ridică în genunchi şi îşi înfipse ambele mîini în pieptul lui Jeff, prinzîndu-l pe picior greşit. Îl împinse şi el se rostogoli de pe mal direct în rîu. Desigur că apa nu era prea adîncă acolo, iar el se apropie vorbind repede şi împroşcînd-o cu apă.

Fancy se retrase pe pături, pe cînd el se îndrepta spre ea, cu faţa ascunsă în umbrele amurgului ce se lăsa.

– M-am răzgîndit... bubui el, prinzînd-o de umeri şi oprind-o cu o singură mişcare.

– Nu, strigă Fancy.

Dar Jeff se aplecă la picioarele ei şi, în amurg, părea că se aşeza pe buşteanul de care îi spusese mai înainte şi o trăgea pe Fancy cea înmărmurită în poala lui. Ea simţi o adiere rece, cînd el îi ridică fustele, şi o senzaţie dureroasă, în timp ce chiloţii cădeau.

– Nu, spuse ea din nou, îngînă de data asta şi închizînd ochii, pregătindu-se.

Dar lovitura la care se aşteptase nu veni. În locul ei, Jeff o învălui cu mîinile pe după talie şi o ridică drept. Ea îl fixă o clipă şi apoi se aplecă să-şi ridice chiloţii, faţa ei arzînd.

Jeff rîse de mişcarea ei neîndemînatică. Numai faptul că el se putea răzgîndi, ca să o tăvălească, o făcu să stea în loc. Îşi lega chiloţii, supărată, cu mişcări nervoase, cînd mîinile lui ajunseră şi le cuprinseră pe ale ei, şi astfel o opri.

– Nu crezi că vei scăpa de ăştia atît de uşor, aşa-i? întrebă el.

Fancy îşi lăsă mîinile să cadă, cu un fel de supunere sfidătoare, neputincioasă. Ea tremura fără putere pe cînd el îi desfăcea şireturile şi chiloţii alunecară uşor pe şolduri şi coapse, în jos. S-au oprit să se odihnească pe glezne; Jeff îi porunci să-i dea jos, şi aşa făcu. Una din mîinile lui apucă fustele, în timp ce cealaltă îi mîngîia triunghiul dintre coapse.

– Depărtează picioarele, Fancy, îi ordonă el, răguşit.

– Eu... o...

Jeff rîse şi degetele lui i le depărtară. Buricul degetului lui mare o pedepsea dulce, făcînd ca

inima să-i zburde, în timp ce feminitatea ei zvîcnea, supunîndu-se.

– Eu sînt soţul tău, îi reaminti el, ea putînd să simtă căldura respiraţiei, precum şi a degetului lui cercetător. Şi tu eşti...?

Fancy se cutremură şi un scîncet îi ieşi din gît. El o mîngîie, revărsînd rîuri de foc în fiecare parte, în fiecare loc ascuns.

– Soţia! reuşi ea să zică.

Jeff pătrunse mai adînc în umezeala şi căldura ei, gemînd uşor în timp ce o captura. Iar în timpul incursiunilor calculate, pentru a o înnebuni, el o dojenea.

Ea îşi împletici mîinile în părul lui şi scînci pe cînd începea urcuşul fără răsuflare. Numele lui fu rostit repetat de buzele ei, făcu rugăminţi, mărturisi supunere, jură revoltă. El rîse şi o pedepsi cu un şir de sărutări uşoare. Pe cînd limba şi dinţii lui înfăşurau comoara capturată, Fancy nu se mai putu controla.

Deodată, fu cuprinsă de un infern interior, cutremurat de o forţă arzătoare. Ea tremură şi strigă, cu o voce răgùşită, disperarea plină de glorie.

Jeff mîngîie trupul gol şi, arzînd de pasiune, ea trăi din nou orgasmul. După asta, el o mîngîie şi o împinse uşor la o parte, ca şi cum se săturase de o masă bună.

– Ţi-am adus nişte lucruri din oraş, spuse el, arătînd un pachet care stătea la picioarele lor, pe pătura care le servise drept pat.

Fancy încă tremura, iar ochii ei erau larg deschişi şi plini de întrebări, pe cînd îl privea trecîndu-şi mîna prin păr şi uitîndu-se spre tabără. Oare nu

avea de gînd să mai facă dragoste cu ea, să termine ce începuse?

– Dormi în pace, spuse el politicos, alungîndu-i toate speranţele.

– Un-unde te duci? reuşi ea să spună, urîndu-se pentru faptul că i-a permis să înţeleagă că îi păsa.

– Du-te la culcare, spuse el, pe un ton care nu mai avea nevoie de altceva.

Fancy simţi roşeaţa din sfîrcurile ridicate şi le împinse spre el.

– Să dorm? strigă ea cu voce joasă şi stridentă.

El o părăsea, îndepărtîndu-se uşor.

– Noapte bună, Fancy, spuse el.

Fancy fierbea, ca apoi să simtă o răceală în tot trupul. Dorea să plece după el, să-l bată cu pumnii. Acest impuls rivaliză cu un altul – impulsul de a pleda pentru promisiunea ce nu şi-o ţinuse. Ea se îmbrăţişă şi îşi muşcă buza de jos ca să nu se exteriorizeze. Cînd nu-l mai putu zări deloc, se împiedică de pături, căzu peste ele, blestemînd şi plîngînd pînă adormi.

Jeff nu se întoarse deloc în noaptea aceea. Cînd Fancy se trezi, se uita la pachetul învelit pe care i-l arătase cu o seară înainte şi îl lovi cu piciorul gol.

Totuşi, ochii continuau să fixeze pachetul în timp ce ea se îmbrăca şi se gătea pentru o altă zi. Nu mai primise vreun cadou de cînd era copil şi, ca să nu-l desfacă pe acesta, era deja prea mult.

Fancy nu rupse hîrtia maronie şi nici funda, deşi degetele doreau să o facă. Putea să păstreze pentru el sunetele de admiraţie şi... ei bine, putea să păstreze totul.

Primul lucru pe care ea îl observă, cînd ajunse

la carnaval, era balonul acela nesuferit. Era ridicat, executîndu-şi mişcările lui de dans pe cerul colorat, ţinîndu-se mîndru de frînghiile lui.

Şi chiar în nacelă, cine era? Jeff în persoană, cu braţul înconjurînd umerii unei tărăncuţe trupeşe. Ea rîdea la el, uşuratic, şi chiar de acolo Fancy putu zări cum obrajii ei rotunzi străluceau. Nu exista nici o îndoială că în ochii ei se ascundea o invitaţie corespunzătoare.

Fancy se uită la balonul acela, dar el nu se sparse aşa cum ea sperase. Dimpotrivă, părea să stea drept în aer, mult mai mult decît taxa percepută, de zece cenţi.

Capitolul 7

Erau toate adunate în jurul mesei din bucătărie, Mellisa, mama ei, Katherine, şi Banner, trăncănind încîntate. Doctorul Adam Corbin, de-abia întors din vizitele sale matinale, se opri în prag, o clipă.

Banner se uită în sus şi-l văzu, cu o fracţiune de secundă mai tîrziu, ochii ei verzi strălucind.

– Dragă, uite... citeşte asta! strigă ea, fluturînd o bucată de hîrtie galbenă.

– Jeff s-a însurat! dezvălui secretul Mellisa, sora lui mai mică, înainte ca el să apuce să citească mesajul sosit prin telegraf, din mîna soţiei lui.

Adam mormăi o exclamaţie şi înşfăcă hîrtia din mîna lui Banner, ca să se convingă. Era adevărat că Jeff se căsătorise cu o femeie tînără, cu numele de Frances Gordon, şi chiar dacă literele erau prea mici, se putea vedea o licărire de fericire în cuvintele lui.

Adam închise ochii, uşurat. Ca şi ceilalţi din familie, şi el se consumase văzîndu-l pe Jeff retras într-o carapace, reproşîndu-şi că nu putea să ajungă la fratele lui. De la explozia vasului *Doamna Mării,* din decembrie, Jeff adusese numai durere,

nu numai pentru el, dar şi pentru toţi cei care îl iubeau.

– Aleluia, zise Adam, şi braţele înconjurară, în mod firesc, talia lui Banner, trăgînd-o mai aproape.

– Da, confirmă ea, şi o undă de bucurie se simţi în vocea ei.

Într-o altă casă din Port Hastings, nu aşa de departe, un bărbat cu părul castaniu şi ochii de aceeaşi culoare citea acelaşi mesaj:

Noaptea trecută, m-am însurat cu Fancy Jordan. Ai omis un simplu amănunt, Temple, dar nu te îngrijora... m-am ocupat eu de asta.

Salutări,
Jeff Corbin

Temple Royce mototoli hîrtia cu o mînă, fierbînd de mînie. Ştia că Jeff trăia, toţi s-au repezit să urmărească explozia, chiar şi Adam şi Banner Corbin. Adam îl văzuse pe Jeff în apă şi l-a adus la ţărm aproape mort. Oricum, în spitalul acela amărît, doctorii familiei Corbin au reuşit să-l ţină în viaţă.

Temple nu avusese nici o speranţă că-l mai putea vedea pe Jeff vreodată. Mai tîrziu, cînd acesta ieşise din spital şi sta în casa fratelui său, nu mai crezu că era necesar să-l mai lovească a doua oară. Toţi ştiau că Jeff Corbin se afla pe patul morţii şi, cunoscînd voinţa acestui om la fel de bine sau chiar mai bine decît oricare altul, Temple se împăcase cu ideea să lase viaţa să-şi facă meandrele ei.

O furie cumplită îl cuprinse, năvălind în stomac şi ajungînd la cap. El apucă şemineul cu mîinile lui

albe. Acum lucrurile stăteau cu totul altfel, erau complet diferite.

Evident, Jeff se însănătoşise. Şi al dracului noroc – se însurase cu fata aia şi ştia cu siguranţă că el, Temple, fusese în spatele atacului. Dacă Fancy ar fi aleasă să depună mărturie, ar putea fi spînzurat pentru pierderea vieţilor oamenilor din echipaj, care nu fuseseră atît de norocoşi precum căpitanul lor.

Temple trase adînc aer în piept, încercînd să se calmeze, încercînd să gîndească. Pusese nişte oameni să o caute pe Fancy în tot timpul acesta, dar fără folos. Dacă ar fi adus-o înapoi, aşa cum le ordonase, ar fi trebuit să o ucidă sau să o ia de nevastă, ca să o împiedice să nu se ducă să-l denunţe.

Acum, din nefericire, una din acele două posibilităţi era eliminată.

Temple se uită la adresă şi văzu că telegrama fusese trimisă dintr-un oraş numit Colterville. Ştia că e o localitate nu departe de Wenatchee. Şi ştia că trebuia să se îndrepte într-acolo.

Era supărat, deoarece niciodată nu simţise nevoia de a o jigni pe Fancy, dar era necesar să-şi adune oamenii.

Aflase că numele ţărăncuţei era Jewel Stroble, fiica celui care ţinuse tîrgul la Colterville.

– Vei vrea să o vezi, Fancy, remarcă Phineas,

secretos, după ce Jewel plătise pentru cea de a treia sa plimbare cu balonul. Evident, mai trecuse prin asta şi mai înainte.

De vreme ce Fancy nu simţise nimic pentru acea creatură îmbrăcată în rochie de percal, strînsă pe trup, suferea că toată răspunderea pentru moralitate ar trebui să cadă numai asupra lui Jewel. La urma urmelor, Jeff era matur şi ar trebui să ştie jurămintele care leagă o pereche, nu-i aşa?

– Nu înţeleg de ce îl laşi să mînuiască balonul, zise ea.

– Avem o înţelegere, spuse Phineas, şi pe lîngă privirea mai prietenoasă ca oricînd, ce i-o aruncă lui Fancy, se putea citi şi curiozitatea.

Jeff îi surîse lui Jewel, lăsînd să i se vadă albul dinţilor, în timp ce balonul se înălţa la cer din nou, iar Fancy, undeva pe pămînt, era zguduită iarăşi. Soţul ei lipsise toată noaptea. Poate îşi petrecuse tot timpul acesta cu domnişoara Jewel Stroble! Pînă acum, ea îşi închipuise că el dormise lîngă căruţa lui Phineas.

Ea îi aruncă o privire lui Phineas şi descoperi că era prea mîndră să întrebe dacă apreciase corect.

Dacă Jeff fusese în altă parte, prietenul ei ar ghici imediat asta. Apoi ar compătimi-o pe Fancy şi asta ar fi prea de tot. N-ar suporta.

– Am ceva treabă de făcut, spuse ea, cu un entuziasm fals, foşnind din fustele cu steluţe, în timp ce se întorcea cu spatele.

Phineas nu spuse nimic.

La amiază, domnul Stroble apăru cu alţi doi dolari pentru salariu. Pe cînd îi întindea banii lui Fancy, se înroşi şi tuşi. Din nou păru că îi evită

privirea.

Fancy puse monedele în buzunar şi îşi muşcă buza de jos, ca să nu-i reproşeze că nu-şi ţine fiica din scurt.

După-amiaza se scurgea teribil de încet, iar spectacolul dat de Fancy se desfăşura fără nici un incident, fără vreo dorinţă anume. Nu privi nici măcar o dată în direcţia balonului, temîndu-se de ce ar putea vedea. Cînd sosi ora închiderii lui Hershel în cuşcă şi trebuia să strîngă proptelele, ea se simţi recunoscătoare.

Phineas pregătea cina la foc, ea ştia acest lucru, dar nu avea poftă de mîncare în seara aceea.

Descurajată, trecu pe la Hershel, îşi puse lucrurile în căruţă, apoi plecă la rîu pentru a fi singură.

Îngenunchind pe păturile care acum erau presărate de crenguţe şi frunze şi trebuiau scuturate bine, văzu pachetul înfăşurat, ca prin ceaţă. I se puse un nod în gît. Cum ar putea să schimbe lucrurile într-un timp aşa de scurt?

Ea luă pachetul tremurînd şi apoi se trase înapoi.

– De ce nu-l deschizi?

Fancy înlemni. Ea nu-l văzuse pe Jeff toată dimineaţa şi, deodată, el se afla chiar în spatele ei. Nu credea că putea să-l privească şi să-i citească ironia din ochi.

– N-ai vrea mai degrabă să i-l dai lui Jewel Stroble? spuse ea cu o voce joasă.

Răspunsul veni însoţit de un rîs gîtuit:

– Dacă aş fi vrut să o fac, aş fi făcut-o.

Fancy îşi şterse lacrimile care se prelinseră pe

faţa plină de praf. Cum un amant atît de tandru ca Jeff putea să fie aşa de crud şi nesimţitor?

– Mulţumesc, dar n-am nevoie de nimic de la tine.

– Înţeleg. Nu vrei să serveşti cina?

Cina! Fancy închise ochii şi se legănă uşor, rugîndu-se să plece, dar în acelaşi timp îşi dorea să şi rămînă.

– Nu mi-e foame, spuse ea.

Ea auzi nişte crenguţe care trosneau sub cizme, pe cînd se apropia. Cînd deschise ochii, el stătea ghemuit înaintea ei. Se lăsă pe vine, luă pachetul şi îl ridică, tăcut.

Fancy nu dorea să-l ia, dar îl luă totuşi. În timp ce degetele desfăceau fundele şi hîrtia, ea mormăi ceva.

– Îmi pare rău, Frances, spuse Jeff.

Umerii lui Fancy se ridicară a dezamăgire. Neputînd să se gîndească la nimic, îşi îndreptă atenţia asupra cadourilor din pachet. Erau acolo o cămaşă de mătase brodată, elegantă, o sticluţă de parfum şi o rochie de un albastru-verzui. Fancy nu avusese niciodată asemenea lucruri frumoase, şi acum era copleşită.

Jeff îi cuprinse bărbia în mînă şi o obligă să-l privească cu faţa aia plină de lacrimi şi umflată.

– Nu-ţi plac.

Era prea de tot; suspinele pe care Fancy le ţinuse în ea se uniră într-un plîns răsunător.

– Sînt frumoase, zise ea.

Jeff dădu din cap, minunîndu-se.

– Atunci de ce plîngi?

Fancy nu putu să răspundă, aşa că dădu din

cap şi respiră pe nas din nou, apoi sări în picioare ţinîndu-şi rochia albastră pe dinainte.

– Crezi că nu-mi vine bine? strigă ea.

– Îţi vine bine, răspunse el, sigur şi tandru.

Deodată, Fancy realiză că trebuia să afle asta. Uitînd de prezenţa unui bărbat, se dezbrăcă de vechea rochie şi o îmbrăcă pe cea nouă. Jeff o încheie la nasturii mici, cu mişcări iuţi şi tandre.

– Arăţi minunat, spuse el, întorcînd-o s-o vadă.

Fancy ştia prea bine că aşa era. Rochia i se potrivea, fiind frumoasă, iar ei îi era frică de o tîrfă ca Jewel Stroble!

Jeff zîmbi, puţin trist, crezu Fancy, şi mîinile lui se odihniră pe faţa ei. Ea văzu o venă zvîcnind la gîtul lui.

– Fancy, zise el. Rostind acest cuvînt, era de parcă ar fi făcut jurăminte de amor, lungi şi pline de poezie.

Ea se dădu un pas înapoi şi ciripi, înveselindu-se deodată. El rîse şi o trase aproape, sărutînd-o scurt şi zgomotos pe gură.

Inima lui Fancy bătea repede, şi se îndepărtă de el, devenind din nou serioasă.

– Ai fost cu Jewel Stroble noaptea trecută? şopti ea.

– Nu, îi răspunse el, simplu.

Fancy îi cercetă faţa şi ştia, în acea clipă, că el spunea adevărul. Era un om necioplit, destul de crud, şi dacă ar fi petrecut noaptea cu ea, ar fi spus-o. Poate şi fără să se scuze.

– Tu... tu nu vei avea niciodată vreo drăguţă?

– Nu pot să-ţi promit, Fancy. Acum nu-mi pot imagina să am nevoie de oricine altcineva, în afară

de tine.

– Nici chiar de Banner?

– Banner este soţia fratelui meu! spuse el, aparent îngrozindu-se la această idee.

– Dar tu nu te înţelegi prea bine cu fratele tău, aşa-i? Keith mi-a spus că v-aţi certat şi... şi...

– Adam, o informă Jeff, tăios. Numele lui este Adam.

El privi într-o parte, spre cerul înnorat, iar Fancy îi zări fălcile încordîndu-se şi apoi relaxîndu-se.

– Fratele meu mi-a ascuns ceva, spuse el, în cele din urmă. Ceva ce aveam dreptul să ştiu. De aceea sînt încă supărat. Dar Adam îmi este frate şi îl iubesc.

– Ce ţi-a ascuns, Jeff?

Mîinile lui se odihneau pe umerii ei, ca urmare a unei emoţii ce nu avea nimic de a face cu ea.

– Nu-ţi pot spune, nu acum.

– O priveşte pe Banner, aşa-i?

– Nu. Are legătură cu tatăl meu. Acum să mergem la tabără şi să mîncăm ceva... mor de foame.

Fancy ştia că n-are rost să se certe şi că ceea ce se întîmplase acum îi mai apropiase puţin şi, de fapt, îi era tare foame. Ea îşi aranjă părul şi fustele şi se aplecă după sticluţa cu parfum.

– Mă întorc repede, spuse ea. Vreau să mă răcoresc puţin.

El rîse şi o îmbrăţişă, aşa cum obişnuia să o facă cu vreo femeie înaintea unei plecări pe mare, cînd adia o briză primăvăratică.

– Deci te pregăteşti să-ţi faci intrarea?

– Dacă tot voi fi o doamnă, răspunse Fancy, distrată, ar fi mai bine să mă comport ca atare.

– Să nu exagerezi cu asta, o preveni el.

– Domnul meu, vrei să spui că aş fi eu altfel?

– Da. Eşti teribilă în pat şi vreau să rămîi aşa.

Fancy roşi, neştiind dacă să se bucure sau să se considere jignită.

– Nu prea te comporţi ca un gentleman.

El o sărută într-o mod care s-ar putea numi sugestiv.

– Deja am stabilit asta, nu-i aşa? mormăi el, şi o lăsă pe Fancy să-şi spele faţa, să-şi aranjeze părul şi să-şi dea cu cîteva picături de parfum scump.

Ea tocmai se îndrepta spre poteca ce dădea în tabără, cînd un om mare îi ieşi faţă. Inima lui Fancy vibră de frică, deoarece îl recunoscu pe Rafe, ţăranul pe care Jeff îl lăsase nesimţitor, cu o zi înainte.

Teama lui Fancy era egală cu furia ei. Ştia că ar fi uşor să ţipe, dar gîtul i se înţepeni şi era incapabilă să scoată vreun sunet.

– Nu-i aşa că arăţi bine acum? murmură Rafe, fixînd-o pe Fancy, de parcă nu îi venea că creadă că era aievea. Eşti chiar frumoasă.

Fancy îşi feri privirea, iar respiraţia i se opri. Neputînd să vorbească încă, ea se dădu un pas înapoi.

Mîinile lui Rafe îi învăluiră umerii le putu simţi căldura prin materialul rochiei. Gura lui umedă se îndreptă spre Fancy şi ea îşi dădu seama, îngrozită, că voia să o sărute. Ea scoase un scîncet strangulat şi se zvîrcoli de durere în braţele lui. Răsuflarea ei era atît de fierbinte, încît abia o putea suporta. Rosti:

– Dacă mă mai strîngi din nou, soţul mei te va ucide.

– Tot ce vreau e doar un sărut, se lamentă Rafe, iritat.

Fancy își închise ochii, un strigăt nerostit oprindu-i-se pe buze. Rafe se întoarse și fugi în tufiș, ca un urs fugar.

Jeff apăru cîteva momente mai tîrziu, urmat de un Phineas palid și speriat.

– Ce s-a întîmplat? strigă primul, prinzînd-o pe Fancy de umeri.

– Rafe, își înăbuși ea un strigăt. El era... a vrut să mă s... sărute...

Jeff mormăi cuvîntul fatal și își alină soția, ochii lui indigo scrutînd copacii și tufele.

– N-a făcut nici un rău de data asta, spuse Phineas, repede. N-a făcut nici un rău.

Jeff oftă și trupul îi fu invadat de un tremur de supărare.

– Așa e, Fancy? N-ai pățit nimic?

Fancy aprobă cu capul. Se speriase, dar, așa cum spusese și Phineas, nu i se întîmplase nimic rău. De fapt, se simțea cam prost acum.

– E... el m-a speriat, atîta tot. Cî... cînd am țipat, el a fugit.

Phineas părea hotărît să liniștească situația.

– Nu cumva vii din cartea scrisă de Lady Godey? zise el, admirînd rochia lui Fancy cea nouă și aranjîndu-și părul cu grijă.

Fancy zîmbi, înțelegînd pe dată. Phineas nu mai voia nici un tărăboi și ea era total de acord cu asta.

– Îți mulțumesc mult, zise ea, ca o doamnă, așa cum își propusese să fie din momentul în care Jeff îi dăduse rochia. Vreți să fiți atît de amabil să-mi oferiți brațul, domnule?

Phineas se supuse, ridicîndu-şi pălăria şi, cu o plecăciune rapidă, îi oferi braţul.

– Să mergem la masă, spuse el.

– Doamne, mormăi Jeff, ochii lui fixînd tufele care înghiţiseră un Rafe îndrăgostit.

Fancy îl luă pe Phineas de braţ şi îşi ridică fusta cu cealaltă mînă, gest tipic al unei doamne.

– Dă-ne pace, spuse ea.

Phineas rîse şi aşa făcu şi Jeff, oricum, fără să vrea.

– Te rog, o îmbie Jeff spre balon, mai mult implorînd-o, pentru că soarele de dimineaţă strălucea tot mai puternic, în spatele capului auriu ca spicul de grîu. Fancy privi la balon şi strîmbă din nas.

– Dacă se dezleagă sforile? îndrăzni ea, să spună.

– Şi ce e cu asta? replică Jeff dînd din umeri. Ne-am ridica în aer.

– Ori ne vom izbi de pămînt, izbucni Fancy, încruntîndu-se.

– Frînghiile sînt bune, Fancy.

Fancy se uită cu grijă la frînghii. În timp ce ideea de a zbura era cumva apăsătoare, totuşi avu un fel de chemare îmbietoare.

Dar lui Jewel Stroble nu-i fusese frică să urce în balon, nu-i aşa?

– În regulă, spuse Fancy.

Jeff o urcă în nacelă şi sări alături de ea. El ajunse la o valvă pentru a o închide, apoi urmă un sunet hîrşiitor.

– O, Doamne, şopti Fancy pe cînd nacela se înălţa uşor spre cer. Dacă Jewel Strobe n-ar fi urmărit-o, ar fi alunecat şi ar fi închis ochii.

Balonul se înălţa tot mai sus, mai sus... Oare cînd se vor termina frînghiile alea?

Fancy se uită în jos... Phineas, ceilalţi şi căruţa erau atît de mici! Apoi se întoarse să-l privească pe Jeff. El îi zîmbea.

– Eşti foarte curajoasă, doamnă Corbin.

– C... curajoasă?

– Da. Curajul nu înseamnă lipsa totală a fricii... Te lasă să-ţi vezi de drum şi să faci chiar lucruri de care te temi.

Umerii lui Fancy se ridicară şi bărbia reveni la înălţimea normală. Ea nu se crezuse niciodată o curajoasă, dar Jeff avea dreptate... aşa era, de fapt. Ea cîştigase ceva din această confruntare, oricum neînsemnată, ceva de durată şi bun. Şi putea să vadă de la o distanţă incredibil de mare.

– Priveşte... acolo e rîul. Şi acolo e Colterville.

Jeff rîse.

– E mai bine decît cu barca, spuse el.

Fancy se uită în jos, fără vreo remuşcare de data asta, şi îi făcu cu mîna lui Jewel Stroble. Chiar de la distanţa aceea, ea putu să vadă răutatea pe faţa rotundă a femeii.

Un vînt puternic lovi, deodată, balonul, producînd un pocnet şi nacela se legănă. Fancy păli, curajul ei dispăru pentru o clipă, dar braţul lui Jeff îi înconjură iute umerii, şi părea că ceva din puterea lui nevăzută se îndreptă spre ea.

– Cum faci să cobori chestia asta? îi strigă ea, cu un zîmbet rigid.

Jeff rîse înăbuşit, lăsînd-o pe ea să tragă de sfoara de lîngă valvă. Vasul ciudat începu să coboare.

Cînd ieşi din nacelă o văzu pe Jewel cum mişcă cu mîinile la spate, astfel încît sînul ei bogat ieşea în evidenţă. Felul în care îi zîmbea lui Jeff o făcu pe Fancy să se simtă ca şi cum nu prezenta mare importanţă şi nu poseda nici unul din farmecele ei.

– Nu trebuia să mulgi vaca sau să faci altceva? izbucni ea, înfruntînd-o pe Jewel, obligînd-o în felul acesta s-o observe.

Ochii căprui ai lui Jewel se măriră, apoi o provocară. Pentru o clipă, păru că avea de gînd să stîrnească o ceartă, iar Fancy speră că asta va face, tînjind după o confruntare.

Dar Jewel se răzgîndi şi se întoarse într-o piscină, asta ca să nu zică nimic.

– Ce-a fost asta? întrebă Jeff, cu o candoare atît de firească, încît nu-l puteai bănui că observase scena.

– Drepturi teritoriale, spuse Fancy luîndu-şi fusta cu mîna. Cu rîsul lui Jeff în urechi, ea merse să-l ia pe Hershel şi să înceapă o altă zi de lucru.

Jewel veni să-i urmărească ultimul ei spectacol şi era evident că, deşi mai devreme se dăduse bătută, nu se considera învinsă. Ochii ei urmăriseră fiecare mişcare a lui Fancy şi străluceau de răutate.

Fancy îşi adunase bănuţii aruncaţi de admiratorii ei, cînd Jewel se apropie de masă, cu aceeaşi mişcare destinată expunerii părţilor ei feminine voluptuoase.

– Urăsc să iau banii aruncaţi de oameni, remarcă ea cu o voce dulce, în care nu se citea nimic. Trebuie să fie un fel de... ei bine, o atitudine umilitoare.

Fancy era hotărîtă să nu se enerveze. La urma

urmelor, avea să meargă la Spokane curînd, şi era de înţeles că trebuia să se comporte ca o doamnă. Nu era un moment mai potrivit ca să înceapă să o dovedească, ca acum.

– Mă îndoiesc că cineva îţi va arunca bani vreodată, domnişoară Stroble. Oale sau cărămizi poate, dar nu bani, se gîndi Fancy, nemiloasă.

– Eşti femeia lui Jeff?

– Sînt soţia lui, spuse Fancy, răutăcioasă.

Jewel nu părea deloc tulburată.

– Cum de nu porţi verigheta?

– Ne-am hotărît să ne căsătorim cam... brusc, zise Fancy.

– Înţeleg, spuse Jewel, trăgînd adînc aer în piept şi astfel sînii mari, precum pepenii, se ridicară. Tată şi cu mine îi ştim pe de-alde Corbin de multă vreme.

Asta era o noutate pentru Fancy; Jeff nu-i spusese de o prietenie de durată cu Jewel.

– Felicitări, îi răspunse.

– Ai doar o singură rochie? întrebă Jewel, pe cînd Fancy aşeza cuşca lui Hershel pe masă, împingînd iepurele înăuntru.

Fancy ajunse la capătul răbdării; ca să fii o doamnă e una, iar ca să fii proastă e cu totul altceva.

– Ce vrei, de fapt, să-mi spui, domnişoară Stroble? întrebă ea, cu o răbdare acidă.

Jewel îşi răsuci degetele de la una din mîinile ei grăsuţe şi îşi privi unghiile scurte şi tăiate egal, făcute parcă de cineva expert.

– Ei sînt catolici, ştii. Adică cei din familia Corbin.

Şi ăsta era un lucru nou pentru Fancy. Erau atît de multe lucruri pe care ea nu le ştia despre Jeff,

atîtea lucruri de care el nici nu se sinchisise să i le spună. Ea tăcu, aşteptînd.

– Familia lui Jeff nu va recunoaşte o căsătorie făcută fără Biserică. În ceea ce îi priveşte, oamenii care nu sînt uniţi de preot pur şi simplu nu se pot numi căsătoriţi.

Fancy se simţi cam rău. Ştia foarte puţin despre religia catolică, ea fiind presbiteană, dar habar n-avea ce urmărea Biserica Catolică cu ceremoniile de căsătorie. Jeff trebuia să ştie, dar nu-i spusese.

Înainte de a mai putea spune ceva, Jewel îi zise:

– Desigur, va fi uşor pentru el ca să anuleze aranjamentul, cînd s-o sătura de tine. Şi se va sătura de tine, Fancy Jordan!

Controlul lui Fancy era preţios; de fapt, nu mai plătise niciodată atîta, pentru nimic altceva.

– Aşa cum s-a săturat de tine? o întrebă ea.

Roşeaţa din obrajii grăsuţi ai lui Jewel aproape dispăru. Gura ei umedă se mişcă de parcă ar fi vrut să spună ceva, după care ea se întoarse deodată şi o luă la sănătoasa.

Fancy nu simţi altceva decît savoarea victoriei. Făcuse o greşeală îngrozitoare să se căsătorească cu Jeff Corbin, cel puţin ăsta era singurul lucru de care era sigură în clipa aceea. Trebuia să fi bănuit că un om ca el nu obişnuia să aibă o legătură de lungă durată cu cineva ca ea, cineva sărac, cineva care aduna banii de pe jos şi purta aceeaşi rochie stupidă zi de zi.

Lacrimi fierbinţi îi invadară faţa, în timp ce aduna proptelele. Poate omul cu şarpele nu era îndreptăţit să asiste la vreo ceremonie matrimonială. Poate Jeff a păcălit-o. Avantajele obţinute printr-o astfel

de înşelăciune erau destul de clare.

Zece minute mai tîrziu, Fancy şi-a găsit *soţul* ajutîndu-l pe Phineas să lege balonul pentru noapte. Ea îi trînti în braţe, cu stîngăcie, pachetul desfăcut, cu rochia, cămaşa de noapte şi parfumul, şi se întoarse cu spatele.

– Stai puţin! izbucni el.

Phineas se îndepărtă fluierînd, cu mîinile în buzunare. Alţi oameni prezenţi acolo nu fură la fel de simţiţi, şi Fancy realiză că erau interesaţi de ceea ce avea să urmeze. De aceea, ea încercă să vorbească calm şi liniştit.

– Dă-mi drumul, ticălos desfrînat, înainte de a te denunţa pentru fiecare destrăbălare a ta.

Jeff o fixă cu ochii lui albaştri, nedumerit şi furios. Dar mîna lui căzu, eliberînd-o.

– Ce mai e acum? vru el să ştie.

– Eşti catolic, spuse Fancy clocotind de mînie. De ce nu mi-ai spus asta?

– Are vreo importanţă? răspunse Jeff apărîndu-se, tulburat acum.

Fancy nu se mai controlă şi izbucni. Vocea ei deveni stridentă cînd vorbi din nou şi, deodată, nu mai ţinu seama că o doamnă grasă, îmblînzitorul de elefanţi şi omul tatuat se uitau la ei.

– Fratele tău este preot, pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu mi-ai zis că eşti catolic?

– N-am avut timp.

– Nu, erai prea ocupat cu pîngărirea mea!

– Cu pîngărirea ta? întrebă Jeff. Asta am făcut eu, Fancy. Te-am pîngărit?

Mulţimea rîdea, dar Fancy nu o auzi prea bine; era ca şi cum oamenii erau în spatele unui val

invizibil.

– Da, ţipă ea.

– Ei bine, dar ţi-a plăcut al dracului de tare, nu-i aşa? ţipă şi Jeff, cu mîinile în şolduri, la cîţiva paşi de Fancy.

– Am suportat, n-am avut încotro! ţipă ea, spre încîntarea spectatorilor. Dar ajunge! Farsa asta de căsătorie s-a terminat şi te părăsesc!

– Bine!

Fancy se pregătise de ceartă. Acum că Jeff o lăsa să plece, se afla în încurcătură.

– Nu mai vreau să te văd vreodată!

– Minunat! veni replica pe loc. Şi unde vrei să te duci?

– Oriunde unde nu dau ochii cu tine, t... trişorule! Destrăbălat ce eşti! T...

Una din sprîncenele lui Jeff se arcui.

– Da?

Fancy nu mai putu suporta. Se năpusti asupra lui, dînd cu pumnii pe unde se nimerea, lovind cu picioarele, cu lacrimi de furie şi umilinţă curgîndu-i şiroaie pe obraz.

– Te-ai însurat cu mine – dacă asta se poate numi căsătorie – doar ca să mă ai la pat! ţipă ea, cuprinsă de isterie.

– Lui îi spui asta, dragă?! zise femeia grasă, înveselindu-se.

Capitolul 8

– Nu te amesteca, spuse Jeff, iar femeia, numită Eudora, se dădu un pas înapoi, cu bărbia tremurîndu-i. Apoi privirea lui nemiloasă se întoarse spre Fancy. Vino cu mine, strigă el, prinzînd-o de cot şi îndemnînd-o spre căruţa lui Phineas.

– De ce a trebuit să strigi la Eudora în halul ăsta? se lamentă Fancy pe cînd se îndepărta. Are destule necazuri, ba cu greutatea ei, ba cu oamenii care plătesc să o privească!

– Nu are nici pe jumătate din problemele pe care le vei avea tu, replică Jeff, pe un ton răstit.

Căruţa lui Phineas era deschisă în spate.

– Acum spune-mi care a fost treaba cu catolicismul şi plecarea ta?

Fancy nu putu să-l privească.

– M-ai minţit, îi acuză ea, nefericită.

– Cum?

Fancy îşi trase nasul.

– Cu un lucru, mormăi ea; nu mi-ai spus că o cunoşteai pe Jewel Stroble.

– Jewel! Jeff îi rosti numele şi Fancy îl văzu cum îşi trece mîna prin păr, exagerat, deşi se făcea că

nu-l priveşte. Trebuia să-mi dau seama că ea se amestecă în toate astea.

– Te-ai culcat cu ea!

– Ca orice bărbat de pe aici. Şi, în plus, atunci aveam şaisprezece ani şi nu prea ştiam ce făceam!

– Cred că, de fapt, ştiai prea bine căpitane Corbin! zise Fancy şi îşi trase din nou nasul, indignată. Nu prea îmi face plăcere să mă lovesc la fiecare pas de vreo amantă de a ta.

– La fiecare pas? Cîte altele ai mai văzut, Fancy, în afară de Jewel?

– Poate sînt o duzină!

– Cel puţin, spuse Jeff, prompt.

– Bestie! izbucni Fancy.

– Destul! Nu mai accept să-mi reproşezi pentru ceea ce s-a întîmplat cu ani în urmă. Şi dacă mai repeţi o astfel de scenă din nou...

Fancy îşi arcui o sprînceană şi ridică din umeri.

– Da?

Jeff înjură şi dădu din cap supărat.

– De ce voiai să pleci? întrebă el, după o frămîntare interioară.

– Deoarece m-ai minţit!

– Din nou, ne întoarcem la aceeaşi chestie? Şi spune cu ce te-am minţit?

– Nu mi-ai spus că ai tăi sînt catolici.

– Fancy, chiar că nu pricep de ce acest lucru te frămîntă atît. Ai ceva împotriva catolicilor?

– Desigur că n-am!

– Atunci?

Emoţiile lui Fancy erau confuze; începea să realizeze că se făcuse de rîs din nou.

– Cred că ceremoniile de căsătorie ale cato-

licilor sînt, de obicei, asistate de preoţi, nu de oameni care umblă cu şerpi!

Jeff o privi, nevenindu-i că creadă. Apoi, după o pauză lungă, rîse.

– Crezi că ceremonia a fost o înscenare, nu-i aşa? o întrebă el.

– N-a fost aşa?

– Ai văzut certificatul. L-ai semnat. Ce crezi?

– Cred, domnule Corbin, că ar fi uşor să anulezi o astfel de căsătorie, chiar dacă este legală.

O furie în care se citea mirarea străbătu chipul lui.

– Crezi că aş fi în stare de aşa ceva? Crezi, de fapt...

– Cred!

– Bine, hai să fie ca tine. Am încercat totul! A fost o joacă, o păcăleală! Şi cînd mă voi plictisi de tine, îmi voi găsi o fată frumoasă, atrăgătoare, catolică, şi o voi lua în faţa preotului fără să mă mai gîndesc la tine sau la iepurele tău blestemat.

Fancy se simţi lovită de cuvintele lui, dar îşi ridică bărbia şi îşi ţinu lacrimile ca să nu-i cadă.

– Oricum, eu te-am luat doar de dragul banilor, minţi ea. De fapt, niciodată nu dăduse prea mare importanţă averii lui, doar atunci cînd se gîndise că şi-ar putea ajuta familia. Dar acum voia să-l rănească, aşa cum şi el o rănise pe ea. Şi spre satisfacţia ei, văzu că reuşise.

El îi întoarse spatele, dîndu-şi capul pe spate, cu faţa îndreptată spre cer.

– Aşa să fie, spuse el.

– Atunci, te întorci la Wenatchee? îndrăzni Fancy să întrebe, cu vocea tremurîndă.

Deodată, durerea pe care i-o provocase lui, simţi că o cuprinse şi pe ea.

– Nu, răspunse el, pe un ton trist, fără să o privească. Şi nici tu nu o vei face, draga mea.

– Nici n-aveam de gînd să...

– De acum încolo, strigă el, intenţiile tale nu contează cîtuşi de puţin. M-ai luat pentru banii mei. E în regulă. Dar preţul pentru tot acest belşug şi pentru influenţă poate fi mai mare decît tîrgul în sine, doamnă Corbin. Acum, el îşi întoarse faţa spre ea, cu ochii reci. Mult, mult mai mare.

– Jeff...

El ridică o mînă să o facă să tacă.

– Nu mai vreau să aud nimic. Dacă mi-am cumpărat o mireasă... şi aşa se pare, atunci fii sigură de un singur lucru: vreau să meriţi banii.

Spunînd asta, el se întoarse şi se îndepărtă. Fancy coborî din căruţă şi îi prinse braţul.

– Jeff, ce vrei să spui?

Ochii lui se uitau departe, în zare, peste mulţime, se uitau la Jewel Stroble, care părea că aşteaptă să se consume drama. Nici o îndoială că îşi plănuise un epilog personal.

– Vei afla, doamnă Corbin, că nu sînt deloc de vînzare, spuse el, rece. Acum ia-ţi lucrurile pentru că pleci la oraş.

– Plec la...

– Oraş, completă el, împăciuitor.

Şi apoi se îndreptă spre Jewel, care zîmbea, fără să privească înapoi.

Fancy trebuia să aleagă între a alerga după el şi a fugi departe de acolo. Ea privea chinuită, pe cînd el o prindea de talie pe Jewel, care zîmbea afectat,

apoi dispăru cu ea în pădure, aşezîndu-se pe marginea rîului.

– Ticălosul, zise ea, muşcîndu-şi buza de jos, dorind să ştie un cuvînt mai urît.

După cîteva clipe, reuşi să se calmeze şi se duse să aducă pachetul pe care i-l aruncase lui Jeff, lîngă balon.

Era gata să-l ia pe Hershel şi proptelele şi să pornească spre Colterville, cînd Eudora Strittmatter, femeia grasă, o opri cu blîndeţe.

– Domnişoară Jordan?

Fancy se opri, lăsînd să i se citească nefericirea pe chip, deoarece, pe de o parte era prea greu să şi-o ascundă, iar pe de altă parte, pentru să ştia că Eudora înţelegea durerea.

– Da?

– Doar nu ai de gînd să pleci şi să o laşi pe curva aia să-ţi ia bărbatul, nu-i aşa?

– Deja mi l-a luat, spuse Fancy, privind spre rîul ascuns şi încercînd să ghicească ce se întîmplă acum, acolo.

– Nu, o certă Eudora. Încearcă să te prindă în plasă, nu vezi?

Pentru Fancy, oricare din cele două lucruri erau la fel de rele. Chiar dacă Jeff încerca să o facă geloasă, sau dacă se bucura de favorurile lui Jewel, el îi produsese o rană atît de adîncă, încît nu putea să o suporte.

– El a reuşit, spuse ea, şi, după un scurt răgaz bun de la Phineas, plecă.

Phineas nu luase banii pe care ea îi oferise pentru că o ţinuse cîteva zile şi nici un încercase să o oprească măcar. Ea îi era recunoascătoare pentru

aceste gesturi.

Drumul pînă la Colterville era mai lung şi mai greu decît se aşteptase, în special era greu dusul valizei, al pachetului, al cuştii lui Hershel şi al cîtorva proptele.

Soarele apunea şi picioarele îi ardeau cînd ajunse, în cele din urmă, la marginea oraşului.

Colterville era un loc cu perspective limitate. Existau aici două cîrciumi, un magazin alimentar, unul de textile şi cîteva case dărăpănate... atîtea erau.

Cu un suspin, Fancy se apropie de cea mai mare casă care era la cîţiva paşi depărtare de un garaj. O firmă scrisă de mînă era aşezată în geamul unde, probabil, fusese o cameră odată: *Cameră de închiriat.*

Ea urcă treptele, mîhnită în adîncul sufletului, şi se duse la uşă. Era clar că în Colterville nu găsea nimic de lucru, dar, poate, va găsi un tren care să o scoată din oraş, fără prea mare întîrziere. Între timp, putea lua o cameră, să facă o baie, să încerce să doarmă şi să nu se mai gîndească la ceea ce, probabil, făceau Jeff şi Jewel Stroble acum.

O femeie, care se mişca greu, veni la uşă şi o cercetă pe Fancy cu ochi mici, dintr-o privire.

– Mergi mai departe? o întrebă, privind-o ciudat.

Fancy îşi încordă umerii.

– Vă rog, coniţă, cînd pleacă următorul tren?

Femeia se opri o clipă, studiindu-i intens rochia, presărată cu stele, proptelele şi iepurele.

– Mîine pleacă următorul tren, dacă pleci spre est, altul a doua zi, dacă te îndrepţi spre vest. Camera costă douăzeci şi cinci de cenţi pe noapte,

dar fără creatura asta.

Fancy îndrăzni să spere puţin.

– Deci, poţi să închiriezi o cameră?

– Cu banii jos, don'şoară. Şi dacă vrei şi o baie, plus cina, te costă încă cincisprezece cenţi.

Fancy dădu din cap. Avea peste trei dolari şi cu ăştia trebuia să plece spre est. Putea să economisească nişte bani.

– Mulţumesc, spuse ea şi, urmărind indicaţiile femeii, îl puse pe Hershel în spate, dîndu-i să mănînce nişte păpădii verzi şi să bea un borcan cu apă.

Camera ei era la etajul doi şi chiar dacă geamul era deschis, înăuntru era o căldură sufocantă. Muşte bîzîiau în aerul închis şi se tîrau pe patul îngust. Resemnată, Fancy închise fereastra.

– Aş face o baie cînd se mai răceşte, dacă aş fi în locul tău, spuse proprietăreasa. Rochia ei avea o pată pe piept şi ea se scărpină la mijloc, fără să ţină cont.

Pe Fancy o durera capul şi stomacul începuse să o deranjeze.

– Da, spuse ea, mai mult să scape de femeia asta îngrozitoare. Da, cred că ai dreptate.

– Patruzeci de cenţi, îi reaminti femeia.

Fancy numără banii pănă la patruzeci de cenţi şi îi le puse în mîna întinsă. Cînd rămase singură, verifică aşternutul şi cusăturile saltelei, ca să nu aibă ceva locuitori.

Spre uimirea ei, patul era curat. Ea oftă şi se aşeză, aplecîndu-se să se desfacă la şireturile de la pantofi. Avea să fie o noapte lungă, reflectă ea în timp ce se aşeza să se odihnească, iar fără Jeff i se

părea o viaţă.

Dar nu intenţiona să se mai gîndească la Jeff Corbin, cel puţin nu acum. Dacă îi mai rămăsese puţină în minte, trebuia să-l uite odată pentru totdeauna. Să-l uite definitiv, ca pe un truc ieftin.

Lăsîndu-se cu capul pe pernele care miroseau a ulei de păr, Fancy încercă să-şi facă planuri de viitor. Ea s-ar fi dus spre est, cu următorul tren, spre Spokane, poate. Era un oraş în dezvoltare, în centrul ţării, cu lanuri de grîu, care puteau oferi ceva posibilităţi.

Putea să servească la masă acolo, sau putea să fie servitoare într-o casă frumoasă. Ca aceea a lui Jeff?

Fancy se mişcă de pe o parte pe alta, încercînd să nu se mai gîndească la Jeff. Nu avea să-l mai întîlnească iarăşi, nu într-un oraş mare ca Spokane, poate că nu se ducea într-acolo. El era prea acupat cu Jewel.

O lacrimă i se prelinse pe obraz, printre gene. Jewel! Imaginile lor, răsucindu-se, o chinuiau, în ciuda faptului că nu voia să-i mai aibă în minte. Oare se iubeau pe păturile acelea dragi, cu frunze pe ele, cele de lîngă rîu? Oare se scăldau, rîzînd, în apa rece?

Fancy îşi întoarse faţa în pernă şi strigă un protest înăbuşit, simţindu-se jignită. Pentru prima oară, îi trecuse prin minte că Eudora putea să aibă dreptate. Poate n-ar fi trebuit să plece; poate ar fi trebuit să rămînă şi să-i explice lui Jeff că vorbise la mînie, că nu îl luase de bărbat pentru banii lui, ci pentru că îl iubea şi spera că într-o zi o va iubi şi el pe ea. Dar n-ar fi putut face asta. I-ar fi rîs în nas.

Fancy plînse pînă o ustură gîtul şi apoi căzu într-un somn fără griji. Cînd se trezi, zări umbre pe podeaua prăfuită şi auzi pe cineva bătînd, nerăbdător, la uşă. Împleticindu-se puţin, dezorientată şi cu o durere de cap, îşi făcu drum prin cămăruţă spre uşă. Poate proprietăreasa îi pregătise apa pentru baie.

Avea doar pe jumătate dreptate. Apa fierbinte era adusă în două cazane mari, dar cel care o aducea era Jeff.

– Doamnă, spuse el, cu o plecăciune delicată, păşind în cameră, înainte ca ea să-şi poată da seama şi să-i trîntească uşa în nas.

– Ieşi afară, reuşi ea să spună, pe cînd el aşeza cazanele pe podea, după care o fixă cu ochii lui albaştri.

– Voi pleca. Mai am de adus încă două cazane cu apă şi încă un vas, spuse el, de parcă nu se certaseră niciodată. Ca şi cum nu-şi petrecuse după-amiaza tăvălindu-se în iarbă cu domnişoara Jewel Stroble.

– Mulţumesc, dar prefer să pleci de tot, spuse Fancy, cu o demnitate remarcabilă.

În acel moment, proprietara micii cămăruţe, sosi, ducînd un vas mare şi rotund şi un alt cazan cu apă. Îi zîmbi lui Jeff, curtenitoare. Pe cînd părăsea camera, ea indică cu degetul prosoapele şi o bucată de săpun, sugerînd că pot fi găsite sub chiuveţă.

– N-am crezut că cineva ar putea să o facă pe femeia asta să zîmbească aşa, se minună Fancy, cu mintea aiurea. Nici chiar tu.

Jeff ridică din umeri, cu umilinţă.

– Încerc să fiu umil, răspunse el.

– N-ai încercat niciodată să te umileşti în viaţa ta! zise Fancy furioasă, roşind acum. Ieşi afară din camera mea!

Pur şi simplu el îşi împreună mîinile la piept.

– Camera noastră, dragă.

Ironizîndu-l, Fancy îşi împreună şi ea braţele. Cum era incapabilă de a folosi forţa, mai avea un singur mod de a scăpa de Jeff Corbin, fiind destul de disperată ca să-l folosească.

– Ţi-am mai spus că m-am măritat doar pentru banii tăi, îi spuse ea.

Jeff îşi arcui o sprînceană.

– Şi eu ţi-am spus că intenţionez să-mi iau răsplata, îi răspunse el. Şi apoi, la fel de nepăsător ca un castravete cules pe întuneric, el închise uşa, dînd la o parte perdelele, după care începu să-i umple baia lui Fancy cu apa îmbietoare. Fă-ţi baie, adăugă el, aşezîndu-se pe marginea patului, ca un spectator.

– Dar mai întîi va trebui să pleci.

– Se va face apa gheaţă înainte să plec.

– Diavole!

El se întinse pe pat, lungindu-se cu un oftat adînc şi punîndu-şi mîinile sub cap.

– Aş putea să aţipesc puţin, înainte de a merge la cină, spuse el.

– Am alte planuri pentru cină, mulţumesc foarte mult, izbucni Fancy, privindu-l. El închise ochii şi, în ciuda privirii ei, nu se mai mişcă. După cîteva minute sforăia. Fancy nu avea încredere în el, dar apa de baie se răcea şi cu asta se duceau şi liniştea şi consolarea ei. Ea se apropie de pat şi se uită la

faţa lui Jeff.

– Dormi? şopti ea, sperînd că da.

Respirînd adînc, el părea că se află într-un somn profund. Şi ca să o dovedească, sforăi din nou.

Fancy se grăbi să se dezbrace de rochie şi de lenjerie şi să intre în apă. Cînd se uită în direcţia patului, teribil de îngust, văzu că Jeff o privea cu capul sprijinit într-o mînă.

– Eşti frumoasă, Frances Corbin, spuse el, netulburat de propria lui şmecherie.

Fancy se băgă în apă suficient ca să-şi acopere sînii.

– Pe mine nu mă cheamă Frances Corbin, urîciosule! strigă ea, lăsînd săpunul şi făcînd clăbuci. Jeff rîdea uşor. Ce cauţi aici? Este cumva Jewel indispusă?

– Cred că mulge vaca sau cam aşa ceva.

Fancy îşi întinse un picior şi îl acoperi cu clăbuc.

– Ce potrivire, spuse ea.

– Cum vom dormi în acest pat amîndoi? Pentru mine nu este destul de lat, dar pentru amîndoi?

– Nu-ţi face griji, domnule Corbin. Nu vom dormi în patul acela amîndoi, ci doar eu.

Jeff zîmbi şi, cu aceeaşi îndrăzneală atît de caracteristică lui, îngenunche lîngă baia lui Fancy. Îi luă săpunul şi buretele din mînă şi începu să o frece pe spate.

– Poate că ai dreptate, o consolă el. Mă îndoiesc că vom dormi.

Fancy îşi închise ochii, încercînd să nu-şi arate sentimentele ce o încercau la o simplă şi nevinovată baie.

– De ce eşti aici?

– Pentru că şi soţia mea este aici, răspunse el, lăsînd buretele şi săpunul la o parte, ca să-i dea drumul la păr.

– Sînt într-adevăr soţia ta, Jeff? îndrăzni ea să întrebe, după o perioadă îndelungată de timp. A fost o ceremonie adevărată?

– Absolut.

– Dar familia ta...

– Nu familia mea s-a însurat cu tine, Fancy, ci eu.

Nu mai putea să se mai certe cu el, nu în seara asta, deoarece nu avea nici puterea, nici spiritul să o facă. Nu mai spuse nimic, pe cînd el o ridică, fără efort, continuînd îmbăierea, fără să lase vreo parte nespălată.

Tocmai cînd Fancy era gata să facă dragoste cu el, uşor, frumos – în ciuda a toate, ea voia asta – el o bătu la fund, îi întinse prosopul şi spuse:

– Ieşi de acolo. Vreau şi eu.

Fancy se uită cu uimire pe cînd el se dezbrăca de hainele ce le purtase, de cînd sosise în tabără, şi intra în cada pe care ea tocmai o părăsise. El cînta un cîntec de salon în timp ce se spăla, ignorîndu-şi soţia speriată.

Zăpăcită, Fancy se îmbrăcă cu cămaşa şi chiloţii, punîndu-şi apoi rochia cea nouă. Îşi pieptăna părul în faţa unei oglinzi din perete, cînd Jeff îşi terminase baia, şi lua prosopul să se şteargă.

– Grăbeşte-te, spuse el, de parcă îi era soţ de cine ştie cînd. Îmi este foame.

Fancy ridică din umeri.

– Nu poţi să mănînci bine cînd eşti gol, observă ea, aranjîndu-şi coafura.

– Pot face aproape totul gol, răspunse el, vioi, pe cînd se îmbrăca. De fapt, unele din activităţile mele preferate sînt cele pe care le fac dezbrăcat de tot...

Obrajii lui Fancy se colorară, deşi ştia că el o necăjea, dorind s-o enerveze.

– De preferat, mulgătoarele cu piept bogat, spuse ea, acru.

Jeff rîse, cu cămaşa descheiată, care lăsa să se vadă un piept musculos, lat, ca o comoară aurie.

– Data viitoare, cînd te vei tocmi pentru un soţ, iubita mea, ai putea fi puţin mai hotărîtă.

– S-ar putea să vreau să fiu mult mai hotărîtă! izbucni Fancy, prea supărată să-i spună adevărul.

Lasă-l să creadă că se căsătorise cu el pentru că era bogat. Ce mai conta?

El se aşeză pe marginea patului şi, cu o mişcare iute, o prinse pe Fancy de mînă şi o trase în poală.

– Am şi eu virtuţile mele, zise el, răsuflînd greoi.

– Mai trebuie să am grijă de ele! şuieră Fancy, luptîndu-se să se ridice.

Dar el o ţinea bine, mîinile alunecînd spre sîni pentru a pune stăpînire pe ei.

– Hai să-ţi aduc aminte! spuse el cu o voce aspră.

Şi după asta, o descheie la nasturii de la spate, dîndu-i jos rochia, lăsînd sînii să se reverse, prin cămaşă. Dar şi aceasta era uşor de dat la o parte.

– Jeff, se înăbuşi Fancy, protestînd.

El o mîngîie peste tot, stîrnind-o.

– Este într-adevăr atît de prost tîrgul, Fancy?

– Jeff, n-am vrut... Eu nu cred...

– Hmm? El o întoarse spre el, uşor, încît acum

era întinsă pe patul îngust, privindu-l. Şi apoi îi ridică fusta.

Fancy se luptă.

– Nu, nu acum... trebuie să mă asculţi...

– Am altceva acum în minte, nu pot să te ascult.

Îi dădu uşor chiloţii jos, apoi îngenunche pe podea. Ea nu-şi putea lipi picioarele pentru că el i le bloca cu trupul lui. Fancy se cutremură cînd i le despărţi şi apoi o gustă.

– Să te ia naiba... asta este... aşa i-ai făcut şi lui Jewel? reuşi ea să spună, deja prinsă în dulci mreje.

– Nu. Dar e al naibii de bine ce-ţi fac eu ţie acum, doamnă.

El se bucură de ea o vreme, uşor, apoi continuă mai aprins, mîinile lui puternice depărtîndu-i genunchii şi mai mult.

– Mai departe, voi continua aşa. În trăsuri, în trenuri, unde am chef. Şi cînd voi face asta... Se opri, ducîndu-şi degetele la gură, apoi reluă: Cînd voi face asta, înseamnă că am de gînd să exersez această plăcere deosebită, cu prima ocazie. Da, asta este, adăugă el, cu o foame sălbatică de ea, iar Fancy strigă:

– Eşti vrednic de dispreţ!

– Totuşi, răspunse el printre sărutări ce o făceau să se îndaie şi să se zguduie pe patul îngust, aşa stau lucrurile acum, doamnă Corbin. Doamne, este o bucăţică... dulce... delicioasă...

– Ooo! strigă Fancy, cutremurîndu-se, iar spatele i se arcui, capitulînd furios. Trupul ei se încordă de mai multe ori, apoi Jeff o lăsă să coboare din pat, după multă vreme.

Serviră cina singuri, într-o cafenea, în josul străzii. Pr geamurile prăfuite erau urme de palme, mîncarea fiind însă surprinzător de bună.

Fancy devoră friptura, piureul şi mazărea, nu numai pentru că i era foarte foame, dar şi pentru că îi oferea răgazul de a înlătura toate gîndurile şi emoţiile contradictorii inspirate de omul de dinaintea ei.

– N-am observat locul ăsta cînd am venit, spuse ea, la cafeaua tare şi la plăcinta cu caise.

Jeff zîmbi.

– Erai prea pătrunsă, ca să te mai uiţi în jurul tău, fără îndoială, răspunse el. Ce păcat că totul era neîntemeiat!

– Ai fost în tufe cu Jewel Stroble! îi scăpă lui Fancy. Desigur, atenţia unicului ospătar fu imediat atrasă de remarca aceasta nefericită.

– Trebuie să strig în gura mare detaliile scandaloase? o întrebă Jeff, nepărînd supărat. Şi nu *m-am dus în tufe* cu Jewel Stroble.

– Ba da! Te-am văzut!

– Vreau să-ţi spun, micuţă destrăbălată, cu cap pătrat, că n-am făcut-o în adevăratul sens...

– În adevăratul sens?!

Jeff oftă, îndurerat.

– La naiba, încerc să-ţi spun că n-am făcut nimic acolo. Am vrut să te doară, atîta tot.

Fancy nu era prea încrezătoare în vorbele lui, dar spera totuşi să fie adevărat.

– Atunci, cum de ţi-a luat atîta timp ca să ajungi pînă aici? îi ceru ea socoteală.

– Phineas nu se simţea prea bine.

Furia pe care Fancy o simţise se diminuă.

– Ce? Ce i s-a întîmplat? Ce-i cu el?

– Nu pune atîtea întrebări deodată, iubito. Acum

se odihneşte în spatele căruţei, dar cred că ar trebui să-l aducem la Spokane, unde se poate odihni. Are o soră acolo.

– Şi... căruţa... balonul şi restul?

Jeff privi în depărtare, apoi se uită din nou la Fancy.

– Am cumpărat balonul.

– Ce-ai făcut?

– L-am cumpărat. Ai ceva de spus?

– Atîta timp cît nu te aştepţi să zbor cu el, n-am nimic de obiectat!

– Bine. Atunci ne întoarcem la discuţia despre sănătatea lui Phineas, te rog.

Fancy se roşină de-a dreptul.

– Ştii ce are?

– Nu sînt doctor, dar aş putea spune că de vină e inima. Am văzut cîţiva din pacienţii fratelui meu cu simptom asemănător.

– Ar trebui să plecăm chiar acum!

– Greşeşti! spuse Jeff imediat. Are nevoie de odihnă mai întîi. Spokane e la şapte zile depărtare de aici şi îi va fi foarte greu de mers cu căruţa.

– N-am putea să-l trimitem cu trenul?

– I-am sugerat şi asta, dar Phineas nu acceptă ideea.

– Atunci ce vom face?

Jeff zîmbi peste marginea ceştii de cafea.

– Mai întîi ne terminăm cina, mergem înapoi în cameră şi facem dragoste. Niciodată nu te-am avut într-un pat adevărat, şi găsesc alternativa bună.

– Cum te poţi gîndi la aşa ceva, cînd Phineas este atît de grav bolnav?

– Plîngînd starea prietenului nostru, nu vom schimba nimic. Şi, în plus, viaţa trece repede, Fancy, şi se poate duce uite aşa, preciză el pocnind

din degete. După părerea mea, ar trebui să profităm de a ne face plăcerile cînd avem ocazia.

Fancy roşi.

– Şi după părerea mea, tu eşti neruşinat. De fapt, eşti cam libertin din fire!

Jeff ridică ceaşca de cafea pentru un toast batjocoritor.

– Obişnuieşte-te cu asta! spuse el.

– Nu o voi face! şuieră Fancy, sprijinindu-se pe zaharniţă. Nu m-am tocmit pentru asta!

– Toate laolaltă, răspunse el, blînd. Ai făcut totuşi tîrgul. Mi te-ai vîndut, Fancy, şi...

– Ştiu, ştiu. Ai de gînd să-ţi scoţi banii.

– Şi mai mult de atît, spuse Jeff.

Apoi se ridică din scaun şi o ajută şi pe Fancy. După ce el plăti, o urmă pe trotuarul îngust.

Fancy încercă să-şi tragă mîna din strînsoarea lui şi nu putu.

– Dă-mi drumul.

– Nici nu mă gîndesc, dragă.

– N-ai dreptul să mă tratezi aşa, de parcă... de parcă aş fi sclavă! Nu trebuie să-ţi urmez ordinele, Jeff Corbin!

– Desigur că nu eşti sclavă, draga mea. Şi de aceea, nu e nevoie să cînţi, nu e nevoie să dansezi... El se opri, oftă gînditor şi o sărută pe vîrful nasului. Să faci doar scamatorii.

Capitolul 9

Şuieratul unui tren îl trezi pe Jeff dintr-un somn adînc. Un tren. Trebuia să meargă undeva, trebuia să facă ceva.

Era frig în cămăruţă, datorită unei brize uşoare care pătrundea prin geam. Fancy se odihnea pe pieptul lui, părul ei gîdilîndu-i bărbia. El zîmbi şi îşi înfipse o mînă în cosiţele ei blonde, fiind atent să n-o trezească.

Ea mieună ca o pisică şi se mişcă. Trupurile lor erau legate de febra nopţii, i se părea lui Jeff, şi dorea ca să rămînă aşa pentru totdeauna.

Trenul şuieră din nou, mai aproape de data aceasta, supărător. Jeff închise ochii şi rămase aşa o clipă, ştiind că liniştea asta nu o să dureze, că va fi întreruptă de zgomotul din apropiere.

Fancy gînguri şi apoi se întinse, iar Jeff simţi că o iubeşte cu pasiune în acel moment. Ar trebui să-i spună ce simte – ştia asta prea bine – dar actul în sine cerea mai mult curaj decît era în stare. Un alt anunţ ca acela de ieri – l-ar devasta.

Sosirea feribotului *Pacific Central* zgudui camera, iar patul lor nu era prea rezistent. Fancy îşi

ridică capul, privi la Jeff şi murmură:

– Doamne Dumnezeule, ce e cu zgomotul ăsta?

Jeff zîmbi, somnoros.

– Zgomot? întrebă el prefăcîndu-se surprins pe cînd patul începu să danseze cu ei. Sunetul strident îi întrerupse răspunsul. El îi mîngîie spatele, apoi fundul, sărutîndu-i lobul urechii. Ea se întinse, cuprinsă de pasiuni de care el nu o crezuse în stare. O întoarse şi o puse sub el.

– Te iubesc, spuse el.

Fancy nu-l putea auzi, ştia el. Dar trupul ei se arcui spre el, şi, cîteva minute mai tîrziu, cînd nevoia lor fu satisfăcută, strigătele lor de victorie nu se făcură auzite din cauza şuieratului trenului.

Rămaseră liniştiţi, răsuflînd ca şi cum formau o singură fiinţă. Dorinţa, acum împlinită, plutea peste ei în valuri calde.

Jeff închise ochii şi se cutremură, sigur că niciodată nu va ţine la Fancy atît de tare ca acum – aproape că nu putea să suporte. Sentimentul îl făcea să tresară cu intensitate.

– Jeff? îl strigă ea uşor; atunci îşi dădu seama că şuieratul trenului dispăruse.

El nu putea să vorbească; dacă o făcea, ar fi spus ceva stupid, care să sune anapoda. Ar izbucni în lacrimi. Fancy aşeză părul de pe ceafa lui.

– Ce este, dragă? întrebă el, apăsînd cuvintele. Strînse din dinţi, iar muşchii feţei i se crispară. Ea te-a luat pentru bani, nu din dragoste, îşi aminti el. Dacă uiţi asta doar o clipă, eşti un prost. Da, ce este?

– Mai bine ne-am duce la Phineas, nu crezi?

Cruda realitate din remarca ei îl deşteptă pe

Jeff, permiţîndu-i să-şi ridice capul, fără teama de a se face de ruşine.

– Da, rosti el, ferindu-şi privirea de ochii ei violeţi. Ai dreptate...

Îi cuprinse faţa în mîini şi o determină să-l privească.

– Jeff, ce s-a întîmplat? N... nu ţi-a plăcut?

Cu o exclamaţie strangulată, Jeff se eliberă din strînsoarea ei şi sări din pat. El voia să lovească peretele cu pumnii, voia să strige, să-i reproşeze ceva. În loc de asta, se opri să-şi limpezească minţile şi se luptă cu sine să se stăpînească. Umerii îi erau grei de atîta efort.

Ea rosti cu dezolare:

– Îmi pare rău.

Jeff strigă, fără să-i pese de lacrimile ce-i străluceau în ochi:

– Îţi pare rău? Doamne, Fancy, pentru ce? Ea se ghemui în mijlocul patului, cu mîinile aşezate în poală, cu faţa palidă.

– Eu... se pare că te-am supărat... dezamăgit...

Uimit, Jeff o fixă cu privirea, fără a ţine seama de goliciunea lui.

– Dacă într-adevăr m-ai dezamăgit? strigă el.

Fancy îşi muşcă buzele şi dădu din cap. O lacrimă i se prelinse pe obraz şi căzu pe aşternutul deranjat.

– Nu, protestă răguşit. Nu!

Ea respiră adînc, tremurînd. El ştia că ea încerca să fie curajoasă, şi îl rănea faptul că simţea nevoia să o facă.

– Ieri, cînd am spus că m-am măritat cu tine doar pentru bani, am minţit, îl anunţă ea, cu o voce

tremurătoare. Eu... te iubesc, Jeff.

Jeff se simţea ca şi cum i se turnase în cap o găleată cu apă rece ca gheaţa. Doamne, dacă ar putea să o creadă!

Îşi luă pantalonii şi se îmbrăcă. Să o creadă, oare? De ce ar trebui, cînd de fapt îi adusese doar necazuri, de la bun început? Ea îl părăsise de două ori. Îl acuzase de trădare şi chiar de înşelăciune. Şi mai mult decît asta, ea se asociase cu Temple Royce.

– Bine, zise el, luîndu-şi cămaşa şi uitîndu-se în altă parte. Îmbracă-te.

– Nu mă crezi? întrebă Fancy, cu demnitate, în timp ce se dădea jos din pat.

– Te cred, minţi el. Doar că nu-mi pasă, asta-i tot. Ăsta e un aranjament. Să nu uităm, da?

Ea începu să plîngă. Un alt şiretlic, o altă tactică de a ei. Cînd o va crede, vor înflori şi petuniile în lad.

– Pînă acum, spuse ea, vocea tremurîndu-i de furie şi de faptul că fusese jignită, avantajele acestui aranjament au fost doar de partea ta! Cînd voi avea şi eu de cîştigat?

Cînd putu să-i suporte privirea, Jeff o înfruntă:

– Îmbracă-te, îi porunci el, cu o răceală care nu se potrivea deloc cu ceea ce simţea. Vom vorbi de *cîştig* cînd ajungem la Spokane.

Fancy se dădu în lături, ca şi cum ar fi pocnit-o. El aproape că se domoli, i-ar fi spus că o iubeşte, că o doreşte, că are nevoie de ea. Dacă n-ar fi fost o bătaie în uşă, ar fi făcut-o.

– Să nu îndrăzneşti să deschizi uşa aceea! şuieră Fancy, mergînd după haine.

– O clipă, zise Jeff, deschizînd uşa.

– Am toată ziua la dispoziţie, ciripi Jewel Stroble, din prag.

Fancy îngenunche lîngă Phineas, în căruţă, uitînd de toate ale ei, pe cînd cerceta durerea din ochii lui, paloarea lui.

– Vrei să trimit după un doctor? îi şopti ea.

– Nu, răspunse Phineas, surprinzător de vioi. Nu vreau. Aţi reuşit, tu şi soţul ăla al tău, să staţi de vorbă, Fancy?

Fancy înghiţi în sec. Pentru o clipă, păruse că ea şi Jeff ar fi putut să poarte o discuţie rezonabilă, pentru că, Dumnezeu ştie, trupurile lor se înţelegeau perfect. Însă, cînd Fancy îşi făcuse curaj şi îi mărturisise dragostea ei, Jeff îi întorsese spatele, gest de care se temuse de altfel.

– O, Phineas, şopti ea, a fost un dezastru.

Un interes paternă licări în ochii lui.

– De ce? vru el să ştie mai mult.

– Eu i... i-am spus lui Jeff, ieri, că m-am măritat cu el pentru bani. Nu a fost aşa, am spus-o la mînie, dar el este convins că aşa este.

– Oh! exclamă Phineas, iar expresia de pe chipul lui o îndemnă să continue:

– I-am spus că îl iubesc şi el... el a spus că nu-i pasă şi că tot ce n... noi am trăit a fost un aranjament strict profesional.

– Un aranjament strict profesional, aşa a spus?

repetă Phineas. Astfel de aranjamente fac copiii mici, dacă memoria mea nu mă înşală.

Fancy roşi şi privi aiurea.

– Da, strigă ea, înăbuşit.

– Nu eşti cumva în asentimentul familiei, Fancy?

Întrebarea fusese atît de delicat pusă, că Fancy nu se simţi jignită.

– Nu ştiu. E prea curînd.

Phineas o luă de mînă şi o ţinu strîns.

– Jeff te iubeşte, Fancy. Nu uita. Stai alături de el, indiferent de ce va fi, şi continuă să-l iubeşti. Va veni ziua cînd va putea să treacă peste toate barierele trase de el pentru a se apăra.

– Să se apere? De mine? Fancy era cu adevărat înfricoşată. N-aş putea să-i fac vreun rău.

– Ai şi făcut-o, Fancy, de două ori, după cîte ştiu eu. Aş spune că domnul Corbin se teme să te iubească, aşa cum i-ar plăcea de fapt. Acest lucru, odată obţinut, te-ar ajuta să deţii cea mai tare armă, iar bărbaţii se ruşinează la astfel de lucruri.

Fancy se zbîrli.

– Ei bine, nu prea îi e ruşine de Jewel Stroble, se răţoi ea la el, uitînd de boala lui Phineas pentru o clipă. Femeia aceea a avut îndrăzneala să bată la uşa noastră şi să-l invite pe Jeff la cină, diseară!

De necrezut, Phineas rîse.

– E cam neruşinată. Şi te-a invitat şi pe tine?

– Desigur că nu! Cel mai îndrăzneţ lucru a fost faptul că nici măcar nu i-a păsat că eram şi eu acolo!

– Şi Jeff ce a spus?

Fancy nu se putu abţine şi zîmbi. Cel puţin, între toate înfrîngerile suferite, avusese şi o mică victorie.

– I-a spus să înceteze să se mai comporte ca o curvă şi să ne lase în pace.

– Ei, vezi?

Dar triumful lui Fancy fusese de scurtă durată. Se îmbujoră cînd îşi aduse aminte ce se întîmplase după aceea.

– A mîngîiat-o pe fund! zise ea, supărată.

– Chiar fundul lui Jewel o cere, observă Phineas.

– Phineas Pryor!

– Ei bine, aşa este. Dacă nu eşti bărbat, nu ai cum să înţelegi. Dar Fancy înţelegea destul de bine. O singură femeie nu-i ajungea lui Jeff Corbin. Chiar dacă nu lua în seamă avansurile lui Jewel, tot nu ar fi putut să-şi ţină mîinile acasă. La naiba, ea văzuse strălucirea din ochii lui cînd admira fundul lui Jewel.

– Pot să fac ceva pentru tine, Phineas? întrebă ea aspru, atingîndu-l să vadă dacă are febră.

– Ai putea să-l găseşti pe omul ăla al tău şi ai putea să-i spui că îl iubeşti. Spune-i pînă te ascultă, Fancy.

Fancy dădu din cap, absentă, dar nu intenţiona să asiste la o altă respingere brutală. Dacă Jeff voia să creadă că ea se căsătorise pentru a-şi asigura propria linişte, atunci aşa să fie.

Zîmbind la propria sa isteţime, Jewel se aplecă, cît putu de tare, să aşeze iepuraşul, cu tot cu cuşcă, în nacelă.

Apoi păşi înapoi, îşi împreună mîinile şi aşteptă.

Jeff Corbin va veni acasă la ea ca să cineze împreună, în acea noapte; ce bine! Şi poate şi mai mult decît atît, dacă ea nu se va abate de la planul ei.

Nu mult după asta, Jewel o văzu pe Fancy apropiindu-se, cu ochii roşii ca focul, la fel cu buricele degetelor după ce executa o magie. Dacă n-ar fi fost sentimentele ce le nutrea pentru Jeff Corbin, Jewel ar fi putut să o placă pe Fancy. Dar aşa, nu-şi putea permite să o facă.

– Ziua bună, doamnă Corbin, ciripi ea.

– Eudora mi-a spus că mi-ai luat iepurele! o acuză Fancy, ignorînd salutul. Unde este?

Auzind întrebarea, Jewel crezu că va sări de bucurie, dar reuşi doar să arate spre nacelă cu degetul şi să spună:

– Acolo.

Fancy o privi şi sări, cu abilitate, peste coşul de răchită. Jewel dezlegă repede funiile care ţineau balonul la pămînt şi acesta începu să se înalţe.

Doamna Jeff Corbin se prinse cu amîndouă mîinile de nacelă şi privi în jos, cu groază. Ar fi putut să sară, dar era prea şocată să încerce.

Jewel începu deja să se îndoiască de iscusinţa ei, cînd îl zări pe Jeff venind întins, prin mulţime, şi sărind în aer, reuşind să apuce marginea nacelei înainte ca balonul să se înalţe mai sus. Era cam trei metri de la pămînt, socoti Jewel, cînd Jeff reuşi să se strecoare înăuntru şi să-şi apuce soţia îmţietrită de frică.

– Fancy, totul va fi bine. O luă de după umeri cu un singur braţ, sprijinind-o. Fancy!

Ea trase adînc aer în piept.

– Jos, spuse ea, cu demnitate. Vreau să cobor.

În loc să se supună, Jeff înjură, iar Fancy îşi deschise ochii, îl privi şi apoi se uită în jos. Tremurînd, prinse marginile nacelei şi mai tare decît înainte.

Temple Royce stătea în iarbă, privind în sus şi rînjind. În mîna lui dreaptă strălucea un pistol de argint.

– Hai, dă-i drumul şi trage, spuse Jeff repede, rîzînd. Cu toţi aceşti martori, prietene, vei sfîrşi acolo unde trebuie... spînzurat de o frînghie.

– Corbin, pui de căţea ce eşti, vino aici!

Fancy se lăsă în genunchi şi nacela se legănă din cauza mişcării făcute.

– O, Doamne! scînci ea.

– Corbin! strigă Temple.

Jeff stătea drept şi semeţ în timp ce Fancy se ghemuia mai tare. Felul în care zîmbea şi făcea cu mîna, îi aduse aminte de un politician care ţinea un discurs în spatele unei căi ferate.

– Îţi aminteşti de doamna aceasta? strigă el, în timp ce balonul se ridica mai sus, tot mai sus. Ea cîntă, ea dansează şi, crede-mă, Temple, face şi scamatorii!

– Dă-te jos de acolo! ţipă Temple. Chiar şi de la înălţimea aceea, se vedea că el părea cuprins de apoplexie.

– Îmi pare rău, spuse Jeff. Altădată, altundeva.

Fancy oftă adînc. Nu mai suporta să privească.

– Jeff... balonul se desprinde...

– Da, aşa este, spuse el, exaltat.

Ei se avîntau în înaltul cerului, liberi şi, deocamdată, în siguranţă, dar Fancy nu putea gusta aventura. Totuşi, dacă ar fi trebuit să aleagă între

mijlocul acesta de scăpare, rapid, şi înfruntarea cu Temple Royce, aflat în starea aceea, ar fi ales, cu siguranţă, zborul cu balonul.

Undeva, deasupra rîului Columbia, ea se ridică în picioare. Jeff era prea ocupat să tragă valva care alimenta balonul cu gaz, ca să o mai ajute.

– N... ne-am îndepărtat, spuse ea, zîmbind fad.

– De acum încolo, răspunse Jeff, el ne va urma, desigur.

Fancy nu se gîndise la asta.

– Cum crezi că Temple ne va putea da de urmă? întrebă ea. Cîmpiile de jos arătau ca nişte pătrate de pe o plapumă întinsă, iar rîul nu era mai lat decît o panglică.

– I-am spus unde sîntem, răspunse Jeff, vesel.

Fancy îşi lăsă capul pe o parte a nacelei şi rămase aşa.

Ei zburau de cîteva ore – i se păru lui Fancy –, uneori scrutînd marginile cerului, alteori fiind la cîţiva metri depărtare de pămînt. Umbra balonului se întindea sub ei, legănîndu-se peste stînci şi tufe, făcînd bucle în unduirile lui peste cîmpii, zburînd deasupra hambarelor şi caselor.

În cele din urmă, la apus, reveniră pe pămînt cu o bufnitură, în mijlocul unui lan de grîu. Fancy sări din nacelă şi fugi.

Jeff se cutremură de atîta rîs, dar nu o urmă. După ce presiunea din urechi îi dispăru, ea auzi un şuierat cunoscut şi-şi dădu seama că balonul pierdea hidrogen. Alergă iarăşi împiedicîndu-se de pămîntul arat.

În cele din urmă, respiraţia i se îngreună şi ea se împletici, aterizînd în mîini şi genunchi, în praful uscat.

Ridicîndu-se din nou, gîfîind, se întoarse să privească în urmă şi îl văzu pe Jeff punînd pietre mari, de pe margina cîmpului, înăuntrul nacelei.

– Timpitule! exclamă ea, ridicînd pumnii. Ce vom face acum? Spune-mi! Ce ne facem acum?

– Mai întîi să mă asigur că balonul nu se ridică în aer, iar tu vei înceta să te comporţi ca o nevastă de pescar, ţipă el.

– Nevastă de pescar? urlă Fancy, năpustindu-se înspre el. Părul îi cădea pe umeri, rochia îi era murdară şi numai Dumnezeu ştia ce se va întîmpla cu ei acum.

– Cum îndrăzneşti să-mi spui aşa ceva?

– Tacă-ţi gura, mîrîi Jeff, cărînd pietre în nacelă.

Acum, că se afla din nou pe pămînt, Fancy mai căpătă curaj.

– Să nu-mi spui mie să tac, cap sec! E doar vina ta că am ajuns aici.

El se opri, aruncîndu-i nişte priviri înfierbîntate de mînie, cu mîinile prăfuite în şolduri.

– Ce vrei să fac? Să stau aici şi să-l las pe Temple Royce să-mi zboare creierii?

– Nu ştiam să ţi-e frică de Temple, spuse ea, păstrînd distanţa pentru orice eventualitate.

Jeff se năpusti spre ea şi se aplecă asupra ei, arătîndu-şi colţii.

– Nu mă tem de Temple sau de oricare altul! Dar are o armă şi o duzină de oameni, iar tot ce am eu este un blestemat de iepure!

– Dacă nu l-ai fi ademénit, poate n-ar fi fost nici o problemă, se smiorcăi Fancy, obosită şi dezgustată. Nu sînt proastă, să ştii! Am înţeles destul de bine ce ai vrut să spui cînd ai strigat că ştiu să fac

scamatorii! Te-ai referit la faptul că sîntem intimi!

El rînji urît.

– Da.

– Cum îndrăzneşti?

– Ţine-o tot aşa: „Cum îndrăzneşti asta, cum îndrăzneşti aia". Ei bine, îţi voi spune... fac ce vreau şi ar trebui să ştii asta!

– În acest caz, n-ai vrea să sari de pe cea mai apropiată stîncă?

Jeff rînji din nou şi îşi atinse gura cu un gest neobrăzat, aşa cum, de fapt, o prevenise pe Fancy că va face. Era atît de furioasă că îl plesni, apoi se întoarse şi o luă la sănătoasa.

Obosită de atîta plîns, Fancy se descurcă, totuşi, ca să ajungă la capătul lanului de grîu, ce părea că nu se mai termină. Ajunse la un rîu mic, poate acelaşi care trecea prin tabără, şi îngenunche să se spele pe faţă şi pe mîini. Ridicîndu-şi privirea, zări o moară mică de cealaltă parte a rîului, care nu se mişca şi strălucea de picături de rouă scurse pe pînzele de păianjeni.

Jeff se apropie de ea şi puse cuşca lui Hershel pe iarbă, iritat.

– Nu mă tem de Temple Royce, spuse el. Fancy zîmbi şi se întoarse spre el încît să vadă ce efort depunea. N-ai avut nici un pic de raţiune mai înante, adăugă el, blînd. Se aşează alături de ea, iar mirosul ierbii era parcă mai dulce, mai proaspăt în pofida faptului că era tăvălită. Dar ai avut dreptate în privinţa unui singur lucru, recunoscu el, după o pauză lungă: sînt într-adevăr un idiot.

Fancy rîse, apropiindu-şi picioarele şi încolăcindu-le cu mîinile. Era bine să-l priveşti acum şi să

vezi cum îşi dă la iveală veselia, amuzîndu-se pe seama lui.

– Care-i preţul acestei concesii importante? îl necăji ea, odihnindu-şi obrazul pe genunchi.

Jeff privi spre cer, supărat.

– Eşti soţia mea. Am promis că te apăr. Şi iată-ne în mijlocul unui lan de grîu, aproape de căderea nopţii şi cu şansa de a alege între a ne înfometa sau a servi preferatul familiei!

Fancy se înmuie pentru că iubea băiatul din Jeff, ca şi bărbatul din el, dar cel dinainte era atît de vizibil acum.

– Mă îndoiesc că vom pieri dacă sărim o masă sau două, îl linişti ea, ajungînd, fără să se gîndească, să-i netezească părul răvăşit.

– Ai făcut foarte bine că ai luat un bărbat bogat, nu-i aşa Fancy? rosti el, tărăgănat, lăsîndu-se pe iarbă. Nu era nici pic de ură în vocea lui.

– Crezi că Temple ne va găsi aici? spuse ea, ignorîndu-i întrebarea.

– S-ar putea. Balonul s-ar putea să-i atragă atenţia, dacă e pe undeva prin apropiere.

– Dar am zburat mile întregi.

– Dar Temple are cai.

Fancy se cutremură.

– O, Jeff, de ce a trebuit să-i dai de ştire unde sîntem? De ce?

El oftă. Păruse o idee bună atunci.

Umbre dansau pe rîu cînd amurgul se lăsă, în nuanţe de maro, cenuşiu şi levănţică, peste moară şi peste potecuţa unde se aflau. Fancy îşi făcu autocritica încă o dată şi se concentră asupra împrejurimilor şi sunetelor din jur. Broscuţe şi greieri

începură să cînte în cor şi o adiere fremăta lanul de grîu verde. Jeff oftă din nou şi îşi întinse picioarele, cu tocurile de la cizme aproape intrînd în apă.

Deodată, în ciuda a tot ce era rău în viaţa ei, Fancy zîmbi. Îşi dezlegă pantofii, îi dădu jos şi se aruncă în rîu, tremurînd de frig. Jeff se ridică şi o fixă cu privirea, ca şi cum ar fi înnebunit. Ea rîse de mutra lui, în timp ce se apleca să ia apa rece în mîini şi să o arunce spre el.

El înjură, se ridică în picioare şi plonjă în apă, cu tot cu cizme şi pantaloni. Urmă o luptă în apă, care îi udă şi îi obosi.

Rochia neagră a lui Fancy atîrna pe ea, dezvăluindu-i nurii şi curbura coapselor netede. Părul ei se revărsase pe spate, despletit.

Şi Jeff stătea încă în apă, cu ochii lui albaştri, întunecaţi. Cu o mişcare uşoară el o ridică pe Fancy, o trecu rîul şi păşi cu ea pragul morii.

Fără îndoială că acolo erau şi şoareci, dar acum doar razele apusului se revărsau peste podeaua prăfuită. Părea a fi ca un palat pentru Fancy.

Ea rămase liniştită, fără să rostească nici un cuvînt, în timp ce Jeff îi descheia rochia cu stele argintii. Era la fel de liniştită pe cînd el o dezbrăca, îndepărtîndu-i, pe rînd, chiloţii şi cămaşa. Era mîndră de goliciunea ei. Înaintea acestui bărbat, se mîndrea cu ce avea.

El îşi aplecă capul şi o sărută, iar buzele ei, tremurînde şi învineţite de frig, se deschiseră, făcîndu-i o primire călduroasă. Limbile lor se zbătură liber şi apoi se mîngîiară.

Un geamăt umplu clădirea cea mică, un geamăt ce ar fi putut veni de la oricare dintre cei doi.

În cele din urmă, Fancy îl împinse pe Jeff, uşor, cu palmele, şi îi descheie cămaşa udă. El oftă adînc şi îşi închise ochii magnifici, pe cînd ea îl dezbrăca de maiou.

Cu gesturi abile, amețită de frig, Fancy îl descheie la pantaloni.

El oftă şi o trase mai aproape, sărutînd-o, gustînd-o şi, în acelaşi timp, lăsîndu-se amîndoi pe podea.

Ei îngenunchează, cu faţa unul spre altul, pe rochia lui Fancy, fără să bage de seamă asta, dar nici să le pese.

Fancy începu să-i sărute gîtul şi pieptul musculos. Sfîrcurile lui erau încă umede de la bătaia cu apă şi ea le umezi şi mai tare, cu limba. Un sunet răguşit se auzi ieşindu-i din piept, pe cînd ceda de-a binelea, cu capul lăsat pe spate, cu ochii închişi, cuprins de extaz.

Fancy muşca şi mîngîia, făcîndu-şi drum spre burta lui tare, pregătindu-se să-l cucerească de tot, cu mîinile.

– Ceea ce vreau acum este doar un semn de încuviinţare, îl necăji ea, în şoaptă.

Răspunsul fu un oftat, înfierbîntat de dorinţă şi o mîngîiere a părului, cu mîinile lui puternice.

Răsplătindu-l, Fancy continua să-i facă plăcerile, întrutotul, fără ruşine, cu dragoste.

Un mîrîit uşor se auzi dinspre el şi, deodată, el se cutremură de plăcere.

– Eu voi... O, Doamne, Fancy, te rog...

Ea era zgomotoasă, chiar lacomă, iar plăcerea lui o gusta şi ea în aceeaşi măsură. Strigătele şi rugăminţile lui răguşite o determinau să fie şi mai

îndrăzneață; ea se simțea puternică cînd el ceda în fața ei, încolăcindu-și mîinile. Trupul lui puternic se încorda spre a fi invadat, fiecare mușchi dezvăluindu-se în toată splendoarea lui.

El strigă, bătînd în retragere, dar ea încă îl gusta, refuzînd să-i dea vreun răgaz, cercetîndu-l fără milă. Ea voia, ea dicta, ea lua totul. Iar sentimentul victoriei o bucura, fiind ca o eliberare pentru ea.

În cele din urmă, Jeff se pierdu, avînd privirea ațintită undeva, în umbrele nopții, cu pieptul urcînd și coborînd într-un ritm alert.

Remarcînd o găleată veche, ea se ridică din genunchi și merse să o umple cu apă.

Aducînd-o înăuntru, ea zîmbi, deoarece în pofida amețelii, reușise, cumva, să se dezbrace. Cizmele și pantalonii nu erau la vedere.

Fancy îngenunche din nou și bägă cămașa în apa adusă. Și apoi, în ciuda protestelor lui nu prea tari, îl spălă. Baia era un ritual tandru, începînd cu fața, gîtul, pieptul, brațele și chiar partea de care se putea teme. Ea îi spălă pe rînd șoldurile, coapsele, fiecare locușor ascuns.

Era clar că apa rece îi pătrunse pînă la oase, și încetă să-l mai necăjească pe Jeff; el o urmărea cu ochii triști și mirați. Numai cînd începu să-i vadă bărbăția înfierbîntîndu-se, el încercă să o oprească.

El îi dădu mîinile la o parte, ușor, dar hotărîtă.

– Aceasta este noaptea mea, spuse ea. Și te voi iubi așa cum îmi place mie.

Voința lui de a capitula era asemenea puterii lui dezlănțuite. Ochii lui străluceau, pe cînd ea îl spăla.

Fancy începu să-l mîngîie, acum gîdilîndu-l, acum preluînd comanda. Jeff îi șoptea numele din

nou, răsunînd blînd şi frumos totodată.

– Te iubesc, spuse ea, clar şi fără jenă.

Jeff se zvîrcolea, cu capul ba înainte, ba înapoi, delirînd de plăcere.

– Eu... Lasă-mă... pe mine... Fancy... te rog... lasă-mă...

– Nu, spuse Fancy, bucuroasă de victorie, ameţită de imensitatea iubirii pe care i-o purta acestui bărbat.

Mîine se putea prea bine să se ruşineze, să se supere, să o mustre conştiinţa. Dar în noaptea aceasta era învingătoare.

Ea se aplecă şi îl dojeni cu un sărut şi o muşcătură care stîrni un strigăt gutural din el. În noaptea asta, cel puţin, era al ei şi numai al ei. Ea se putea bucura de el, îl savura, îl putea duce în înălţimi nebănuite şi să-l înlănţuie în adîncurile pasiunii.

Zorii mijeau ajungînd să se reverse pe podeaua morii, mai înainte ca Fancy să cedeze, miloasă, în faţa prizonierului ei.

Capitolul 10

Temple Royce se duse la culcare, aruncîndu-se în braţele plăcerii şi se trezi tot aşa. La naiba! Dacă n-ar fi fost Jeff, s-ar fi mulţumit să stea acolo, pentru tot restul vieţii, pe malurile acelui rîu rece, permiţîndu-i domnişoarei Jewel Stroble să-i facă ce vrea ea.

Dar vai, trebuia să se lupte cu Jeff! Era o chestiune de onoare!

El se ridică şi Jewel se trase într-o parte, bosumflîndu-se. Temple rîse, îi prinse faţa în mîini şi o sărută pe frunte.

– Altă dată, spuse el, ridicîndu-se şi aranjîndu-şi repede pantalonii.

– Vrei să spui că o să-i faci ceva rău lui Jeff Corbin? întrebă Jewel, netezindu-şi fustele de culoarea ierbii, dar fără să încerce să le ridice de pe pături.

Temple îşi suflecă mînecile, legîndu-şi manşetele.

– Jewel, Jewel, o dojeni el uşor, nu-mi spune că iubeşti pe altul!

Jewel ştia că îşi bate joc de ea şi se supără.

– Jeff e... ei bine, Jeff e deosebit, atîta tot. Nu vreau să-i faci vreun rău.

Temple ridică din umeri şi se aplecă să-şi ia pălăria cu boruri, din iarbă.

– Nu văd de ce te-aş minţi, dragă. Cînd îl voi găsi pe Jeff Corbin, îl voi face să-şi dorească să nu se fi născut vreodată.

Jewel îşi muşcă buzele şi culese iarba umedă de rouă, cu o mînă.

– N-aş mai... n-aş mai fi ieşit cu tine, dacă aş fi ştiut.

– Faptul că am vrut să-l împuşc, să distrug balonul ăla blestemat şi totul, trebuia să-ţi dea de gîndit, dulceaţă, replică Temple scuturîndu-şi haina şi apoi îmbrăcîndu-se cu ea.

– Aici s-au culcat, îi informă Jewel, atentă, încruntîndu-se la pături. Vreau să spun, Jeff şi femeia aceea...

Deodată, starea de dispoziţie a lui Temple se schimbă.

– Aici? întrebă el în şoaptă.

Agitaţia lui o încîntă pe Jewel – era un balsam pentru mîndria ei rănită.

– Aici, confirmă ea, cu un zîmbet larg. Chiar şi tu o vrei, nu-i aşa? O doreşti pe Fancy.

– Ce te face să spui asta? întrebă Temple, nesimţindu-se bine şi tulburîndu-se. El nu „o voia" pe Fancy; trebuia doar s-o facă să-şi ţină gura, atîta tot.

– M-ai strigat cu numele ei, noaptea trecută, asta-i tot. De două ori.

Temple blestemă. Fancy Jordan fusese un divertisment pentru el, un simplu amuzament. Încer-

cînd să o seducă, fusese un joc plăcut şi nimic mai mult. Dacă suferise după ce dispăruse – şi aşa şi era – asta se întîmplase doar că nu suporta eşecul. Acum, el privea la pături şi fierbea de mînie.

Înfrîngerea era amară, dar cea suferită din cauza lui Jeff Corbin era intolerabilă.

– Iisuse, mormăi el. Şi apoi se întoarse, hotărît să sfîrşească urmărirea şi să-l prindă pe criminal. Se dovedise a fi un prost cînd rămăsese aici, bucurîndu-se de plăcerile oferite de Jewel Stroble, lăsînd să-i scape prada.

– O s-o facă să-i pară rău, strigă Jewel după el, cu cruzime. Întreabă pe cine vrei tu. Temple se opri, cuprins de o furie oarbă.

– Taci din gură, zise el.

– Jeff ar putea să facă asta oricărei femei, insistă Jewel, netulburată de mînia ce creştea în Temple. E un adevărat bărbat. Temple se întoarse, îndesîndu-şi pălăria într-un gest care se dorea a fi jignitor. Zîmbetul lui era necruţător.

– Sînt sigur că ştii ce spui, Jewel. Cum se mai poate compara cu restul bărbaţilor de pe aici, acum că ne-ai încercat pe toţi?

Jewel strigă de furie şi sări în picioare, cu faţa roşie, dezvelindu-şi dinţii. Ea rosti printre dinţi un epitet anglo-saxon şi Temple rîdea pe cînd se plimba printre copaci.

Carnavalul tocmai prindea viaţă şi oamenii lui se adunară într-un grup mic, pregătiţi să-şi facă treaba. Ei chiar înşeuară.

Zîmbind, Temple se urcă în şa, îşi aranjă pălăria şi apucă hăţurile. Liniştit, datorită darurilor oferite de domnişoara Jewel Stroble, putea acum să se

gîndească în altă parte, îndeosebi spre suferinţa pe care o plănuia să i-o aducă lui Jeff Corbin.

Fancy se ridică, căscînd, de pe podeaua goală şi prăfuită. Deoarece Jeff dormea încă, îşi puse cămaşa lui şi se strecură afară.

Rochia şi lenjeria de corp, spălate în rîu, imediat după ivirea zorilor, erau aruncate pe o tufă de mure, la cîţiva metri depărtare de intrarea în moară.

Veşmintele erau încă umede, dar Fancy se resemnă la gîndul că le va purta oricum, neavînd altă cale. Ea zîmbi, se întoarse în grabă în moară şi se îmbrăcă. După ce fu gata, îl mişcă pe Jeff cu vîrful pantofului.

El se trezi, mormăind, şi se ridică.

– Ce...

– Îmbracă-te, leneşule, îi porunci Fancy. Trebuie să plecăm de aici.

Jeff o privi şi îşi îmbrăcă, pe rînd, pantalonii, cizmele şi cămaşa.

– Ai dreptate, spuse el. Doamne, mi-e foame! Avem timp să-l prăjim pe Hershel?

Fancy mormăi, dîndu-şi părul pe spate şi aranjîndu-l cu degetele cît putu de bine. Nu mai avea agrafe şi nici perie de păr, deoarece le uitase în tabără cînd plecase în grabă.

– Îmi pare rău, ciripi ea.

– Aş vrea să ştiu la ce îmi ajută mie să fiu bogat, bombăni Jeff, strecurîndu-se afară din moară şi

ieşind la soare. Fancy îl urmă zîmbind.

El se opri atît de brusc, încît ea se ciocni de el, care era cu spatele. Inima i se zbătea tare în piept, cînd se gîndi că-l va vedea apărînd pe Temple Royce.

În loc de asta, ea întîlni privirea îmbufnată a unui bătrîn fermier.

Avea o armă în mîinile lui groase şi cărnoase.

– Sper că aţi avut un motiv întemeiat să veniţi prin lanul meu de grîu, de acolo, strigă el.

Jeff îşi desfăcu braţele ca un gest de împăcare, iar Fancy păşi alături de el, văzînd de departe că el zîmbea.

– Nu mă mai ţii minte, Eustis?

Fermierul se uită atent, aplecîndu-se înainte şi pierzîndu-şi puţin echilibrul.

– Jeff! Jeff Corbin! Iisuse chiar tu eşti?

Urmă un schimb de îmbrăţişări şi readuceri aminte.

– Păi, parcă ultima oară cînd te văzui, se entuziasmă Eustis, erai puţin mai mare decît catarama tatălui tău. Am auzit că cel mai mic a îmbrăţişat religia.

Jeff deveni serios pentru scurt timp, iar Fancy nu putu să realizeze dacă era din cauza faptului că se pomenise de tatăl său sau de numirea lui Keith.

– Ce mai face Daniel? continuă Eustis cu întrebările, plin de umor. Mai are mama ta aceeaşi fire sprintenă de odinioară?

– Tata a murit, răspunse Jeff.

– Daniel? spuse Eustis, schimbîndu-se la faţă. Asta da, veste rea, într-adevăr. Îmi pare tare rău.

Jeff se crispă, dar îşi reveni imediat.

– Arăţi bine, Eustis, spuse el şi era evident că trebuise să facă un efort să i-o spună. Isabella este bine?

– Grasă ca o găină şi nu-i lipseşte nici un dinte încă, rîse Eustis. Cine este fătuca asta?

Jeff fornăi pe nas şi Fancy ştiu că uitase de ea El o privi şi putu să-i ghicească gîndurile. Oare se ruşina cu ea? Cu părul ei ud şi rochia ei cu steluţe? Îi era ruşine s-o prezinte ca soţia lui?

– Eustis, aceasta este Frances. Soţia mea.

Frances! Oare ce avea numele „Fancy"? Ea întinse mîna spre Eustis şi zîmbi cu căldură.

– Toţi îmi spun Fancy, zise ea. Eustis îi întoarse zîmbetul şi îi strînse mîna, tare.

– Îmi pare bine de cunoştinţă, coniţă, răspunse el. Hai, acum să vedem ce ne va pregăti Isabella la micul dejun.

Jeff acceptă, recunoscător, iar cînd Eustis se întoarse să-i conducă spre casă, privirea lui o străpunse pe Fancy drept în inimă.

Era sigură acum că lui îi era ruşine cu ea, se ruşina chiar de numele ei, însă îl urmă tăcută.

– „Toţi îmi spun Fancy", mimă el spusele ei urmîndu-l pe Eustis în oceanul de grîne.

– Poate ai vrea să-mi schimb numele în Jewel, şuieră Fancy, furioasă. Sau poate Banner.

Jeff păli şi falca i se încordă din nou. Privirea lu scoase flăcări şi apoi se umplu de dezgust. O lov pe spate şi o împinse înainte.

Cînd ajunseră la casa lui Eustis, el se prefăcu că o place din nou. Fancy nu putea fi păcălită de zîmbetele lui calde, de gesturile tandre şi prezentările atente. În ciuda acestor amabilităţi, dispreţul i se

putea citi în ochi.

Fancy zîmbi şi servi micul dejun pe care îl pregătise Isabella, dar pe dinăuntru era frîntă şi rănită. Nu i-ar fi plăcut nimic altceva decît să se arunce în cel mai apropiat pat şi să-şi verse ofu, dar acest lux va trebui să mai aştepte.

Cînd Jeff şi Eustis merseră să se uite la balon, parcă se mai linişti. Isabella Ponder era o femeie caldă, deschisă, cu care te puteai obişnui repede.

– Eu niciodată – zise bătrîna, uitîndu-se pe ferăstruica de deasupra chiuvetei, de unde balonul se vedea bine – n-aş fi crezut pe vreunul din băieţii lui Daniel Corbin în stare să-şi aducă mireasa atît de departe. Fancy ar fi putut să zîmbească dacă nu ar fi simţit nevoia să plîngă. Isabella ar vorbi despre Jeff şi balon luni întregi, la nesfîrşit, poate chiar ani.

– Aţi cunoscut familia Corbin bine? întrebă Fancy, de dragul conversaţiei.

– Aşa cum m-am aşteptat, n-au prea stat în Wenatchee, doar în tinereţe.

– Cum sînt? întrebă Fancy, surprinsă fiind de timbrul vocii sale. Isabella se întoarse cu faţa spre ea, uşor.

– Ei, să nu-mi spui că nu i-ai văzut încă?

– Doar pe Keith, răspunse Fancy, tremurîndu-i cana în mîini. O puse jos, tulburată.

– Şi Jeff ăsta, cum de nu şi-a invitat familia să sărbătorească evenimentul?

Fancy lăsă privirea în jos. Nu ar putea să-i spună Isabellei că, de fapt, el nu dorise să se arate în public cu o astfel de mireasă.

– A... a fost totul, brusc, reuşi ea să spună şi îşi

acoperi mîna stîngă cu dreapta, pentru a ascunde degetul unde ar fi trebuit să stea semnul unirii, verigheta.

Urmă o tăcere adîncă; Fancy aproape că o auzi pe Isabella socotind motivele unei căsătorii rapide şi oprindu-se asupra celui mai scandalos.

– Nu sînt gravidă, izbucni ea, fără a se putea abţine.

Isabella rîse cu căldură şi o bătu uşor pe mîini pe Fancy. Înainte să mai apuce să mai spună ceva, Jeff vorbi din prag:

– E doar o chestiune de timp, spuse el zîmbind.

Tresărind, atît ea, cît şi Isabell săriră de la locurile lor.

– Doamne, am crezut că eşti cu Eustis, rosti Isabella, cu drag. Ai venit să-ţi iei mireasa asta frumoasă, înainte de a mai sporovăi şi noi puţin?

Jeff o privea acum pe Fancy cu dragoste, deşi ura aceea îi mai juca în privire.

– Mă tem că va trebui să plecăm cît putem de repede. Tocmai am venit să-ţi spun că mai durează un pic pînă balonul e gata de plecare. Disperarea o cuprinse pe Fancy; uitase de balon.

– Eu... va trebui să-l pregătesc pe Hershel... se bîlbîi ea, nedorind să-şi arate teama de a mai zbura în balonul acela îngrozitor.

Jeff dădu din cap.

– Îl voi lua eu, spuse el.

Şi el ieşi, iar Fancy izbucni în lacrimi.

Isabella fu cuprinsă de o grijă maternă. Ea se agită şi o mîngîie, o îmbărbătă, dar nu-i puse nici o întrebare, iar Fancy îi era recunoscătoare pentru acest lucru.

O jumătate de oră mai tîrziu, Fancy îşi reveni. Sorbea din cafeaua caldă şi asculta flecăreala Isabellei cînd Jeff se întoarse, părînd tulburat. El înjura printre dinţi şi Fancy îl privi întrebătoare. Inima i se strînse într-un fel de teamă cînd rosti:

– Temple?

Ochii lui Jeff erau cuprinşi de dojană.

– Nici chiar atît de grav, izbucni el, fără să se mai forţeze să facă pe soţul devotat. Tancul cu hidrogen e gol. Balonul se dezumflă şi eu cu Eustis îl vom duce în hambar.

Fancy răsuflă uşurată, fără să se arate a fi aşa.

– O, spuse ea, neatentă.

– Ne vom petrece noaptea aici, zise el, cu o înclinare a capului spre doamna casei. Dacă n-ai nimic împotrivă, Isabella.

– Doar ştii bine că nu, spuse soţia lui Eustis, încîntată că va avea cu cine vorbi. Trăind în acest loc uitat de lume, poate se simţea singură. Doamne, bineînţeles că nu am nimic împotrivă.

– Mulţumesc, spuse Jeff, şi ieşi.

Isabella se ridică de pe scaun, cu chipul luminat de plăcere.

– Îţi pregătesc o baie bună, Fancy, apoi vom spăla şi călca rochia asta a ta, aşa cum se cuvine. Ea se opri şi chicoti, după care continuă: Şi apoi, cred că ţi-ar plăcea să te aranjezi într-o cameră, singură, şi să tragi un pui de somn. Umbrele de sub ochii tăi îmi spun că omul ăsta al tău nu te prea lasă să dormi.

Fancy se înroşi şi se tulbură. Faptul că nu se odihnise nu era din vina nimănui, decît a ei, mai ales pentru o noapte ce trecuse greu.

În timp ce Fancy se îmbăia, ascunsă în cămăruţa ce mirosea a cafea, Isabella îi spălă hainele. După ce termină baia, se înfăşură într-un halat mult prea mare pentru ea, îşi puse în jurul capului un prosop şi luă peria de păr.

În cele din urmă, aranjată, Fancy păşi, recunoscătoare, în cameră şi se trînti în pat. Ea îşi aminti de lucrurile neruşinate şi minunate pe care i le făcuse lui Jeff pe podeaua de la moara lui Eustis Ponder şi se întristă. Fusese atît de vulnerabilă, supunîndu-i-se iubirii, scoţînd la iveală sentimentul ce-i purta. De ce n-ar putea să o iubească şi el?

Din ochii lui Fancy curgeau lacrimi care îi alunecau şiroaie pe obraz. Îşi făcuse un coc şi acum suspina tare.

Dincolo de uşă, Isabella cînta fericită pe cînd lucra. Prezenţa ei o mai liniştea puţin şi Fancy se opri din plîns. La urma urmelor, făcuse baie şi mîncase un dejun bun, iar acum va trage un pui de somn. De mult nu se mai simţise în siguranţă.

Mai suspină o dată, apoi închise ochii şi se lăsă furată de somn.

– Să n-o trezeşti, îl certă Isabella pe Jeff, care voia să intre.

Trîntită pe pat, Fancy arăta ca un îngeraş, cu părul răsfirat pe pernă. Aproape că se pierduse de tot în halatul Isabellei, dar vîrful pieptului îi ieşise în afară, ţuguindu-se îmbietor.

Jeff se gîndi dacă ar fi bine să închidă uşa şi să renunţe la bucăţica dulce din pat, dar îşi alungă pornirea. La urma urmelor, asta ar duce la altceva, la ceva ce Eustis şi Isabella n-ar putea suporta să audă.

– Hai să mănînci niște plăcintă cu Eustis, insistă Isabella cu vocea scăzută. Copila asta este epuizată.

Un zîmbet apăru pe buzele lui Jeff. Isabella avea dreptate dacă se lua în considerare noaptea în care se dovedise a fi „copilă". El păși pragul și închise ușa cu grijă.

După plăcintă și cafea, urmate de o cină bogată cu Eustis, Jeff se scuză și se duse în hambar să-l vadă pe Hershel. După ce hrăni animalul, privi spre balonul, acum dezumflat, și dădu din cap. Ce scurtă e gloria, se gîndi el.

Se înapoie în casă, ceru săpun și prosop și porni spre rîu, refuzînd-o politicos pe Isabella care se oferise să-i încălzească apa pentru baie. Simțea nevoia să fie singur o bucată de vreme, și avînd în minte imaginea lui Fancy, care dormea, se dărui rîului rece.

În timp ce se scălda, încerca să se gîndească limpede. Chiar dacă balonul nu mai era la vedere, se putea prea bine ca Temple să dea de ei. Jeff ardea de nerăbdare să se confrunte cu dușmanul lui, dar nu voia să se întîmple cînd Fancy era de față. Cel mai bun lucru, se hotărî el, era să ajungă cît mai repede posibil la Spokane; odată ajuns acolo, ar putea să prindă urma lui Royce și să-l găsească.

Jeff ieși din rîu, cu dinții clănțănind de frig și se șterse cu prosopul.

Apoi se îmbrăcă cu hainele lui murdare. Doamne, nu s-ar supăra dacă ar ajunge și el la Spokane cît mai repede. Acolo ar putea să îmbrace altceva și Fancy de asemenea, iar o mîncare bună ar conta foarte mult. În plus, ar putea să-și culce nevasta în camera rezervată acestui scop, mai bine decît pe

podea sau pe paturile înguste din magazie, sau pe podeaua prăfuită a morilor părăsite.

Doar imaginîndu-şi acest lucru se înseninã. Aşternuturi de mătase. Lumînări. Coniac în pahare de cristal. Şi Fancy alături.

Jeff mări pasul, intră în casă şi căută camera liberă.

– Dă-ţi jos hainele astea jegoase să ţi le spăl, îi porunci Isabella.

Jeff aruncă o privire spre soţia adormită şi ridică din umeri. De ce se grăbea? Nu îndrăzni să o atingă pe Fancy, nu cînd prietenii lui erau alături, dincolo de un perete subţire. Se dezbrăcă în spatele uşii şi îşi aruncă hainele.

Se duse spre pat şi se strecură în aşternut, teribil de conştient de silueta caldă, mătăsoasă, de lîngă el. Emoţionat, se ridică, îşi îndreptă perna şi apoi se afundă în ea din nou. Patul scîrţîi cînd el se mişcă, şi închise ochii hotărît să doarmă.

Dar Fancy se mişcă şi ea şi mirosul ei ajunse la el. Îşi puse mîinile sub cap şi îşi aduse aminte că se înfuriase din cauza ei. Nu îi pomenise chiar ea numele lui Banner?

Banner! Jeff se putea gîndi acum la ea fără să sufere. Se putea gîndi la părul ei, la ochii ei verzi, la silueta ei bine făcută. El spera ca ea şi Adam să fie fericiţi împreună, pentru totdeauna.

Cu un oftat, se întoarse, sprijinindu-şi capul într-o mînă. Mult timp o privi pe Fancy dormind... Ce minunată era, cu părul auriu despletit, cu faţa aceea angelică!

Jeff înghiţi în sec şi simţi dorinţa de a o atinge. Ce înger! Cu o noapte înainte aproape că-l omorîse.

Amintirea nu-i da pace şi el gemu, aşezîndu-se

pe burtă, dorind să adoarmă, să adoarmă, să adoarmă.

Dar nu putea.

Se întoarse ca să n-o vadă pe Fancy şi astfel să se îndepărteze de ispită. Apoi se răsuci pe spate şi numără găurile din tavan.

Deodată, un gînd îl alarmă. Doamne, Fancy dormise aproape toată ziua! Dacă îi era rău?

Îi atinse fruntea şi descoperi că era rece. Jeff îşi retrase mîna şi continuă să privească tavanul.

Chiar şi dincolo de camera dormitorului, putea să-i audă pe Eustis şi Isabella vorbind în şoaptă, în bucătărie. Voci care încheiau ziua. Un fel de invidie străpunse inima lui Jeff. Aşa se va întîmpla şi cu ei doi? Oare vor îmbătrîni alături, vor împărţi zîmbete şi confidenţe, noaptea?

Acum sunetele din bucătărie încetară, spre a fi preluate de camera de dincolo de zid.

– La vîrsta lor? murmură el.

Părul şi mireasma cămăşii lui Fancy erau răspunsurile.

Jeff îşi retrase mîna şi o mirosi.

Arcurile începură să scîrţîie în camera alăturată şi se auzeau cuvinte şoptite, gemete.

Fancy se amuză, sunetul ei venind de după pături.

– Asta e mai rău decît trenul din Colterville, îi şopti ea.

– Ce tren? o necăji Jeff. N-am auzit nici un tren.

– Se cutremură patul.

El rîse, un rîs înăbuşit care îi făcea bine. Să fie asta ceea ce este de fapt?

Un pumn micuţ îl lovi într-o parte, apoi se deschise să se plimbe pe abdomen, mîngîindu-l. Degetele se împletiră în părul de pe piept, înconjurînd

sfîrcurile.

Peretele răsuna şi patul scîrţîia în camera alăturată, auzindu-se de acolo un sunet ce creştea în intensitate.

– Doamne, spuse Jeff.

– Nu fi ca o mironosiţă, îl dojeni Fancy, buzele urmărind acelaşi traseu cu al degetelor.

– Ai făcut baie... miroşi atît de bine...

– Fancy, opreşte-te.

Ea se opri şi Jeff rămase confuz. La naiba cu femeia asta uşuratică, nu ştie cînd să asculte şi cînd să se revolte.

– De ce? întrebă ea, nevinovată.

– Deoarece... deoarece sînt istovit, de aia.

Rîsul lui Fancy răsună ca un clopoţel.

– Istovit? aproape că strigă ea.

– Taci, pentru numele lui Dumnezeu, şopti Jeff. Nu trebuie să afle toţi.

Ea se acoperi cu păturile, trăgîndu-le cu amîndouă mîinile, iar umerii ei se străduiau să nu se cutremure de bucurie.

Jeff se încruntă la ea. Voia să-i ghicească gîndurile. În loc de asta, spre surprinderea lui, se trezi spunîndu-i:

– Fancy, te iubesc.

Ea îl privi fix, iar păturile se dădură la o parte.

– Ce-ai spus?

El se ridică şi o mîngîie cu un deget.

– Am spus că te iubesc.

Tremurînd de furie ea îşi trase picioarele şi-i împinse pe Jeff afară din pat. El ateriză pe podea, lovindu-se tare.

– De ce ai făcut asta? întrebă el, prea speriat ca să se supere.

Ea îngenunche în mijlocul patului, cu braţele

împreunate la piept.

Capotul i se descheie şi Jeff văzu nişte cîrlionţi şi rotunjinea unui piept.

– Nu-mi place să fiu mințită, asta e tot, mărturisi ea, şoptit.

Gura lui Jeff rămase căscată.

– Să te mint? strigă el.

– Da, aşa. Ar fi trebuit să ştiu asta de îndată ce am sfîrşit totul, în acelaşi pat...

El se ridică în picioare şi încercă să revină în pat, deşi Fancy îi aţinea calea.

– Crezi că vreau să te iubesc? răsună întrebarea lui.

Ea răspunse gesticulînd din mînă, furioasă:

– Ştiu că asta vrei.

Rapid, Jeff o prinse de mînă.

– Te înşeli, doamnă Corbin, trebuie să spun că nu prea mă aşteptam la asta.

Ea trecu peste el ca şi cum era un obstacol.

– Sînt perfect conştientă la ceea ce te aşteptai tu, strigă ea, deschizînd uşa la dormitor.

Jeff se repezi spre ea.

– Unde crezi că te duci? o apostrofă el.

– În hambar.

– Pe naiba dacă te duci.

– Pe naiba dacă nu mă duc, răspunse ea, iar de partea cealaltă a zidului se auzi un rîs. Jeff speră că Eustis şi soţia lui spuseseră o glumă bună.

– Întoarce-te aici.

Fancy ieşi, lăsînd uşa să se închidă singură în urma ei. Jeff îşi îndreptă aşternutul şi îşi dădu seama că nu putea să o urmeze. Hainele lui erau încă umede fiindcă Isabella le spălase. Înjură şi se

aşează la loc, dorind să-l fure somnul.

Dar Fancy plecase.

Oare ce căuta acolo? Doamne, dacă va dormi acolo, o va găsi îngheţată a doua zi de dimineaţă.

Poate că trecuseră cîteva minute de cînd plecase, dar lui Jeff i se păruse un veac. Poate că Temple a dat peste locul acesta, poate că o aşteptase pe Fancy între casă şi hambar...

Nedormind prea mult cu o noapte înainte, Jeff se simţi deodată obosit. El căscă şi îşi închise ochii. Se îngrijora din te miri ce... Poate Fancy era la toaletă.

Curînd adormi, avînd un vis plăcut. Păturile se dădură în lături şi un aer rece de afară veni peste el. Şi el... ei bine, el era mîngîiat, foarte tandru.

Deodată, se trezi. Încercă să se ridice, dar o mînă îl apăsă în jos.

– Ce naiba... bombăni el, întrerupîndu-se, deoarece nu avu suflul necesar să mai rostească ceva.

– Balsam, spuse Fancy. Ai zis că eşti istovit, aşa că m-am dus în hambar şi am găsit asta. Cred că Eustis o foloseşte pentru vacă.

– Iisuse, spuse Jeff.

Eustis şi Isabella se stricau de rîs în acel moment.

Capitolul 11

Isabella se trezi şi se apucă de treabă; Fancy o putea auzi umblînd prin bucătărie, ştergînd ulcele şi tigăi. Ea se strecură pe sub braţul drept al lui Jeff şi zîmbi văzîndu-şi rochia atîrnată într-un cuier, în dormitor. Arăta curată şi apretată; stelele care fuseseră desprinse, acum erau lipite la loc, frumos.

În ulcior mai rămăsese apă, de cu o noapte înainte, iar Fancy se spălă repede, cu grijă să nu-l trezească pe Jeff. Problemele zilei îl vor obosi din nou, aşa că avea nevoie de odihnă. Ea zîmbi, maliţios. Da, într-adevăr, el trebuia să se odihnească.

Simţindu-se puternică şi împrospătată, se pieptănă repede. Nu putea să-şi strîngă părul cu agrafe, dar asta nu conta... greutatea şi faptul că era moale la pipăit o făceau să se simtă bine.

Jeff se mişcă şi mormăi ceva, iar inima lui Fancy tresări.

Acum, că noaptea magică trecuse, vor fi din nou duşmani?

Va fi el distant şi nu prea vorbăreţ? Oare va sfîrşi ea, în ciuda celor mai bune intenţii, să-l

enerveze?

Fancy se aplecă şi sărută în oglindă vîrful nasului ei aristocratic. Voia să-i spună atîtea, dar nu prea avea glas să o facă.

Isabella îi oferi o ceaşcă cu cafea caldă şi proaspătă. Eustis mîncase şi plecase la treabă, dar Fancy mirosi micul dejun în cuptorul încins.

După evenimentele de azi-noapte, nu prea îndrăznea să o privească pe Isabella drept în ochi. Femeia îi aşeză farfuria cu cîrnaţi, omleta şi pîinea prăjită dinainte, firesc.

– Nu e nevoie să te ruşinezi, spuse ea. Eu şi cu Eustis nu o vom face.

Fancy o privi cu efort, avînd o roşeaţă în obraji, şi Isabella rîse, fericită.

– Nu e nici o ruşine cînd o femeie şi un bărbat se iubesc, o împăcă ţărăncuţa.

Fancy nu prea îndrăznea să comenteze ceea ce se auzise dincolo de pereţii dormitorului, sau ceea ce Eustis şi Isabella au auzit, poate.

– Mulţumesc pentru că mi-ai spălat rochia, spuse ea, luîndu-i furculiţa. Ai fost atît de bună cu mine.

– E în regulă, spuse Isabella, bucuroasă. Şi din nou luă bucătăria la dereticat, iar Fancy se uită şi văzu că îi călca cămaşa lui Jeff, apoi pantalonii, pe o scîndură, lîngă sobă.

– Adevărul e că e o bucurie pentru mine să mai fie cineva prin zonă. Nu ştii, de fapt, că fetele noastre sînt mari şi au plecat de aici.

Apoi urmă o discuţie legată de cele trei fete ale Isabellei. Toate erau căsătorite, la casele lor, şi toate locuiau destul de departe de părinţii lor.

Fancy tocmai sfîrşea micul dejun, cînd un sunet aspru veni din dormitor:

– Frances!

Isabella zîmbi şi îi dădu lui Fancy cămaşa şi pantalonii.

– Cred că de data asta te strigă, ciripi ea.

Fancy se bosumflă.

– De ce nu mă strigă Fancy, ca toţi ceilalţi? mormăi ea, mai mult pentru ea decît pentru Isabella.

– Asta e simplu, veni răspunsul, imediat. El vrea un nume numai pentru el. Dacă ceilalţi îţi spun Frances, el îţi va spune Fancy.

Fancy zîmbi.

– Ai dreptate! şopti ea, apoi se duse să-i ducă hainele soţului ei.

El era morocănos, stînd în pat, cu părul ridicat în creştet.

– De ce ai stat atîta? se răsti el.

Fancy se aplecă şi îl sărută.

– Bună dimineaţa şi ţie, dragă, ciripi ea.

Gura lui Jeff se întinse, făcînd o grimasă.

– Dragule, aşa? Noaptea trecută ţi-am spus că te iubesc şi m-ai dat jos din pat. Ce fire ciudată eşti, Frances Corbin.

– Eram... copleşită de emoţii.

El rîse şi o ţinu de mîini, privind-o cu blîndeţe.

– Sînt sigur, răspunse el, rostind tărăgănat cuvintele. Apoi în ritmul bătăilor inimii, vocea lui deveni gravă. Îţi stă foarte bine părul, aşa.

Fancy se ridică; se simţea sălbatică, fără control.

– Mulţumesc foarte mult, bunul meu domn,

spuse ea, cu un formalism care era, de fapt, o simplă prefăcătorie. Acum vrei să te îmbraci?

Ochii lui Jeff sclipiră de răutate. Cu mişcări încete şi măsurate, el dădu la o parte aşternutul, se întinse şi apoi se ridică. Acum era gol puşcă şi se înfăţişă cu neruşinare, încît Fancy se miră, în ciuda intimităţilor avute.

Ea îşi muşcă buzele ca să nu spună ceva, crezîndu-l încă extraordinar.

– T... te duci înapoi în tăbără, sau ce altceva ai de gînd să faci? întrebă ea, domolită.

Jeff se îmbrăcă uşor, încheindu-se la pantaloni, după cîte i se păru ei, destul de mult.

– Vom merge la Spokane, spuse el, şi cuvintele păreau a fi o uneltire. Fancy se dădu cîţiva paşi înapoi.

– Cum?

El se îmbrăcă cu cămaşa, o încheie pînă la piept şi apoi se deschęie la pantaloni, aranjîndu-şi din nou cămaşa. Roşeaţa din obrajii lui Fancy îl făcu să rîdă.

– Cu trenul. Vom fi acolo diseară.

– Nu te mai uita aşa la mine, zise Fancy, frustrată.

Jeff îşi ridică o sprînceană şi se apropie de ea.

– Cum, adică? o întrebă.

Stătea doar la cîţiva metri de ea şi Fancy era conştientă de virilitatea lui, în fiecare fibră a trupului ei.

– C... ca şi cum aş fi un fruct copt sau... sau altceva! se răsti Fancy. Şi iată că, la lumina zilei, Isabella cînta fericită chiar în camera alăturată, iar Fancy fu invadată de o căldură de nesuportat, care

o sufoca.

Jeff rîse înăbuşit şi-şi aplecă capul pentru a ajunge cu limba la lobul urechii.

– Diseară, spuse el, repetînd acel cuvînt plin de sensuri.

Fancy nu aşteptă să întrebe cum vor găsi tren chiar aici, în ţara-nimănui, ce vor face cu balonul, ori altceva. Ea ieşi din dormitor, luptîndu-se cu sine.

Jeff o urmă imediat, desigur, şi îşi servi micul dejun, sporovăi cu Isabella, o privi pe Fancy, încîntat fiind de reacţiile avute.

Ea încerca să nu bage de seamă privirea lui, evitînd să o întîlnească, dar adevărul era că putea să o simtă. El o pregătea, făcîndu-i promisiuni tacite, şi Fancy era cuprinsă de o dorinţă scandaloasă pentru noaptea ce va să vină.

Curînd, sosi vremea plecării. Fancy îi mulţumi Isabellei şi îşi luă rămas-bun, în cele din urmă; de partea cealaltă, lacrimi.

Hershel, fiind unicul bagaj, fusese pus în spatele trăsurii lui Eustis, mulţumit să ronţăie la păpădii, în cuşcă. Acum mergeau prin lanul de grîu, spre gară; spre surprinderea lui Fancy, mai aşteptau şi alţii la tren.

Jeff îi mulţumi lui Eustis, o ajută pe Fancy să coboare şi îl luă pe Hershel. Trenul se auzea, scrîşnetul roţilor amestecîndu-se cu cel al locomotivei.

Locomotiva se opri lîngă ei, scoţînd fum, iar două femei, îmbrăcate la fel, aşteptînd alături de soţii lor, se opriră, privind părul lui Fancy ce flutura în bătaia vîntului.

Ea se urcă în tren cu ajutorul lui Jeff şi al conducătorului, apoi trenul se puse în mişcare din nou.

Jeff zîmbea în timp ce lua loc lîngă ea; Hershel fusese expediat la vagonul de bagaje.

– Ce se întîmplă cu tine? o întrebă el. Ai roşit.

– Femeile alea se uitau la mine, răspunse Fancy, împreunîndu-şi mîinile în poală şi plecînd privirea.

– La fel se uitau şi bărbaţii lor, spuse Jeff, ridicînd vocea.

Fancy îşi mută privirea spre lanul de grîu, care se legăna dincolo de geam.

– Nu suport să mă privească aşa oamenii, şopti ea.

Acum, cînd într-adevăr se aflau în drum spre Spokane, se simţea jenată. Viaţa ei ar putea fi diferită de tot ceea ce trăise pînă acum şi se gîndea cum să facă faţă situaţiei.

Jeff îi prinse bărbia cu blîndeţe şi îi întoarse faţa spre el.

– Frances, oamenii te privesc fiindcă eşti frumoasă.

Lacrimi invadară faţa ei.

– Poate vrei să spui că sînt ciudată! se înfurie ea. Deoarece port o rochie urîtă, cu steluţe pe ea, p... pentru că n-am putut să-mi prind părul...

– Ţi-e frică, aşa-i? izbucni Jeff. N-avea rost să-l mintă. Fancy clătină din cap şi oftă, încercînd să-şi revină. De ce?

– Fiindcă nu sînt chiar o doamnă, de asta! Oamenii vor spune: „Cu toată averea lui, Jeff Corbin şi-a luat o astfel de nevastă"?

Jeff rîse înăbuşit şi o sărută pe frunte.

– Nu. Ei vor spune: „La naiba, de ce oare are atîta noroc"? Se opri ca să-i dea părul la o parte,

apoi adăugă: Vei avea tot ce doreşti, Fancy, voi avea grijă de asta. Bijuterii, haine, totul.

O durere o cuprinse. Credea oare că bogăţia era tot ceea ce dorea şi de care avea nevoie? Dar dragostea lui? Dar copiii lui?

Era o prostie să sufere din pricina acestor îndoieli, cînd, de fapt, îi spusese cu o noapte în urmă că o iubeşte, dar Fancy nu putea să nu sufere din cauza asta.

– Vreau să am şi eu un copil, îndrăzni ea să spună, doar ca să-l verifice.

Jeff zîmbi.

– Am făcut tot ce am putut, spuse el, prefăcîndu-se jignit.

Apoi, uşor, fără să-l intereseze ceilalţi călători, o luă de umeri şi o trase aproape.

Fancy încercă să-şi imagineze că va fi bine la Spokane, fără îndoială că locuinţa lor va fi mare. Vor avea mîncare bună şi probabil şi o cadă mare, în care să se scalde. Vor avea cărţi şi ceva plăcut de făcut, vor avea haine frumoase, vor avea cunoştinţe noi, vor da petreceri.

Dar va avea parte şi de bîrfe. Nu va dura mult şi oamenii o vor considera un subiect de discuţie pe Frances Marie Corbin.

„Jeff Corbin şi-a luat o actriţă," vor spune ei. De fapt, ea purtase tot timpul o rochie cu stele pe ea. Acest lucru va fi pe buzele tuturor.

Fancy îşi întoarse faţa, cuibărindu-se în braţele lui Jeff, dorind să se fi născut o doamnă adevărată. Încă o mai asaitau vorbele ce le întrezărea în viitorul apropiat:

„Nu va dura, nu e destul de bună pentru el, s-a

născut în Newcastle şi mama ei este spălătoreasă; ai observat că nu poartă un inel de logodnă"?

Oricum, ritmul mersului de tren o adormi pe Fancy. Au urmat voci, chipuri care se împotriveau ei.

– Jeffrey Corbin, tu eşti?

Întrebarea păru la început că face parte din visul lui Fancy, cel urît. Cînd deschise ochii, cu o tresărire, îşi dădu seama că cea care vorbise era aievea.

O femeie frumoasă se afla pe scaunul din faţa lui Jeff, o femeie cu ochii verzi, parcă devorîndu-l.

– Bună, Meredith, spuse Jeff.

Meredith cea voioasă îi întoarse salutul cu un zîmbet fad. Fancy se simţea ca un trandafir ofilit.

– Spune-mi că eşti în drum spre Spokane, dragule! zise ea.

– Ei bine, Meredith, răspunse el, sîntem în drum spre Spokane.

Ochii lui Meredith se măriră de uimire; era clar că nu observase, pînă atunci, că Jeff nu era singur. Desigur, privirea ei căzu pe inelarul mîinii stîngi, înainte de a putea fi ascuns.

– Sînt Meredith Whittoker.

Fancy se ridică în picioare.

– Frances Corbin, răspunse ea.

Meredith păru încîntată.

– Sînteţi căsătoriţi? îl întrebă pe Jeff, părînd jignită.

Jeff scutură din cap. Fancy şi-ar fi dorit un răspuns mai plin de viaţă, dar a trebuit să se mulţumească cu faptul că, cel puţin, el o recunoscu şi printr-un simplu gest.

Uşor palidă, Meredith privi părul lung şi rochia cu stele.

– Nu cred, murmură ea.

– Ba să crezi, spuse Fancy.

Jeff o privi amuzat, dar nu spuse nimic. Acum, Meredith dorea şi mai mult să cotinue discuţia.

– Am auzit că şi Adam s-a căsătorit, spuse ea repede şi cu uimire. Cum o mai cheamă şi pe asta? Ceva ciudat...

– Banner, îi răspunse Jeff.

Fancy se crispă auzind numele. Doamne, nici nu trebuia să-şi cunoască cumnata, că o şi ura deja, fără să ştie cum este cu adevărat.

– Aşa este, ciripi Meredith. Banner. Mama a cunoscut-o cînd s-a întîlnit cu Katherine, în Port Hastings, şi a rămas impresionată de ea.

– E imposibil să nu fii impresionat de Banner, răspunse Jeff, iar Fancy se simţi jignită.

Şi Meredith se simţi confuză. Ea se ridică, părînd nervoasă, îşi ceru scuze prin cîteva cuvinte politicoase şi promise să vină în vizită la ei, de îndată ce Jeff şi „Frances" se vor aranja undeva.

– Uraaa, spuse Jeff, luîndu-şi mîna de pe umerii lui Fancy şi aşezîndu-se apoi ia loc, liniştit.

– Cum arată? întrebă Fancy, cu o voce scăzută.

Jeff închise ochii şi oftă.

– Cine?

– Banner.

Muşchii feţei i se crispară, dar ochii rămaseră închişi.

– Are părul castaniu şi ochii verzi, răspunse el, folosind un timbru ciudat.

– Ca Meredith? îndrăzni Fancy.

– Meredith n-arată ca ea nici pe departe.

– O, se jeli Fancy, întorcîndu-se să privească afară, pe fereastră. Lanul de grîu rămăsese în spatele lor, cedînd locul unui teren stîncos şi dezolant.

După o bucată de vreme, Fancy adormi din nou. Visă că tocmai îi născuse un copil lui Jeff, o fetiţă zdravănă.

„Priviţi", spuse doctorul, care nu avea chip. Şi Jeff cu Fancy se uitară, văzînd o fetiţă purtînd o rochie mică, neagră, cu stele pe ea.

Fancy se bucură că se trezi, mai înainte să-şi dea seama că trenul se apropia de Spokane şi că era singură. Cuprinsă de panică, pe jumătate datorită visului ei stupid, ea înghiţi în sec.

O femeie slabă, ca o sperietoare de ciori, ce trecea pe acolo, observă starea ei şi contribui şi ea la asta.

– Dacă te întrebi unde este omul tău, spuse ea cu plăcere, află că s-a urcat în următorul vagon, cu femeie aceea de societate.

Deşi suferea, Fancy mai bine ar fi murit decît să-i mărturisească ceva femeii în vîrstă.

– Mulţumesc, spuse ea, întorcîndu-se spre fereastră.

Spokane era un oraş normal, deşi nu la fel de mare ca Seattle, şi era aşezat într-o vale. Aici copacii erau veşnic verzi, cu toate că localitatea era înconjurată de preerie, şi, pe cînd trenul cobora la vale, Fancy văzu un rîu ce curgea în centrul oraşului.

Un turn de cărămidă impresionant, cu un ceas mare, se înălţa în gară, iar celelalte clădiri erau aproape toate din lemn.

Scaunul moale din tren cedă sub greutatea lui Jeff. Ea se prefăcu că o interesează priveliştea şi îşi reţinu toate întrebările, deoarece nu voia să pară interesată de discuţia pe care el o purtase cu Meredith Whittoker, în vagonul alăturat.

El părea că citeşte în mişcarea umerilor şi a capului ei.

– Frances, spuse el, liniştit.

Fancy nu-l băgă în seamă. Meredith seamănă cu Banner, se gîndi ea. Nu e de mirare că a ars de nerăbdare să petreacă cîteva clipe cu femeia aceea.

– Întoarce-te spre mine şi priveşte-mă.

Ea se întoarse, cu ochii înlăcrimaţi. Dacă ar întreba-o ce s-a întîmplat, avea de gînd să ţipe.

– Eşti obosită, spuse Jeff, înţelegător. După cele întîmplate în ultimele zile, nu mă mir.

– Temple nu ne-a dat de urmă, spuse ea, încercînd să abordeze subiectul mai veselă. O încercase aceeaşi pornire de a se lăsa dusă de emoţii, cînd era vorba de acest bărbat, dar acum era hotărîtă să nu mai facă aceeaşi greşeală din nou.

– Să nu crezi că nu-l vom mai vedea, o preveni Jeff. Dacă am învăţat un lucru în ultimii ani, acela este ca niciodată să nu-l subestimezi pe Temple Royce.

Fancy închise ochii şi, pe nesimţite, îi reveni imaginea navei lui Jeff, distrusă de Temple.

– Jeff, începu ea; eu... în Port Hastings...

Simţi că un semnal de alarmă îl cuprinse pe Jeff, deodată, înainte de a-l privi în ochi.

– Da? spuse el, grav.

– Eu... Temple...

Deodată, trenul şuieră apropiindu-se de staţie. Înainte ca Fancy să-şi adune puterile şi să continue, Meredith păşi pe coridor, cu eleganţă.

– Trăsura mea mă aşteaptă, spuse ea, ochii ei verzi mîngîind chipul lui Jeff. Îmi daţi voie să vă conduc?

Buzele lui Jeff se mişcară pentru a rosti o înjurătură, dar se ridică şi îi răspunse lui Meredith:

– Mulţumesc. Ar fi bine.

Intenţia lui Fancy de a mărturisi ceea ce ştia despre scufundarea vasului *Doamna Mării,* s e şterse, odată cu valul de umilire recentă. Cum a putut Jeff să fie de acord cu întoarcerea lor acasă, împreună cu femeia aceasta, în trăsura ei? Fancy era destul de stînjenită de înfăţişarea ei, acum mai trebuia să-l ia pe Hershel şi să-i explice de ce avea ea un iepure.

– Un iepure! strigă Meredith, cînd Jeff aduse cuşca şi puse creatura în faţă. Doamne fereşte, ce faci cu aşa ceva?

Stînd lîngă gardul unei gări ce aparţinea unui oraş străin, Fancy închise ochii, o secundă, şi se înroşi. Mîine toţi oamenii din Spokane vor auzi de animalul rotofei al doamnei Jeff Corbin.

Jeff puse o mînă încurajatoare pe umărul lui Fancy.

– De ce n-ar avea toţi cîte un iepure, Meredith? întrebă el.

– Da, oare de ce? spuse Meredith, apăsînd pe cuvinte.

Fancy vru să plîngă din nou. Era prea obosită şi prea răvăşită ca să ascundă ceea ce făcuse, pentru a fi respectată.

Braţul lui Jeff era un sprijin de nădejde care îi susţinea talia.

– Hershel este un animal iubit, Meredith, spuse el, cu un ton ferm. Dacă nu vrei să-l luăm cu noi în trăsură...

– O, nu... desigur că n-am nimic împotrivă! strigă Meredith. Uite, pune-l acolo. Herbert! O, Herbert!

Fancy, recunoscătoare, urmări privirea lui Meredith şi văzu trăsura neagră care era condusă de un surugiu. Desigur, pe nume Herbert, se gîndi ea.

Jeff stătea alături, scoţînd-o din letargie print-un gest firesc, atingîndu-i unul din nasturi şi şoptindu-i:

– Se va termina şi va trece şi asta. Îţi promit.

Fancy rîse, în ciuda celor simţite, apoi se încruntă.

– Ţine-ţi mîinile acasă, şopti ea.

El o ciupi din nou pe cînd o conducea la trăsura elegantă, în urma lui Meredith. Hershel deja fusese pus într-un compartiment, în spate.

– Am atîta bagaj, Herbert! se jeli, gudurîndu-se, domnişoara Whittoker. Să vii te rog, să-l iei mai tîrziu, da?

– Da, cuconiţă, veni răspunsul.

Jeff urcă şi se aşeză lîngă Fancy, părînd nevinovat, dar şi răutăcios. Îşi duse mîinile la piept, împreunîndu-şi-le, şi oftă.

– Ăsta e avantajul să călătoreşti comod, remarcă el, neadresîndu-se nimănui, în mod deosebit. Îţi iei repede iepurele şi gata de drum. Te scuteşte şi de grija servitorilor.

Meredith păru derutată, de parcă nu ştia dacă era luată peste picior sau nu. Fancy zîmbi, ştiind

că, de fapt, aşa era.

Pe cînd se îndepărtau de gara zgomotoasă şi aglomerată, Fancy îşi reproşă că fusese obraznică. Nu avea nici un motiv să nu o placă pe Meredith, iar dacă se complăcea în această stare nu era bine.

Meredith îşi reveni repede.

– I-am spus lui Herbert să oprească la *Casa Corbin*, îl informă ea pe Jeff, dar poate vă răzgîndiţi şi veniţi să cinăm împreună. Mama este curioasă să o cunoască pe doamna Corbin.

– Nu, refuză Jeff, cu o politeţe fermă. Nu în seara aceasta.

O amintire vagă, caldă, îi reveni în minte lui Fancy. Ea privea pe fereastră oraşul Spokane, care forfotea de lume, în amurg, iar în loc de trăsuri, de firme de magazine, de stîlpi de telegraf şi clădiri, ea îl văzu doar pe Jeff care îşi punea pantalonii, în dimineaţa aceea, în cămăruţa Isabellei.

„La noapte", spusese el, vrînd să sune scandalos în urechi.

Fancy se cutremură, cuprinsă de un fel de teamă plăcută. Nu mai conta cîte va mai trebui să vadă Meredith, nu mai avea nici o importanţă cîtă teamă îi inspira *Casa Corbin,* ea se linişti cu adevărat, ştiind că, în curînd, Jeff o va iubi, cu trupul lui, dacă nu cu inima.

Ca şi cum simţise despre ce e vorba, Jeff îi prinse genunchii. Anticipă totul cu bucurie şi el părea să participe la această stare. Trăsura era aproape să ia foc pe dinăuntru. Noroc că Meredith nu observase nimic; sporovăia întruna, iar Fancy asculta cuvintele ei:

– Cunosc o croitoreasă bună pentru tine, Fancy. Nici n-o să mai ai nevoie de probă şi vei fi în bine, cît ai clipi.

Bine! Cuvîntul o lovi tare pe Fancy, dar n-avu timp să spună ceva, deoarece Jeff prinsese înţelesul din zbor.

– Soţia mea este deja *bine,* spuse el, accentuînd cu grijă primele două cuvinte.

Trăsura se clătina, în timp ce urca dealul abrupt. Fancy se gîndi că Hershel putea să ajungă în compartimentul de bagaje.

Meredith o drese repede:

– Nu voiam să sune aşa, spuse ea, dulce.

Minciuna era clară, dar Fancy nu văzu rostul unei intervenţii. Privirea lui Jeff spunea că el ştia asta.

– Ei bine, tu m-ai rugat să o ajut! se jeli Meredith.

Fancy deveni rigidă, privirea ei sfredelindu-l pe Jeff. El n-o privi, iar muşchii feţei i se încordară.

– Tu ai rugat-o. De ce? dori ea să afle.

Acum, Jeff o privi în ochi, distrat.

– Meredith cunoaşte bine oraşul Spokane, răspunse el, iar tu, nu. De aceea am socotit că ar fi bine dacă ea te-ar prezenta.

– Dacă m-ar ajuta, vrei să spui! izbucni Fancy. Nu poţi să mergi cu mine dacă am rochii cu steluţe, nu-i aşa?

– Asta, spuse Jeff, întrece orice aşteptare.

Amintindu-şi de prezenţa lui Meredith şi de cît de bucuroasă ar fi aceasta să asiste la discuţie, Fancy renunţă.

– Ne vom înţelege mai tîrziu, spuse ea, cu

demnitate în glas.

– Nu-i aşa cum crezi, răspunse Jeff.

Meredith era să izbucnească în rîs, dar încercă să pară că n-auzise nimic din cele discutate. De fapt, ea chiar vorbi ca şi cum incidentul nici nu s-ar fi întîmplat.

– Albastrul îţi vine bine, Frances...

– Nu-mi place să-mi spui Frances, replică Fancy. Era ca un fel de sfidare, dar felul cum o spusese o încîntă.

Simţi privirea lui Jeff aţintind-o; i se zbîrli pielea pe ea. Un minut mai tîrziu, trăsura se clătină, oprindu-se, iar Herbert sări ca să deschidă uşa.

– Îţi mulţumesc că ţii seama de principiile tale, îi spuse Fancy soţului, şoptit, cînd se întîlniră, în timp ce Jeff îl lua pe Hershel.

– La revedere, Frances! ciripi Meredith din trăsură. Ne vedem mîine!

Fierbînd de mînie, Fancy scoase limba la vehiculul ce se îndepărta.

– Mi-ai mulţumit că ţin seama de principii. Ce-ai vrut să spui? mîrîi Jeff, furios, în timp ce o lua de braţ îndreptîndu-se spre casa cu două etaje şi ferestre mari, avînd în faţă o pajişte verde şi tufe mari.

Fancy ştia că se află pe un teren minat, dar faptul că Jeff o crezuse incapabilă de a-şi cumpăra haine singură, fără ajutorul lui Meredith, o jignise atît de tare, încît pur şi simplu ea nu se temea.

– Ce principii, hmm? zise ea. Sînt convinsă că n-ai nici unul!

– Unele nu le prea folosesc! spuse Jeff, răspicat, aşezîndu-l pe Hershel pe veranda din faţa

casei şi întorcîndu-se să sune, apăsînd tare pe buton. În special pe acela de a-ţi trage o mamă de bătaie!

Uşa din faţă se deschise, înainte ca Fancy să poată spune ceva, şi ieşi o femeie între două vîrste, privindu-i surprinsă.

– Jeff? Doamne, tu eşti?

– Aşa cred, Miriam, răspunse Jeff, dar acum nu prea sînt sigur de asta.

Miriam rîse încîntată şi se dădu la o parte.

– Walter! strigă ea, în timp ce Jeff îşi împinse mireasa peste prag. Uite cine-i aici! Micul Jeffrey!

Fancy nu se abţinu şi rîse.

– *Micuţul Jeffrey!* murmură ea, măsurîndu-l cu ură pe uriaşul de lîngă ea.

Cu o viteză extraordinară, Jeff o înşfăcă de talie, ridicînd-o. Din nou era lipită de şoldurile lui. Fancy înlemni şi înghiţi în sec, nefericită, în timp ce el se îndrepta spre trepte, cu paşi mari.

– Jeffrey Allen Corbin! interveni Miriam, dă drumul tinerei, imediat!

Spre surprinderea lui Fancy, Jeff se conformă.

Capitolul 12

Fancy nu putea să-şi ţină echilibrul prea bine şi privea neliniştită cînd la Miriam, cînd la Jeff. Nemaispunînd nimic altceva ce ar fi putut să-i creeze probleme din nou, îşi muşcă buzele şi tăcu.

– Acum spune-mi, zise Miriam pe un ton poruncitor, cu mîinile în şolduri, ce se întîmplă aici?

Jeff era furios, dar răspunse politicos:

– Miriam, aceasta e soţia mea, Frances.

– Fancy, îndrăzni soţia lui, deşi şoptit.

– Soţie! exclamă Miriam, bătînd din palme. Şi cînd colo noi te credeam însurat doar cu moartea! Walter? Unde eşti, Walter? Jeffrey s-a însurat!

Jeff privi în sus, iar Fancy gînguri. Walter, un bărbat cu părul alb şi cu ochii albaştri, îşi făcu apariţia la intrare.

– Ce-ai spus? Ei bine, dar e Keith!

– Nu, îl corectă Miriam, răbdătoare. Acesta e Jeffrey. Şi aceasta este frumoasa lui mireasă! Nu e o încîntare pentru ochii noştri trişti, Walter?

– Mireasă! izbucni Walter cu bucurie. Vezi, Miriam? Ţi-am spus eu că băieţii lui Corbin sînt toţi ca tatăl lor, neputînd sta singuri multă vreme!

Fancy se mai înveseli şi nu rezistă ispitei de a-i arunca o privire lui Jeff. El spumega de furie.

– Ne este foame, izbucni el, luînd-o pe Fancy de braţ şi împingînd-o spre scară. Te rog să ne pregăteşti ceva, repede.

– Desigur, Jeffrey, spuse Miriam, neintimidată. Doamne, auzi, să se însoare!

– Auzi vorbă, mormăi Fancy, zîmbind.

Jeff o strînse şi mai tare,

– E amuzant, aşa-i? şopti el, completînd-o. Apoi o conduse pe Fancy sus, oprindu-se în cea mai mare cameră pe care o văzuse în viaţa ei.

Patul era imens şi erau trei ferestre mari cît peretele, acoperite cu perdele de catifea. Erau şi birouri şi fotolii şi două şcaune în formă de evantai, îndreptate spre un cămin mic, ornat cu fildeş.

Dar dintre toate, cel mai bun lucru era o cadă, aflată în spatele unui ecran cu ramă aurie. Nu era una din acelea ce le puteai plimba la bucătărie sau în hambar, ci o chestie de marmură, destul de mare pentru o persoană, dacă nu pentru încă cîteva.

Fancy roşi şi se întoarse cu spatele, dar se ciocni de un Jeff amuzat.

– Ai grijă, spuse el, apoi o luă spre cadă, îngenunche pe marginea ei, aplecîndu-se să pună priza în funcţiune. După asta, dădu drumul la două robinete să curgă şi, deodată, apa ţîşni.

Fancy era vrăjită. Temple avea o astfel de cadă, în Port Hastings, dar ea nu o folosise niciodată, nici nu văzuse cum funcţionează. Familia Evanstone – cea pentru care lucrase după ce plecase de acasă –, doar aspira la asemenea bogăţie. Chiar şi casa lui Keith, din Wenatchee, nu suferea comparaţie.

Jeff începu să se descheie la nasturi.

– Vrei să mi te alături, Frances? întrebă el.

Tentaţia era prea mare. Apă caldă şi tot ce voia. Oare acelea erau săruri de baie, acele granule roz din borcanul de pe marginea căzii?

– Desigur că voi veni şi eu, Jeffrey.

Jeff păli.

– Să nu începi să-mi spui aşa.

– De ce nu? Tu insişti să mă strigi *Frances*.

– Asta e altceva!

Fancy se întoarse ca să poată să-i descheie nasturii de la rochie.

– Altceva? De ce?

Jeff o împinse pe Fancy, în loc de vreun răspuns, apoi îi spuse:

– Mai bine te-ai grăbi, dragă, dacă nu vrei ca Miriam cea devotată să dea buzna aici şi să ne găsească împreună.

– Aşa face? Vine pînă aici?

– Bineînţeles, răspuse el, dezbrăcîndu-se de pantaloni şi cămaşă, mai înainte ca Fancy să înceapă măcar s-o facă. El urcă în cadă şi se cufundă, cu un suspin, pînă la bărbie.

Fancy se cocoţă să i se alăture. Privirea lui o făcu să se simtă stînjenită, aşa că se întoarse cu spatele, îngenunchind în apa caldă, pentru a pune nişte săruri de baie.

– Îmmm! exclamă ea, inhalînd mirosul lor.

– Şi eu zic la fel, rosti el, tărăgănat.

Fancy îi aruncă o privire peste umărul gol şi-şi dădu seama că „la noapte" sosise, în sfîrşit... cu tam-tam.

– Nici să nu îndrăzneşti să te gîndeşti la ceea ce

crezi acum! şopti ea.

– De ce nu? replică Jeff, răguşit, nemulţumit.

– Deoarece... deoarece Miriam poate pica oricînd. Chiar tu ai spus.

– Dar ea nu poate vedea prin paravanul acela.

– Dar să ne audă, poate! zise Fancy, aşezîndu-se şi întinzîndu-şi picioarele. Chiar şi aşa, tot nu ajungea la celălalt capăt al căzii.

Jeff rîse şi o trase să i se odihnească pe piept. S-ar fi tras înapoi, dar braţele lui nu-i permiteau nici o mişcare în înlănţuirea lor.

– Aşa cum i-am auzit noi pe Eustis şi Isabella, azi-noapte? rosti el.

Palmele lui se aflau acum pe pieptul ei, rotindu-se. Frămîntînd. Implorînd. Fancy gemu.

– Ar fi trebuit să-mi prind părul, strigă ea, disperată. Acum se va uda...

Degetele lui Jeff pipăiau sfîrcurile, provocînd-o, înflăcărînd-o.

– Se va usca, şopti el.

Tocmai atunci cineva bătu la uşa dormitorului şi Fancy încercă să se ridice, dar se aşeză la loc. Jeff continua să-i mîngîie un sfîrc, iar cealaltă mînă se strecură sub apă.

– Intră, Miriam! strigă el, firesc, ca şi cum jucau şah şi nicidecum nu se aflau goi, în baie.

Jeff continuă s-o mîngîie pe Fancy, uşor, cu îndemînare, cuprins de o pasiune puternică. Neputincioasă, ea îşi lăsă capul pe pieptul lui şi se supuse, depărtînd picioarele. Şoldurile începură să i se ridice şi să coboare; nu putea să le oprească.

Miriam muncea în altă parte a camerei. Se auzea clinchetul vaselor şi al tacîmurilor de argint.

Noaptea era rece şi Fancy auzi un lemn ce lua foc în vatră şi apoi pocni. Mişcarea mîinii lui Jeff continua mai iute şi Fancy se arcui, muşcîndu-şi buzele ca să nu strige cînd simţi plăcerea.

– Cînd terminaţi, scoate-ţi căruţul pe hoi, zise Miriam.

Jeff rîse înăbuşit, aşteptîndu-şi soţia, care tremura de plăcere, cînd o uşă se auzi închinzîndu-se, în depărtare.

– Am terminat, doamnă Corbin? întrebă el răutăcios, la ureche.

Fancy nu putea răspunde şi el ştia asta bine. Ca să dea glas răzvrătirii, ea îi strînse piciorul gol cu degetele de la picioare. El rîse şi ieşi afară din apă, grăbit, ca o fiară sălbatică, trăgînd-o după el, nesigură încă pe picioare.

– Cina e gata, îi aminti după ce o bătu pe fund încă o dată, dîndu-i un prosop mare.

Roşie toată, îi aruncă înapoi prosopul şi se năpusti, goală, să-l stropească cu apă, în jurul paravanului. Cînd el o urmă, cu prosopul în jurul taliei, Fancy tremura în faţa căminului. Jeff ridică dintr-o sprînceană şi îi zîmbi ironic.

– Mănîncă, spuse el.

Deoarece nu mai mîncase nimic de la micul dejun oferit de Isabella, Fancy nu-şi permise să-l refuze. Ea se aşeză pe unul din scaunele acelea mari, luă o farfurie de pe masa rotativă şi începu s-o umple.

– Să ştii că te lăţeşti, observă Jeff pe cînd ea mînca.

Întrucît ea nu răspunse, el se duse la pat, luă o pernă şi o aruncă spre ea.

Fancy balansă farfuria, luînd perna şi punînd-o sub ea.

– Vei crede acum că bogaţii îşi pun perne şi pe scaun, mormăi ea.

Jeff rîse şi se aşează să-şi mănînce cina.

– Tu eşti stăpîna acestei case, Fancy. Dacă vrei perne, cumpără.

Ea nu-l băgă în seamă, concentrîndu-se să-şi mai pună unt în piure.

– De ce eşti aşa de supărată? întrebă Jeff, după un timp.

Săturîndu-se, Fancy îşi privi soţul.

– Miriam a fost aici, chiar în această cameră! Şi tu ai... tu ai continuat...

– Ea nu ne-a văzut, răspunse el, răbdător. Şi nici nu ne-a auzit măcar!

– Asta e o minune dumnezeiască, strigă Fancy.

– Dar ţi-a plăcut. Asta te înfurie. Îţi poţi aminti, ştiu că ţi-a plăcut.

– Nu este adevărat!

Jeff îşi aşează farfuria alături.

– Vrei să dovedesc că nu e aşa?

– Nu, strigă Fancy.

– Deci, recunoşti? Ai putea, căci trupul tău deja a mărturisit, Fancy.

Fancy se răţoi la el; era în apărare şi nu se putea opri:

– N-ai pic de ruşine. Jur că eşti la fel de necioplit ca Eustis şi Isabella!

Jeff rîse.

– Cel puţin ei sînt cinstiţi, spuse el. Sexul este ceva firesc şi ei nu se ruşinează. Şi de ce ar face-o?

Fancy nu putu să se gîndească la vreun răspuns şi îşi iuă răgaz, gustînd din friptură. Poate că ar fi continuat că mănînce toată noaptea, ca să se apere, dacă Jeff nu i-ar fi luat farfuria de sub nas şi nu ar fi dus masa pe hol.

După ce termină treaba asta se întoarse s-o înfrunte. Lumina focului dansa pe pieptul lui lat şi în ochi.

Fancy înghiţi în sec, fiind emoţionată şi înspăimîntată în acelaşi timp, realizînd că era goală.

Urmă o liniştе lungă, cînd nici unul nu se mişcă. Apoi, uşor, sigur, Jeff traversă camera. Stînd în faţa focului, îndepărtă prosopul din jurul taliei şi îl lăsă să cadă.

Fancy îl privi încremenită. Se întrebă dacă exista ceva care o împiedica să nu-i reziste acestui bărbat.

Cînd el îi întinse mîna, ea o luă, tremurînd.

– M-am tot gîndit la asta de cînd ne-am hotărît să venim la Spokane, spuse el, cu buzele foarte aproape de ale ei, reluîndu-şi activitatea magică.

– La ce? şopti Fancy, deşi ştia răspunsul prea bine. Un drăcuşor îi spunea că are nevoie de răspuns.

– La faptul că vreau să fac dragoste cu tine, Fancy. Chiar aici, în faţa acestui şemineu.

Cu mîinile pe umerii ei, o apăsă pînă cînd îngenunche pe prosopul umed, privindu-se. El o mîngîie pe gît, degetele lui alunecînd pe lîngă ureche, dîndu-i părul la o parte.

– Va trece mult timp pînă te voi lăsa să dormi, Fancy, continuă el, răguşit. Şi chiar şi atunci te voi scula şi te voi avea.

Fancy tremura, încîntată de cuvintele lui, ştiind şi nepăsîndu-i că el va face ceea ce spunea. Ea îşi dădu capul pe spate şi suspină cînd mîinile lui se apropiară de pieptul ei, mîngîindu-l, nebăgînd în seamă sfîrcurile ce rîvneau la atingerea lui. El o determină să-l roage.

Ea îşi strecură degetele în părul lui ud, în timp ce el îi luă în mînă unul din sîni şi începu să-l atingă uşor, cu dinţii. Chiar şi atunci, o luă peste picior, şoptindu-i frînturi de cuvinte, murmurate între jocuri cu limba şi supturi care erau prea scurte.

– Eu vroiam... asta... chiar astăzi, în tren, spuse el. Data viitoare... doamnă Corbin... vom avea un compartiment... al nostru. Şi tu vei avea grijă de mine.

Fancy gemu, lăsîndu-se purtată pe aripile fanteziei, pe cînd el se întoarse să-i încînte şi celălalt sîn.

– Să... am grijă de tine?

El o gustă, mirosind-o, apoi se opri să-i răspundă:

– Ţi-am mai spus. Cînd vreau un sîn, tu îl şi arăţi.

Cuvintele lui erau scandaloase şi arogante, dar lui Fancy nu-i păsa, nu acum. Era destul de cinstită să arate că, dacă Jeff i-ar fi poruncit să-l guste, indiferent de împrejurări, ea ar fi avut grijă de el. Neîmpotrivindu-se.

El o aşeză pe prosop, întinzîndu-i mîinile peste cap şi reţinîndu-i-le acolo. Privindu-i sînii cu ochii lui albaştri, el răsuflă greoi.

– Şi te asigur că îi voi dori adesea.

Fancy gemu cînd el începu din nou, mai lacom, dar cu pauze. Ea se zvîrcoli şi mugurele feminităţii i

se întări şi i se umezi de dorinţă, înfuriindu-se că este neglijat.

– Ce... ce e cu mine? rosti ea, înăbuşit, neruşinată de dorinţa ei. O... oare chiar voi fi îngrijită c... cum se cuvine?

Jeff rîse înăbuşit, înţelegînd, sărutînd-o pe abdomenul neted.

– Pînă cînd vei cere îndurare, o asigură el.

Cîteva minute mai tîrziu, ea făcea chiar aşa.

În timp ce Fancy sta în faţa focului din vatră, trupul ei încălzindu-se la căldura lui, şi la amintirea felului în care o iubise Jeff, el dispăru din faţa ei. Mai tîrziu, ea auzi clinchetul paharelor de cristal şi îl simţi aşezîndu-i-se alături, oferindu-i un pahar de vin de Burgundia.

– Ai cumva... pic de conştiinţă? întrebă ea, reuşind să stea dreaptă doar pentru că el o ajuta.

Jeff ridică paharul cu respect.

– Absolut deloc.

Dincolo de uşă, Miriam se auzi fredonînd o melodie.

– Crezi că ne-a auzit? şopti Fancy.

Jeff zîmbi.

– Ce vrei să spui cu „ne-a"? Tu făceai tot tărăboiul ăla, dragostea mea.

– Cît de politicos eşti subliniind diferenţa! şopti Fancy, cu gura pe marginea paharului.

– Ne-am mai aflat pe acest teren odată, cînd am discutat felul meu de a fi un adevărat domn, vreau să spun. Nu pot spune decît că sînt un destrăbălat libidinos.

– Cel puţin eşti cinstit, răspunse Fancy, cu o răsucire neruşinată a capului.

Apoi gustă vinul şi-i plăcu. O căldură o învălui plăcut, urmînd drumul sărbătoririi pasiunii.

Ea puse paharul jos şi îl luă şi pe al lui Jeff. Rîzînd, el se aşeză în genunchi şi vru să-l ia înapoi. Cînd era gata să-l ia, aplecat înainte, Fancy se grăbi şi profită de poziţia scandaloasă.

Jeff fu prins în capcană; el gemu în semn de protest, iar Fancy se bucură de abandonul lui. N-avea încotro, decît să-şi adune puterile şi să se bucure de plăcerile adunate în el.

Fancy îl ţinea strîns, cu mîinile în şolduri, cu inima bătînd tare cînd el gemu, înfiorat. Ea începu să-l testeze, muşcîndu-l, sărutîndu-l uşor, gustîndu-i lungimea extraordinară a bărbăţiei.

– Femeie, o avertiză el, vocea lui căzînd asupra lui Fancy ca un tunet aflat într-un cer furtunos.

Totuşi, Fancy îl chinuia şi cînd rosti acelaşi cuvînt din nou, tonul era mai domol, acela de rugăminte.

Deodată, îl simţi răbufnind. Muşchii de la şoduri se încordară şi un strigăt ce dovedea capitularea totală, îi scăpă. Cînd el se prăbuşi la podea, răsuflînd greoi, Fancy zîmbi şi îi mîngîie abdomenul tare.

– Ai fost tratat cum se cuvine? îl tachină ea.

El imită un rîs, deşi ochii îi erau încă închişi şi respiraţia greoaie.

– O, da, spuse el. Chiar prea bine.

Meredith Whittoker o studia pe soţia lui Jeff Corbin cu un dispreţ destul de bine ascuns.

Stînd acolo, îmbrăcată în rochia aia cu stele, cu părul răsfirat, aproape argintiu în lumina soarelui de dimineaţă, arăta ca o creatură din poveşti.

Cearcănele de sub ochi, dar şi satisfacţia din ei îi provocau durere lui Meredith.

– Ce vrei să spui cu faptul că nu mergi la cumpărături, astăzi? o întrebă ea, amabilă, luînd o sorbitură din ceai

Frances se gudură în scaunul ei, înfruntînd-o pe Meredith. În altă cameră, Miriam Carrington deretica ca o albină, prefăcîndu-se că nu aude nimic.

– Prefer să mă odihnesc.

Meredith zîmbi. Cu un efort, spuse:

– A fost o noapte mai lungă, Frances?

– Numele meu este Fancy, răspunse drăcuşorul, cu un zîmbet pe buze. Şi da, noaptea a fost lungă.

Tîrfă, se gîndi Meredith, nemiloasă. Dar apoi îşi aminti că şi ea petrecuse cîteva nopţi în patul lui Jeff Corbin. O roşeaţă delicată o învălui, făcînd-o să se frămînte din cap pînă în picioare.

– Foarte bine, Fancy, spuse ea, accentuînd numele ăsta ridicol. Dacă vrei ca soţul tău să se ruşineze cu tine...

Fancy se întinse, mulţumită, apoi o privire jignitoare se înfăţişă în ochii ei albaştri.

Înainte de a putea vorbi, Miriam năvăli în apropiere, cu cîrpa de şters praful în mînă. Deşi servitoarea nu se uită la Meredith, aceasta simţi că era avertizată în cel mai ameninţător fel posibil.

– O, Doamne, se pare că astăzi sînt lipsită de

tact, spuse ea, neliniştită, atingînd mîna lui Fancy, ca o consolare, şi ignorînd-o pe Miriam cît putu de tare. Am vrut să spun doar... ei bine... că, evident, ai trăit altfel de viaţă, diferită de cea a lui Jeff. Unele... lucruri se pot ivi...

– Ca de examplu? îi ceru Fancy o explicaţie.

Meredith trase adînc aer în piept.

– De exemplu, să nu porţi rochia aceea, spuse ea, în grabă.

– Dar mie îmi place rochia aceasta.

– Ei bine, dar nu ţi se prea potriveşte, strigă Meredith, ajunsă la capătul răbdării.

Ea se întrebă dacă Jeff îi era fidel acestei fiinţe, apoi renunţă la acest gînd. Desigur că nu îi era. Era prea viril. Prea sofisticat. Tot ce avea de făcut era să aştepte momentul.

Meredith aşează ceaşca alături şi se ridică, demnă, aranjîndu-şi poalele rochiei.

– Fie cum zici, doamnă Corbin. Sînt sigură că soţul dumitale are ceva de spus la felul dumitale recalcitrant de a-i trata pe cei din jur.

Fancy privi pur şi simplu spre fereastră, cu ochii gînditori, şi nu mai spuse nimic.

Odată ce uşa din faţă se trînti în urma lui Meredith, ea îşi lăsă lacrimile să-i curgă şiroaie.

Miriam îi mai puse ceai şi îi oferi ceaşca cu delicateţe.

– Nu trebuie să o bagi în seamă prea mult pe domnişoara Whittoker. E doar geloasă pe tine, atîta tot.

Fancy îşi putu imagina prea bine de ce.

– A... a stat Jeff mai mult în Spokane? îndrăzni ea să o întrebe, după ce mai sorbi din ceai.

– Destul, spuse Miriam, fără tragere de inimă.

Cuvîntul întări suspiciunea lui Fancy.

– Şi domnişora Whittoker a fost iubita lui, spuse ea.

Cumva, Meredith era mai periculoasă decît Jewel Stroble.

Miriam nu spuse nimic, nu direct. Ca să se amestece, ar fi fost prea de tot, iar Fancy ştia deja că doamna Carrington îşi cunoştea prea bine locul.

– Nimic de durată, îi răspuse ea, cu ochii în altă parte.

Fancy suspină şi îşi şterse lacrimile. Dacă avea de gînd să plîngă de cîte ori întîlnea o femeie care fusese iubita omului pe care ea îl iubea, s-ar consuma degeaba.

– N-are importanţă, minţi ea.

Felul în care se comporta Miriam spunea că avea importanţă, dar cuvintele ei fură discrete:

– Sora mea coase, doamnă Corbin, şi încă destul de frumos. E adevărat că ai nevoie de mai multe haine şi m-am gîndit că... poate...

Fancy zîmbi.

– Vrei să o aduci aici? Eu... eu nu prea am chef să mă afişez în public, în halul ăsta.

– Vei fi uimită ce bine arăţi, răspunse Miriam, dar înţeleg perfect. Îl voi trimite pe Walter după Evelyn, chiar acum.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Evelyn, care părea să fie sora geamănă a lui Miriam, atît de bine îi semăna, sosi încărcată cu cîpii după revista *Cartea Doamnei Godey* şi o mulţime de mostre de material.

Acestea erau împrăştiate pe masa din sufra-

gerie, pentru Fancy, cînd Jeff se întoarse, îmbrăcat cu un frumos costum, avînd în mînă un număr de pachete, înfăşurate în hîrtie maro. Inima lui Fancy tresări la vederea lui; el a spus că nu e gentleman, dar, sigur, arăta ca atare. Era ea destul de doamnă ca să-l păstreze?

El o sărută scurt, neacordîndu-le nici o atenţie lui Miriam şi lui Evelyn.

– Dă comandă pentru una din fiecare, spuse el.

Fancy tremura, deoarece chiar simpla apropiere a acestui bărbat avea un efect ciudat asupra ei. Ca o persoană supusă, ea tremura în faţa lui Jeff, care, cu pricepere, o transforma într-o uşuratică, fără pic de ruşine, numai cu o privire, o atingere sau o mîngîiere.

– Cred că doamna Corbin e puţin copleşită, remarcă Miriam, cu respect.

Salvarea din cuvintele ei îi rezervă un loc în inima lui Fancy.

– Nu ştiu ce să cumpăr, sau cît să cumpăr...

– Vedeţi dacă soţia mea are tot ce îşi doreşte, spuse Jeff celor două femei.

Apoi o sărută pe Fancy din nou şi dispăru, luînd şi pachetele cu el.

Fancy petrecu o după-amiază confuză, obositoare, luîndu-i-se măsura pentru toate cămăşile şi bonetele. A ales tipare moderne din *Cartea Doamnei Godey*. Erau mătăsuri şi fineturi, catifea, bumbac şi altele.

Cînd Evelyn îşi adună toate notiţele, Fancy era deja terminată. Refuzînd-o pe Miriam, ea urcă să stea puţin întinsă. Poate era posibil să recupereze din odihna pierdută cu o noapte în urmă.

Intrînd în dormitor, dădu peste cel care nu-i oferea răgaz. Jeff stătea pe unul din scaune, cu spatele la Fancy, uitîndu-se pe fereastră, spre vest. El îşi scosese haina şi stătea cu piciorul atîrnat de geam.

Fancy se întrebă ce putea să vadă acolo şi din nou simţi o durere în inimă. Poate că tînjea după Banner, sau după mare. Nu ar fi ceva anormal pentru un căpitan de vas să viseze din nou la o plimbare pe mare.

Simţindu-se părăsită era gata să plece din cameră, cînd deodată el se întoarse şi îi zîmbi. Era un zîmbet trist şi rece.

– Rămîi aici, spuse el. Te rog.

Fancy trase adînc aer în piept şi zîmbi în felul ei. Îndreptîndu-se spre pat, ea se aşeză şi se prefăcu că e ocupată cu pantofii care îi luau ceva timp să-i dezlege şi să-i dea jos. Pentru că ştia că e slabă din fire şi cedează, dacă n-are ceva de făcut, povestea întruna despre lucrurile minunate pe care le alesese din revista de modă.

Jeff o privea, ascultînd în linişte. Ştia că nu-l poate păcăli, dar continuă.

În cele din urmă, el îi întinse mîna şi spuse cu o voce joasă:

– Fancy, vino aici.

Fancy ştia ce urma.

– Sînt prea obosită! protestă ea.

El rîse.

– Şi eu sînt. Dar vreau doar să te strîng în braţe.

Ea se îndreptă spre el şi Jeff o trase pe genunchi, punîndu-i capul pe umăr. Cămaşa albă era moale sub obrazul ei şi mirosea frumos, a proaspăt

şi soare.

Surprinzător, Jeff o ţinu pur şi simplu adăpostind-o în braţele lui, mîngîind-o şi luîndu-i cîte o lacrimă cu degetul. Fancy se întrebă cum îndura atîtea ca să-l iubească, şi plînse de durere, ştiind că aşa va fi mereu.

Îmbrăţişarea lui fu mai puternică, dar nu zdrobitoare, şi el îşi propti bărbia pe creştetul capului ei. Fancy continua să plîngă, părea imposibil să se oprească, iar Jeff o ridică în cele din urmă şi o duse spre pat. Uşor, el o ajută să dezbrace rochia şi apoi o acoperi cu plapuma. Ea îl privi şi tuşi.

– Ţi-am mototolit hainele cele noi, spuse ea.

Jeff ridică din umeri şi se aplecă s-o sărute pe frunte.

– Odihneşte-te, spuse el, răguşit.

– Vrei să mă ţii în braţe? întrebă ea cu o voce scăzută. Te rog!

Încet, el îşi dădu cravata jos, vesta şi cămaşa. Cînd rămase gol, se strecură lîngă Fancy, în pat, şi o luă în braţe. Trupul lui era puternic, cald şi liniştit, iar ea se simţea în siguranţă. Îşi imaginâ că el nu o va părăsi vreodată. Adormi, cu capul sprijinit pe umărul lui.

Camera era întunecată cînd se trezi, iar focul dansa în vatră. Se întinse simţindu-se odihnită şi linşitită şi, dintr-o dată, realiză că e singură. Sări în picioare, cu inima zbătîndu-i-se în piept.

– Jeff?

El rîse şi ea auzi sunetul apei.

– Oare poate cineva să facă baie în linişte pe aici? o necăji el.

Fancy se simţi uşurată că el era acolo şi plînse

de bucurie. Îşi şterse lacrimile repede, răsuflă adînc şi sări jos din pat, dînd la o parte paravanul, cu mîinile în şolduri, şi privindu-l hotărîtă.

– Bineînţeles că nu! răspunse ea.

El zîmbi lasciv şi se aşeză din nou în cadă, cu mîinile la spate, într-o poziţie de răbdare totală.

Fancy se apropie, scăpînd de cămaşă şi chiloţi pe drum. Această grijă, blîndeţe fără pasiune erau un element nou în relaţia lor.

Aterizînd în apă, ea lovi cu piciorul spre Jeff şi rîse.

S-au jucat în noaptea aceea ca nişte copii şi nu au mai făcut dragoste. Sau au făcut? După o bătaie cu apă şi o cină în faţa focului, după mult rîs şi discuţii liniştite, Fancy adormi în braţele lui Jeff, simţindu-se fericită.

Capitolul 13

Fancy rămase cu privirea aţintită la ceasul din perete, aşteptînd.

În ultima săptămînă, scotea nişte sunete ciudate, întotdeauna înainte sau după ce ea intra în cameră, sau după ce trecea în hol. Enigma aceasta întrecea orice aşteptare; era hotărîtă să-i afle secretul.

Ea îşi ţinu respiraţia în timp ce acele ceasornicului se mişcau şi, după un moment, auzi sunetul ciudat provenind din orologiu. Parcă era o căruţă, iar minutarele din interior arătau ca nişte ace...

Fancy stătea la cîţiva paşi de ceas. Deodată, o uşă mică, din partea de sus, se deschise şi o pasăre ieşi afară ciripind către ea: „Cucu, cucu, cucu!"

Speriată, Fancy sări înapoi.

– Furtună cu tunete! spuse ea, amuzată.

Un rîs masculin răsună în spatele ei, iar ea roşi. Jeff era acolo, cu o cană de cafea într-o mînă şi un sul de hîrtie sub braţ. Ochii lui albaştri luceau de uimire.

– Să nu îndrăzneşti să rîzi de mine! şopti ea,

aranjîndu-şi rochia, agitată.

– Nu, promise el, dar tremurul umerilor săi laţi îl trăda.

– N-am mai văzut un astfel de ceas! zise Fancy, jenată.

– Asta e evident, replică Jeff, mai sobru, dar ţi-ai cam ieşit din fire.

Fancy se înroşi din nou.

– Ce este? vru ea să ştie, arătînd spre hîrtia de sub braţ.

Era un fel de taină în ochii lui Jeff.

– E doar un proiect, răspunse el întorcîndu-se şi aşezîndu-se la birou, fără a mai spune altceva.

Fancy nu mai avea ce face. Ea ura secretele, iar în această familie erau prea multe, cum ar fi cei ce ţinea de cele întîmplate între Jeff şi fratele lui, Adam. Ea se aşeză lîngă scaunul soţului ei.

– N-ai nimic de făcut? întrebă el, iritat. Jeff nu intenţiona să desfacă „proiectul" în prezenţa ei şi de aceea Fancy era supărată.

– Aş putea să iau titicarul în oraş, îi sugeră ea, ştiind prea bine că Jeff nu-i va permite.

În anumite privinţe, viaţa ei era îngrădită, nu avea voie să iasă singură.

– Greşeşti, zise Jeff, şi un muşchi i se încordă pe chip. Am mai discutat asta. Faptul că n-ai mai auzit de prietenul nostru, Temple, nu presupune că n-ar fi prin preajmă.

Fancy îşi muşcă buzele. Din nou instinctele o îndemnau să-i spună lui Jeff ceea ce ştia. Atunci Temple ar putea fi dat în urmărire, pentru că a pus o bombă la bordul navei *Doamna Mării* şi, cu siguranţă, ar ajunge la închisoarea teritorială. Cum

ar putea el să fie un pericol, dacă ar fi închis?

Dar ea se temea să spună. Dacă supărarea lui Jeff s-ar îndrepta către ea – şi s-ar putea foarte bine să fie aşa –, îl va pierde.

– Du-te şi hrăneşte-l pe Hershel, sau fă orice altceva, spuse el, iar Fancy se simţi rănită, încît uită din nou de dilema ei.

Îşi împreună braţele la piept, îşi ridică bărbia şi privi în gol, sfidătoare. Va sta acolo toată după-amiaza, dacă va trebui.

Dar deodată Jeff se aşează pe scaun şi ea, într-o clipă, se aşează la el în poală, privindu-l cu amuzament.

– Ce...

El o deschele la rochia ei nou-nouţă, înnebunit de pasiune.

Fancy deveni rigidă, se înfurie, dar fu cuprinsă de o stare confuză.

– Încetează, rosti ea, agitată,fără rost.

Unul din butonii de aur îi trecu pe la nas cînd Jeff strecură o mînă sub cămaşa de satin şi îi prinse sînii ce tresăltau de emoţie.

Fancy strigă:

– Nesuferitule!

El rîse gutural şi mîngîie unul din sfîrcurile capturate, pentru a-l supune.

– Totuşi sîntem în bibliotecă! îi reaminti Fancy, respirînd greu.

– Şi e şi amiază, o îngînă Jeff, dîndu-i la o parte cămaşa astfel încît sînul ales rămase gol.

El o întoarse, apăsînd-o de la spate încît se arcui toată spre el. Răutăcios, îi mîngîie cu limba sfîrcul.

Fancy fu cuprinsă de un tremur, amestecat cu furia obişnuită în faţa neputinţei proprii. Acest bărbat nu avea nici o limită, niciodată?

– Jeff Corbin...

El rîse şi o prinse mai tare, sugînd mai lacom. Fancy se aprinse la faţă şi, pentru că protestul nu era de ajuns, lovi cu piciorul. Era un gest de neputinţă.

Cînd Jeff se sătură de unul din sîni, se îndreptă spre celălalt. Se părea că nu-i pasă, şi îl muşcă uşor, negîndindu-se, aparent, că uşa se putea deschide brusc şi faţa lui Miriam, ca şi a lui Walter, să pătrundă în birou.

Disperarea o îmbărbătă pe Fancy. Ea sări din braţele lui, la cîţiva paşi de el, răsuflînd cu greu şi privind din nou chipul acela aristocratic.

– Încuie uşa, îi porunci el, iar în momentul acela privirea îi era plină de dorinţă şi de bucurie.

Minunîndu-se de această poruncă, Fancy se supuse. Stătea în picioare, cu spatele la uşă, şi nu-şi dăduse seama că rochia ei era deschisă la nasturi, iar sînii, umezi în urma capitulării, erau goi.

Al naibii de chipeş în pantalonii lui gri, cu vesta de mătase, potrivită la culoare, şi cu cămaşa moale, Jeff nu făcu nici un gest să se ridice din scaun.

– Vino aici, spuse el.

Fancy ezită. Tot trupul o îndemna să-i cedeze, dar mai era şi mîndria, la urma urmelor. Şi nu numai atît, exista şi o demnitate.

– Frances, zise el, bătînd din picior.

Ea îşi închise ochii şi rochia şi, înfierbîntată de privirea lui, ezită să-l asculte. Refuzul ei nu fu de

lungă durată datorită inevitabilului ce avea să urmeze.

Cînd Jeff îi rosti numele, insistent, şoptit, ea se pierduse deja. Se îndreptă spre el, ca o somnambulă, resemnată, bucurîndu-se. În loc să o tragă şi să o aşeze din nou în poala lui, o aşeză între scaunul lui şi birou. Mîinile lui se ridicară să-i mîngîie sînii, să-i guste uşor sfîrcurile, în timp ce o febră îi cuprinse adîncurile feminităţii, ajungînd în toate părţile trupului. Acum, el începu să-i ridice poalele rochiei, adunîndu-i-le la spate. Ea se prinse de marginile biroului, în timp ce degetele lui se îndreptau, curajoase, spre chiloţii ei.

– Ce fa... faci? şopti ea, înăbuşit, simţind aceeaşi stare de nefericire, dar parcă era dulce.

– Cred că ştii, răspunse el, în timp ce chiloţii ei coborîră uşor, peste şolduri şi coapse, ajungînd jos. Carnea i se înfrigură în goliciunea ei, dar în acelaşi timp trupul i se încălzi, fără să înţeleagă cum.

– Oooo, gemu Fancy, pe cînd el se ocupa de fese, mîngîindu-i-le. Jeff...

Ea era întinsă pe birou acum, oferindu-i-se toată, avînd adunate fustele, precum o pernă, sub fese.

– Eşti foarte dulce, spuse el, răsuflînd în părul ei auriu.

Ea simţi că vibrează la apropierea lui. Cum el o poseda, Fancy striga cu putere, fără să-i pese să ar putea fi auzită sau văzută. El era lacom, folosind o mînă ca să-i mîngîie pieptul, să-i guste sfîrcul. Continuă să-i facă plăcere în timp ce atingea şi celălalt sîn, procedînd la fel.

Fancy se zvîrcoli şi se răsuci, şoptindu-i numele, răsfirîndu-i părul, cu frenezie. Cînd sosi şi explozia, ea scoase un strigăt de satisfacţie şi rămase tremurînd, în timp ce el o readucea din nou cu picioarele pe pămînt. cu cuvinte liniştitoare şi mîngîieri tandre.

– Destrăbălatule! spuse ea, încheindu-şi rochia, cu mîini tremurînde.

Jeff rîse şi sărută locul pe care îl cucerise în totalitate.

– Data viitoare, o să fie şi mai şi, spuse el.

Ea se îndepărtă de birou şi se aplecă să-şi ia chiloţii.

– N-ai pic de ruşine?

El ridică din umeri.

– Nici un strop.

Fancy roşi şi îşi îndreptă fustele. Cînd ea se grăbea spre uşa închisă, el desfăcu hîrtia care îi stîrnise atîta curiozitate. În ciuda unei întrebări presante de a afla despre ce e vorba, ea nu îndrăzni să mai stea.

Miriam tocmai se întorcea de la uşa de la intrare, cînd Fancy intră în hol, arzînd de satisfacţie şi de ruşine. Femeia mai în vîrstă zîmbi într-un fel care o făcu să roşească şi mai mult.

– Am un mesaj pentru tine, spuse Miriam, ochii ei albaştri strălucind pe cînd îi înmîna un plic.

Tremurînd, Fancy reuşi să ajungă şi să ia scrisoarea. Pe faţa plicului, era scris: *Doamnei şi Domnului Jeff Corbin.* Fancy nu s-ar mai fi dus înapoi, în birou, în acel moment, pentru nimic în lume. De aceea, deschise plicul şi despături hîrtia din interior. Era o telegramă venită din Port Hastings.

„N-am putut fi decît fericiţi cînd am aflat vestea căsătoriei voastre. Veţi putea fi în Wenatchee la nunta lui Keith? Vă rog să-mi trimiteţi răspuns, negreşit.

Cu dragoste, Mama".

Fancy clipi repede, apoi împături cu grijă telegrama.

Miriam se întoarse la bucătărie şi rămase pe gînduri.

Fancy, emoţionată şi cu toate cele avute pe cap, în urma tărăboiului, uitase de Keith şi de Amelie, care urmau să se căsătorească. Ar fi drăguţ să asiste la ceremonie.

Pe de altă parte, în ciuda faptului că soacra sa o asigurase că *N-am putut fi decît fericiţi,* Fancy nu prea voia să dea ochii cu această femeie. Cum ar putea o astfel de femeie să-şi privească nora, care îşi determina iepurele să-şi scoată capul afară din pălărie? Desigur că bătrîna doamnă Corbin sperase la cu totul altceva pentru fiul ei.

Fancy privi uşile închise ale biroului. Plină de pasiune, doar cu cîteva minute mai înainte, acum îi era frig şi se simţea pierdută. Numai dacă ar putea fi sigură că o va accepta, totuşi, aşa cum fusese posibil şi în cazul lui Banner. Da, dar Banner era o femeie cu o educaţie aleasă.

Trăgînd adînc aer în piept, Fancy ridică din umeri şi se întoarse în birou, făcînd un lucru care i se păruse imposibil cu numai cîteva minute în urmă.

– Jeff?

El îşi ridică privirea din hîrtiile răspîndite pe birou, încruntîndu-se.

– Deja? o necăji el, după o clipă. Frances, nu te saturi deloc!

Fancy roşi, din cauza remarcii lui, şi îi întinse telegrama.

– Tocmai a sosit asta! spuse ea.

Sprîncenele lui Jeff se înălţară ca un semnal de alarmă şi Fancy simţi o durere în stomac cînd el îi luă scrisoarea din mînă. Întors cu spatele, el împături misteriosul proiect, punîndu-l într-un cilindru, cu un fluierat.

Fancy fu cuprinsă din nou de o curiozitate îmbinată cu un fel de ciudă. Ea se îndreptă spre birou cînd Jeff o opri, cu un soi de uimire în glas:

– Doamne, am uitat complet de nuntă. Vrei să mergem?

Fancy îşi frecă mîinile, iar zîmbetul ei era cam tremurat. Gîndul că ar putea întîlni toată familia lui Jeff, la masă, o sufocă cu un fel de groază, dar n-ar putea să-i ceară soţului ei să nu participe la un astfel de eveniment, doar datorită fricii care o încerca.

– Tu nu vrei? rosti ea.

Ochii lui Jeff priveau aiurea, plin de gînduri plăcute, iar Fancy se simţi îndepărtată.

– Da, spuse el, după un timp. Trebuie să răspundem şi să-i înştiinţăm că vom fi acolo.

Fancy simţi un nod în gît şi lacrimile parcă îi ardeau obrajii. Şi totuşi, cu un efort în plus, zîmbi.

– Da, spuse ea, apăsat.

Jeff se întoarse şi îl strigă pe Walter, pe un ton vesel, plecînd din încăpere bucuros. Fancy îşi

muşcă buza, trase adînc aer în piept, apoi îşi aminti de hîrtia mare, împăturită, ce zăcea pe birou. O luă şi o întinse pe masă, simţind că abia îşi mai ţine răsuflarea.

Pe hîrtie era desenat, cu grijă, un vapor. Fancy împături hîrtia la loc şi simţi că lacrimi îi invadează obrajii, pe cînd se îndepărta. Acum nimic nu mai conta, nici măcar întîlnirea cu familia lui Jeff, nici pericolul ce o păştea dacă Temple Royce i-ar găsi, şi nici remuşcarea ce o trăia în urma lipsei de curaj ce o îndemna să nu-i mărturisească soţului său să informeze autorităţile despre cel care fusese implicat în explozia de pe vas.

Deci, Jeff se ducea din nou pe mare. El chiar îşi proiectase un vas în acest scop, şi nici nu se obosise să-i mărturisească soţiei acest lucru! Lucru de mirare, se gîndi ea, lipsită de speranţă. Poate el se aştepta la o scenă din partea ei, cu lacrimi, cu părăsiri.

Fancy îşi ridică capul. Da, va fi surprins, pentru că ea intenţiona să primească această veste cu demnitate, deşi perspectiva era devastatoare.

Cînd Jeff se întoarse, după mesajul dat lui Walter, o găsi pe Fancy îngenuncheată lîngă geam, privind afară la liliacul alb din grădină. Ea auzi scîrţîitul scaunului pe cînd Jeff se aşeză şi reuşi, în ultimul moment, să se replieze, ca să nu cadă.

– Mi-era dor de ai mei, mărturisi el, după o lungă pauză. Spokane este un loc drăguţ, dar e prea departe de mare. Fancy, ce-ar fi dacă ne-am construi o casă în Port Hastings?

Chiar, ce-ar fi? Port Hastings e port; el ar putea veni şi pleca uşor de acolo, oriunde, lăsînd-o pe

Fancy cu copiii, care vor fi supravegheaţi de familia lui.

Fancy ridică din umeri, uitîndu-se, în continuare, pe fereastră.

– În regulă, consimţi ea fără vlagă.

Jeff nu băgă de seamă lipsa ei de entuziasm şi continuă:

– Desigur că localitatea Port Hastings este şi reşedinţa lui Temple Royce...

Doar pentru o clipă, Fancy îndrăzni să spere că va renunţa la idee din acest motiv. Dar, desigur, Jeff nu era genul să ia hotărîri datorită fricii şi ea nu rămase prea surprinsă că el nu se gîndise la asta.

– Dar, la naiba cu Temple, mormăi el.

Fancy nu putea să plîngă.

– Ce... ce fel de casă ne vom construi? rosti ea, cu un efort.

– Cum ţi-e pe plac, răspunse Jeff, şi acum era evident faptul că mintea lui era frămîntată de alte gînduri, poate chiar de proiectul noului vas.

– Eu vreau una cu verandă, spuse ea, privindu-l pe soţul ei, de data aceasta cu ochii îndureraţi.

Aşa cum se aşteptase, el era preocupat de planurile personale. Ea nu avea nevoie să-i vadă chipul pentru a citi preocuparea ce o avea.

– Bine, rosti el, iar Fancy ştia că, din acel moment, nu o mai auzea.

Se strecură din birou, rănită pînă în adîncul inimii.

Afară, pe strada pavată cu cărămidă, opri o trăsură.

Fără să fie în stare să dea ochii cu Meredith Whittaker sau cu oricare altă figură importantă,

care se anunţase toată săptămîna, Fancy îşi apucă rochia cu mîinile şi se strecură pe scări, afară. Ea nu putea să găsească un adăpost bun în dormitorul principal, căci Jeff ar putea da peste ea acolo; voia să-şi găsească un locşor liniştit, unde să-şi lingă rănile.

Disperată, deschise o uşă la întîmplare şi se grăbi să intre. Camera era întunecată şi răcoroasă şi îi oferea ceea ce avea nevoie acum: intimitate ca să se adune din nou.

Se trînti pe un pat îngrijit, mai mic decît cel pe care îl împărţea cu Jeff, şi plînse pînă nu mai putu. Mai tîrziu, se potoli, ochii fiindu-i umflaţi iar gîtul îi hîrîia.

Putea acum să rişte şi să găsească dormitorul, revenindu-şi oarecum. Acolo, îşi spălă faţa răvăşită cu apă rece, pînă îşi reveni. Pe cînd îşi ştergea faţa cu un prosop uşor, uşa se deschise.

– Fancy?

Interesul din vocea lui Jeff aproape că o tulbură; îi luă ceva timp pînă să poată să-l privească, cu un zîmbet pe buze. Zîmbetul întrebător luase locul cuvintelor, căci nu prea se încumeta să vorbească.

– Te simţi bine? întrebă Jeff, rotindu-şi capul ca să o privească.

– M... mă cam doare capul, minţi Fancy. Zîmbetul de pe buze era acum o ironie. Avem oaspeţi?

Jeff zîmbi, deşi parcă ar fi vrut să afle mai multe.

– Da. De ce nu vii să dai bineţe?

– Dacă... dacă este Meredith, eu...

Jeff tuşi.

– Nu este Meredith, o asigură el, întinzîndu-i mîna.

Deoarece mai făcuse gestul de a accepta invitaţia acestui om fără să se gîndească mai întîi, Fancy îi acceptă mîna. Acum nu mai avea cale de întors, căci el o scoase din dormitor, luînd-o pe scări.

Phineas Pryor stătea în birou, arătînd palid, dar nu departe de culoarea lui naturală. El se ridică de pe scaun, privind biroul lui Jeff, şi se înclină pe jumătate, cu ochii strălucind.

– Doamnă Corbin, spuse el, salutînd-o.

Fancy strigă, încîntată, şi se aruncă în braţele prietenului ei.

– Eşti mai bine! exclamă ea.

El o îmbrăţişă şi apoi ridică din umeri.

– Sora mea este un înger foarte milos, spuse el. Aceste zile m-au înzdrăvenit.

Fancy îşi aminti de plecarea ei, în fugă, cu balonul, şi se simţi vinovată.

– N-am vrut să te părăsim aşa...

Phineas rîse şi, după ce Fancy îşi trase scaunul lîngă al lui, se aşeză şi el.

– Se pare că n-aţi avut încotro. Cînd am aflat ce s-a întîmplat, mi-am imaginat că Phineas ar trebui să aibă grijă de sine, m-am ridicat şi am adus aici trăsura. El se opri, arătînd o mulţime de lucruri care erau lîngă scaunul lui, apoi adăugă: Ţi-am adus şi lucrurile tale înapoi: firma ta, prăjinile, toate cele.

Fancy îi mulţumi; se temuse că n-ar fi putut să le recupereze, îndeosebi cadourile oferite de Jeff.

Jeff se cocoţă pe marginea biroului, cu braţele la piept.

– A trebuit să părăsesc balonul, cu un prieten de-al meu, spuse el.

Phineas tuşi.

– N-aţi mai avut gaz, aşa e? Mi-am închipuit că aşa se va întîmpla. Mă temeam să nu vă prindă Royce, cu oamenii săi.

Jeff scrîşni din dinţi.

– Mă voi ocupa personal de Temple, spuse el, mai mult pentru sine decît pentru Phineas sau Fancy.

Fancy simţi o nouă teamă, care nu se lega de dorinţa lui de a reveni pe mare.

– Nu vrei să spui că, de fapt, tu îl cauţi, nu-i aşa? El nu ne-a deranjat, de ce să nu lăsăm cîinii să doarmă?

– Puii de viperă, vrei să spui, replică Jeff, şi din nou avu aceeaşi privire în gol.

Fancy era aproape înnebunită, deşi se controla cu grijă. „Mii de draci"! blestemă ea în gînd. Era o agonie să-l vezi pe Jeff plecînd pe mare, lipsind săptămîni întregi sau chiar luni, dar ideea că ar putea să înfrunte un duşman puternic ca Temple era mai cutremurătoare. Doamne, Temple l-ar ucide, şi chiar cu sînge rece!

–.Jeff, nu poţi s-o faci!

Acelaşi bărbat, care o iubise cu atîta pasiune cu puţin înainte, acum era aspru şi distant.

– Destul, spuse el, făcînd-o să tacă doar cu o privire.

Phineas se tot foia pe scaun şi apoi schimbă conversaţia într-altă direcţie, spunînd vesel:

– Te întorci la balon, Jeff?

Jeff răspunse afirmativ şi Fancy auzi puţin din conversaţia ce urmă. Prea multe imagini i se perindau prin minte.

La invitaţia lui Jeff, Phineas rămase la cină, iar Fancy nu se putu concentra decît cu greu. Ea prinse cîteva cuvinte cînd Jeff îi spuse lui Phineas că vor călători la Wenatchee, ca să meargă la o nuntă, la sfîrşitul săptămînii, şi apoi se pierdu în propriile reflecţii.

După ce Phineas îşi luă rămas-bun, presimţind că se va întoarce cu tuburi de hidrogen, de la sora lui, Jeff se întoarse, zîmbind.

– Phineas pleacă, aşa cum a spus, *sus pe capră*, observă el.

Fancy nu era atentă.

– C... ce?

– N-ai văzut trăsura? El a închiriat-o doar să vină în vizită.

– O! exclamă Fancy. Cum putea să se gîndească la trăsura închiriată de Phineas cînd avea atîtea pe cap?

În ziua următoare, strălucitoare şi proaspătă, trăsura închiriată apăru din nou. De data aceasta, pasagerul nu mai era Phineas, ci o tînără slăbănoagă, cu părul castaniu şi ochii ciocolatii şi mari. Numele ei, o informă pe Fancy, era Bethany Pryor şi era sora lui Phineas.

Fancy fu luată prin surprindere; ea se aşteptase la cu totul alt gen de femeie, o bătrînă simandicoasă, de exemplu. Dar Bethany nu era deloc aşa.

– Am adus hidrogenul, spuse ea, stînd în verandă şi arătînd trăsura cu o mînă. Phineas nu se simte prea bine astăzi.

Fancy făcu un efort să nu se mai uite lung la femeie şi să înţeleagă ce spunea.

– Este grav bolnav? întrebă ea.

Bethany spuse că nu era. Apoi, pe cînd Fancy o conducea în cameră, ea izbucni în rîs.

– Eşi uimită, doamnă Corbin, nu-i aşa?

Fancy înghiţi în sec.

– Ei bine...

– Phineas este destul de bătrîn ca să-mi fie tată, glumi Bethany, dar să ştii că nu-mi este frate.

– Te cred, spuse Fancy, repede.

Bethany rîse din nou.

– Bine, spuse ea cu un suspin, aşezîndu-se pe canapeaua din cameră. Sper că vei veni să ne vezi; şi să ştii că Phineas nu e în pragul morţii, doamnă Corbin.

Fancy se aşează pe scaun, alături de ea, îndrăgind-o pe această femeie şi dorind să o mai reţină. După nunta din Wenatchee, ea şi Jeff vor merge în Port Hastings, ca să-şi vadă casa. Poate nu vor mai reveni în Spokane niciodată!

– Te rog să-mi spui Fancy, spuse ea, oprindu-şi gîndurile înainte de a se îndrepta, din nou, spre cele două probleme care o măcinau cel mai tare: confruntarea lui Jeff cu Temple Royce şi construirea vasului care îl va duce departe de aceste meleaguri.

– Şi tu să-mi spui Beth, răspunse vizitatoarea, umblînd cu mănuşile. Mă tem că nu pot sta foarte mult, de îndată ce surugiul termină cu descărcatul, va trebui să-mi văd de drum.

Fancy îşi dorea şi ea nişte comisioane. Jeff lipsise de acasă, de la micul dejun, iar ea se plictisise. Vai, dar sora lui Miriam, Evelyn, urma să sosească dintr-un moment într-altul, ca să-i probeze noile haine.

Cu ocazia plecării la Wenatchee, toate pregătirile luaseră avînt – cusutul, probele şi toate cele necesare.

– I-am spus lui Phineas că mă ocup eu de toate, continuă, pe un ton vesel, Bethany. Mă pricep la fel de bine ca şi el, în plus el are nevoie de odihnă. Nu prea am ce învăţa. Aş putea să conduc trăsura singură şi să vînd mărfurile la fel de bine şi aş putea să zbor şi cu balonul.

Fancy rîse.

– Sînt sigură că ai putea, spuse ea.

– Să fii sigură de asta, preciză Bethany. Apoi se ridică înainte ca Miriam să se poată apropia cu tava de prăjituri şi cu ceaiul. Ei bine, eu îmi văd de drum acum. Sper că ne vom mai întîlni.

Fancy se simţi prost la gîndul că va rămîne singură.

– N-ai putea să serveşti măcar o ceaşcă cu ceai?

– O, nu, zise Bethany şi dispăru.

Hidrogenul era stocat în nişte tuburi elegante, aflate pe alee.

– Ei bine! spuse Miriam supărată, privind în zare. Aceasta este cea mai bună oranjadă pe care am pregătit-o.

Fancy rîse uşor, dar trist. Va fi greu să o părăsească pe Miriam, aşa cum a fost şi cu Isabella şi cu bucătăreasa lui Keith, Alva Thompkins.

– Nu fi supărată, Miriam, spuse ea. Nu cred că Bethany stă mai mult în alt loc.

– Îmi aminteşte de un şoricel aflat într-o mănuşă, se lamentă Miriam, îndreptîndu-se spre bucătărie.

Singură, Fancy fu cuprinsă de tristeţe şi i se

păru că va rămîne mereu singură. Merse în cameră să bea, tot singură, o ceaşcă de ceai. După ce termină ceaiul, luă două prăjituri să-şi înăbuşe amarul.

– Cîteva în plus, o mustră Evelyn, şi va trebui să refac croiala acestor rochii noi!

Surprinsă, Fancy tresări şi puse la loc cea de-a treia prăjitură. Evelyn adusese cu ea două ajutoare şi curînd stăpîna casei stătea liniştită, în timp ce ele îi puneau fustele, le aranjau la pieptar şi le însăilau.

Cînd totul luă sfîrşit – cam pe la mijlocul amiezei –, Fancy era atît de răvăşită, încît îmbrăcă vechea rochie cu steluţe şi plecă în căutarea lui Hershel.

Îl găsi în cuşca acoperită, din fundul curţii, mai gras ca oricînd şi mulţumit. Era clar că Walter, soţul lui Miriam, pierduse mult timp pentru a-l îngriji.

Avînd nevoie de ceva cunoscut, aşa cum simţise plăcerea să îmbrace rochia înstelată, Fancy deschise cu grijă uşa cuştii şi îl căută pe Hershel.

– Sîntem cam răsfăţaţi, noi doi, spuse ea. Dacă va trebui să ne descurcăm singuri din nou şi să stăm pe propriile picioare – scuză-mă, ştiu că tu ai patru –, vom da de necazuri. Nasul cel roz al lui Hershel adulmecă şi păru total nepăsător. Şi, în plus, continuă Fancy, eşti destul de gras acum, ca să mai poţi sta pe vîrful vreunei pălării.

Tocmai atunci, o altă trăsură se opri pe strada pavată cu cărămidă şi Fancy se întoarse să vadă cine o caută de data aceasta. Dorea din tot sufletul să nu fie Meredith Whittoker.

Hershel profită de neatenţia ei şi o zbughi afară din cuşcă, îndreptîndu-se spre grădina de legume a lui Miriam. Fancy, după ce îşi reveni, o luă la fugă

după el. Îl prinse pe Hershel, care se zbătea în mîna ei şi, după ce îi murdări rochia, acesta ateriză pe pămînt.

Privind îngrozită, îl văzu pe Jeff stînd dinaintea ei, cu un bărbat tare chipeş.

– Frances, spuse el, cu ochii dansînd de bucurie, aş vrea să-l cunoşti pe fratele meu, Adam. Adam, aceasta este soţia mea.

Înroşindu-se, Fancy sări în picioare şi dădu mîna cu el, o mînă plină de noroi.

Doctorul Adam Corbin acceptă mîna, fără pic de ezitare.

Capitolul 14

Jeff stătea lîngă vitrină, turnînd coniac pentru amîndoi. Era clar pentru Adam că bariera dintre el şi fratele lui rămăsese aceeaşi şi totuşi şi el se schimbase destul, de atunci. Nişte variaţii ce puteau să se datoreze acelei mici nimfe, cu rochia presărată cu steluţe.

Umerii laţi ai lui Jeff stăteau înţepeniţi sub cămaşă şi, după o pauză, el se întoarse cu băutura în mînă.

– Ce cauţi aici, Adam? întrebă el, liniştit.

Adam se străduí să nu se dea de gol. Ridică din umeri şi se aşeză pe scaun, cu faţa spre Jeff, punîndu-şi picior peste picior, pentru a se odihni.

– Lucrurile sînt atît de încordate între noi, încît am nevoie de o scuză.

Jeff îi întinse un pahar şi-şi luă şi el un scaun, în spatele biroului, cu paharul alături.

– Credeam că nimic pe lumea asta nu te va putea îndepărta de Banner şi de spital, spuse el.

Adam oftă. El muncise din greu în ultima vreme, iar excursia cu trenul fusese una destul de lungă.

– Vom vorbi, Jeff, iar de data asta cu mai mult

calm. Vom vorbi despre tata şi de ce nu ţi-am spus că mai era în viaţă, cînd...

– Pînă să fie prea tîrziu, îl întrerupse Jeff, ochii lui întunecîndu-se de durere. Fratele mai tînăr ignoră întreruperea.

– Mai întîi vreau să-ţi spun că nevasta ta este frumoasă.

Un zîmbet cuprinse colţul gurii lui Jeff.

– Mizeria şi toate celelalte? rosti el, tărăgănat.

– Mizeria, stelele şi celelalte, zise Adam, zîmbind. Am avut întotdeauna încredere în bunul tău simţ, frate, dar nevastă-ta întrece toate aşteptările.

– Le întrece, nu-i aşa? meditä Jeff, pe un ton tandru, care trăda mai mult decît atît. Ce-i ciudat, e că Fancy se simte inferioară multora. Cred că perspectiva întîlnirii cu mama şi cu restul familiei, pentru ea e terifiantă.

– Vom încerca să nu fim prea copleşiţi, promise Adam, cu un zîmbet scurt. Deşi nu pot vorbi în locul lui O'Brien.

Jeff îşi clătină capul.

– Te referi la nevasta lui O'Brien, nu-i aşa? Dumnezeule, eşti romantic. Adam ripostă:

– Ea răspunde pentru asta, zise el.

Se văzu o uşurare pe chipul lui Jeff; el se aşeză din nou în scaun şi privi gînditor.

– Cum e Banner, Adam?

– Bine făcută şi frumoasă de ţi se taie respiraţia, ca întotdeauna. Adam făcu o pauză; în ciuda sentimentelor îndoielnice pentru propria lui soţie, el nu putea fi sigur de cum va primi ştirea. Ea aşteaptă în continuare, zise el, în sfîrşit.

Spre alinarea lui Adam, Jeff zîmbi.

– Felicitări. Crezi că vei avea încă un set de gemeni?

Adam îşi dădu ochii peste cap, deşi gîndul la Danny şi Bridget, copiii lui, îl umplu de mîndrie.

– Doamne fereşte, zise el.

Jeff rîse, iar Adam simţi vechiul ataşament faţă de fratele lui, măcar acum, în al doisprezecelea ceas. Se rugă să-l recîştige pentru totdeauna.

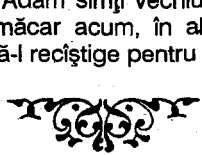

Mai mult decît putea să îndure cineva, Fancy avu răbdare şi-l băgă pe Hershel înapoi în cuşcă, apoi privi serioasă spre uşă. Să aibă încredere în nefericitul iepure care a băgat-o în bucluc, tocmai cînd i-ar fi plăcut să lase şi ea o impresie bună?

Probabil ar fi fost o prostie să spere – nu făcuse nimic care să fi putut să împresioneze pe o persoană distinsă ca doctorul Adam Corbin. Fără doar şi poate că se va duce acasă, la Port Hastings, şi va spune familiei că Jeff s-a căsătorit cu o ţărăncuţă murdară.

Deoarece ştia că Miriam lucra în bucătărie, Fancy riscă să iasă prin faţă. Vocile masculine coborîte îi spuneau că Jeff şi Adam erau închişi în birou.

Acum nu voia să deranjeze. Hotărîtă să nu plîngă, urcă scările şi intră în dormitorul principal. Ceea ce văzu în oglinda de acolo, o răscoli: părul era lăsat pe umeri, obrajii îi erau murdari, iar o frunză îi atîrna pe pieptar.

Cu un fel de autoironie, Fancy se ridică şi spuse:

– Doamnelor şi domnilor din înalta societate, îmi permiteţi să v-o prezint pe doamna Corbin?

Scoase un rîs urmat de un suspin şi se întoarse, înainte de a se strîmba.

Calmă, se pregăti de baie. Combinaţia de apă caldă cu săruri frumos mirositoare o calmă şi, după ce stătu o vreme, se spălă şi se simţi mai bine. Începu să revadă, cu ochii minţii, scena urmăririi iepuraşului în grădină şi se amuză, zîmbind.

După ce ieşi din cadă dădu drumul la apă şi se şterse repede. Apoi, îmbrăcată numai în chiloţi de mătase şi într-o cămaşă potrivită la culoare, alese, cu mare grijă, o rochie curată. Poate că dacă ar arăta mai bine şi s-ar comporta cum se cuvine, ar putea să-şi recîştige încrederea în sine.

O oră mai tîrziu, cînd Fancy coborî, părea că aşa era. Adam şi Jeff ieşiseră din birou şi amîndoi se uitară admirativ la părul ei coafat cu grijă şi la rochia mirosind a levănţică.

– Bună ziua, din nou, o salută Adam, cu un zîmbet frăţesc care îi alungă multe presimţiri. Apoi, înainte ca Jeff să se poată mişca, el îi oferi braţul şi-i spuse: Cred că cina este servită. Se poate?

Fancy nici nu-l privi pe Jeff, îi întoarse zîmbetul lui Adam şi îi luă braţul.

– Mulţumesc, spuse ea.

Miriam puse masa şi, după ce toţi se aşezară, ea începu să servească. Era, cu siguranţă, încîntată că Adam era acolo şi păşea bucuroasă, cu o licărire în privire.

Jeff o privi rîzînd amar, apoi comentă:

– Cred că Miriam te place mai mult decît pe mine, Adam.

– Oare numai ea? zise Adam, ridicînd paharul cu vin.

Urmă un moment de tăcere, timp în care Fancy se convinse că toată lumea se gîndea la Banner O'Brien, care îl plăcuse mai mult pe Adam decît pe Jeff.

– Înţeleg că mama voastră face parte din *Mişcarea Femeilor pentru Drept de vot*, spuse Fancy repede, sperînd să schimbe subiectul.

Văzu o sclipire în ochii de un albastru-închis, ochi ce nu aveau nici pe departe nuanţa celor ai lui Jeff şi se simţi mulţumită pentru diversiune.

– Activă nu ar fi cuvîntul potrivit pentru ea, spuse Adam. Poate mama te va recruta pentru a lupta pentru o astfel de cauză.

– La naiba, mirîi Jeff cu surprindere. Nici o soţie de a mea nu va merge să ţină discursuri şi să împartă manifeste...

Adam rîse.

– Inocenţa ta este covîrşitoare, frate, spuse el.

Fancy se răţoi la el:

– Dacă aş vrea să ţin discursuri şi să împart manifeste, Jeff Corbin, aş face-o.

Adam aruncă fratelui său o altă privire ironică şi ridică din nou paharul cu vin.

– Nu încerca să te împotriveşti, Jeff, spuse el. Nimeni nu are mai multă furie decît o femeie ce se orientează spre politică.

Jeff aruncă spre Fancy o privire scurtă şi îşi îndreptă atenţia către fratele său. Din acel moment conversaţia se axă pe apropierea nunţii, în Wenatchee, pe escapadele surorii lor la colegiu şi dacă Grover Cleveland aparţinea sau nu de Casa Albă.

Temple Royce stătea în cadă şi un chiot îi ieşi din gură pe cînd citea ziarul din mînă. Doamne, era obosit şi fiecare muşchi din corp îl durea. Dacă nu avea nici un păduche, se putea considera norocos.

Dincolo de ferestrele hotelului, deschise pentru a intra briza de iunie, putea auzi claxoanele de la maşini, nechezatul cailor şi vocile de pe stradă, prostituatele şi beţivii. Scoţîndu-şi din cap oraşul Spokane, se aşeză să citească.

Legislaţia teritorială hărţuia guvernul federal, pe de o parte, cu privire la state, iar doamna Katherine Corbin, pe de altă parte, cu ideile ei. Wall Street era cuprinsă de o altfel de panică şi în urmă cu trei zile un om înnebunise şi-şi omorîse toată familia. Temple era gata să închidă ziarul şi să-l arunce, cînd numele de Corbin îi sări în ochi din nou. Era obişnuit să vadă numele lui Katherine, dar acum era altceva.

Se anunţa scurt, în pagina mondenă, că reverendul Keith Corbin se căsătorea cu domnişoara Amelie Rogers, în sîmbăta următoare, la biserica *Primul metodist* din oraşul Wenatchee. Temple zîmbi şi îşi recăpătă starea de veselie care dispăruse o vreme.

Sîmbătă. Oraşul Wenatchee. Şi întregul clan Corbin se va aduna într-un singur loc. Deodată, Temple redeveni optimist. Oboseala ce îl cuprinsese deoarece îl urmărise pe Jeff, dispăruse.

În uşa hotelului se auzi o bătaie zdravănă.

– Şefule, eşti acolo? Domnule Royce!

– Intră, spuse Temple vesel.

Ceilalţi oameni ai lui Temple ajunseseră cu greu de la Port Hastings şi erau atît de obosiţi, încît dormeau trîntiţi pe podea. Apoi vor porni din nou, în căutarea unui om care părea că este o fantomă şi căreia nu i se putea da de urmă. Rothestein îi fusese mereu loial. S-ar fi aruncat şi într-o fîntînă, dacă Temple i-ar fi ordonat.

– Am pîndit casa Corbin, spuse uriaşul.

Temple părea încă relaxat, deşi era agitat pe dinăuntru.

– Şi? rosti el leneş.

– Doctorul ăla nebun este acolo. Acum îi avem pe amîndoi la mînă, pe Jeff şi pe frate-său.

Temple ajunse la prosop. Supărat, îl luă cu mîna stîngă.

Existau destule motive pentru care nu putea să rişte o confruntare cu Adam Corbin.

– La naiba, murmură el.

Apoi, după ce se ridică şi se şterse îşi luă hainele. Îşi aminti de nuntă şi se linişti din nou. Nu era nevoie să se necăjească pentru familia Corbin şi n-avea nici un rost să rămînă în Spokane.

– Vom servi cina şi poate ne vom petrece ceva vreme şi cu nişte femeiuşte, spuse el unui Rothestein surprins. Şi după aia vom lua un tren din vest.

– Renunţi? mormăi Rothestein, încordat, şi totuşi puţin încrezător că ceva avea să mai urmeze.

Temple se îmbrăcă cu o cămaşă curată şi îşi luă şi cravata.

– Ştii mai bine ca toţi, spuse el zîmbind.

Era prea cald să facă focul în noaptea aceea şi ferestrele erau larg deschise, perdelele mişcîndu-se uşor în adierea înmiresmată a vîntului. Fancy se cuibări în braţele lui Jeff, simţindu-se mai bine lîngă trupul lui cald.

Felul în care făcuseră dragoste fusese intens şi, în licărirea amiezii, îndoielile lui Fancy se risipiră.

– Fratele tău este foarte chipeş, spuse ea, capul odihnindu-se pe umărul gol al lui Jeff.

– Da, veni un răspuns urîcios.

Surprinsă, îşi ridică capul ca să-l privească pe Jeff în faţă.

– Tot mai eşti supărat pe el? îl întrebă ea.

Jeff oftă.

– Nu, spuse el, după o clipă. Am încercat să nu mă mai necăjesc, dar n-am reuşit. Adam a făcut ceea ce trebuia să facă, am înţeles asta.

Fancy ştia că nu se referea la conflictul izbucnit din cauza lui Banner O'Brien, ci la ceva în legătură cu tatăl lor. Resemnată, ştiind că poate nu va afla niciodată secretul lor, ea îşi odihni capul pe umărul viguros.

Degetele lui Jeff îi răsfirară părul.

– Adam are ceva ce îmi doresc, remarcă el, deodată.

Fancy intră în panică. În acele zile ea îşi permisese să spere că sentimentele lui Jeff pentru Banner se transformaseră într-o admiraţie fraternă. Oare e el gata să-i înşele aşteptările?

– Ce? întrebă ea.

– Copiii, răspunse Jeff.

Fancy își reveni. Perioada de o lună, care marca orice femeie, fusese depășită cu cîteva zile, iar ea nutrea speranța că sămînța lui Jeff prinsese rădăcini. Se simțea în siguranță știind asta, chiar dacă Jeff pleca pe mare sau murea de mîna lui Temple Royce, ar avea o parte din el. Pentru totdeauna.

Dar clipa aceasta nu sosise încă; nu putea să renunțe la bănuielile ei pînă nu era sigură.

– Tu... tu vrei copii?

Jeff rîse tare.

– O grămadă.

– O grămadă?

– Ei bine, cinci sau șase cel puțin.

Acum fu rîndul lui Fancy să rîdă.

– Așa mai merge.

Jeff se rostogoli încît o putu privi pe Fancy. Expresia din ochii lui era tandră, mirată.

– Îți plac copiii, doamnă Corbin? Tocmai mi-am dat seama că nu te-am întrebat niciodată.

– Sînt multe lucruri de care nici n-ai habar, domnule Corbin. Da, îmi plac copiii. Ador copiii.

El o mîngîie pe față cu degetul arătător și îi îndepărtă de acolo un fir de păr mătăsos.

– Atunci, hai să facem unul, spuse el, șoptit.

– Dar nu poți spune că n-am încercat pînă acum, îi reaminti Fancy.

El o sărută, buzele lui calde cercetînd-o.

– Nu poți spune că nu te-ai străduit cu astfel de lucruri, zise el.

Și apoi își dădu capul pe spate și gura lui căută vîrful sînului ei stîng.

– Aşa este, rosti Fancy, consimţind, arcuindu-şi spatele, bucurîndu-se de căldura şi umezeala buzelor lui.

Mai înainte, felul în care se iubiră fusese languros, ajungînd la senzaţii intense, aproape de nesuportat, dar de data aceasta unirea lor fu rapidă şi tensionată. Trupurile lor se uniră, se întîlniră şi se eliberară cu violenţă, simultan. Jeff strigă cu putere, în timp ce Fancy suspina numele soţului ei şi-l mîngîia cu pasiune, blestemînd, în tăcere, vapoarele, marea şi pe bărbatul care îi putea despărţi pentru totdeauna.

Cum clipa plecării bătea la uşă, Fancy o găsi pe Meredith mai puţin bătăioasă. Se purtase prosteşte, cînd crezuse că este geloasă pe această femeie, căci era limpede că, dacă Jeff ar fi dorit-o pe Meredith, ar fi putut s-o aibă cu uşurinţă. Dar nu se întîmplase aşa.

Meredith se încruntă, privind rochiile drăguţe şi lenjeria brodată de mînă.

– Cred că Evelyn a muncit ca naiba să le facă, spuse ea, fără admiraţie.

Fancy zîmbi, împăturindu-şi o cămaşă verde şi aşezînd-o cu grijă în cufărul mare. Camera arată, se gîndi ea, cu amuzament, ca interiorul unui compartiment de bagaje.

– Evelin are cîteva ajutoare, îi explică ea.

Meredith pipăi o fustă gri, cusută frumos, iar fruntea i se încruntă, gînditoare.

– Frumoasă treabă, spuse ea, cu ură.

– Nu-i aşa? rosti Fancy, continuînd împăturitul şi aranjatul lucrurilor. Nu trebuia să o facă ea, Miriam putea să se ocupe de asta, dar era o bucurie să atingă atîtea lucruri frumoase şi să-şi imagineze că le va purta. Poate vei dori şi tu ca Evelyn să-ţi coasă ceva.

– Nu cred, spuse Meredith repede, apoi se adună, zîmbind, tremurînd de furie. Miriam mi-a spus că Adam este aici. E adevărat?

Fancy dădu din cap.

– Da, aşa e. De ce te-ar minţi Miriam?

Meredith nu se sili să răspundă, iar zîmbetul ei dispăruse.

– Este o *ruşine modul în care bărbaţii Corbin se* căsătoresc, toţi la fel de repede.

– Trebuie să fie o boală de familie, zise Fancy, luptîndu-se să nu chicotească.

Meredith fierbea, evident, ajungînd la capătul răbdării.

– Nu pricep ce vede Jeff la tine, izbucni ea. Sau ce naiba vede Adam la fiinţa aceea pe nume Banner.

Fancy rămase încremenită de izbucnirea aceasta şi, mai înainte să poată adăuga ceva, apăru Adam.

– Am auzit cumva numele soţiei mele rostit de buzele tale minunate, Meredith? o întrebă el şi, deşi zîmbea, în ochi i se citea răzvrătire.

Meredith înţelese. O roşeaţă o învălui.

– Adam... bună...

– Bună, îi spuse el, cu răbdare exagerată.

Fără a mai spune un cuvînt, Meredith îşi apucă geanta şi umbrela de soare şi fugi.

Adam îşi împreună braţele şi zîmbi din nou.

– Ce-am spus?

Fancy zîmbi şi ea şi dădu din cap.

– Nu sînt sigură. Orice a fost, Meredith a noastră a înţeles.

– Sper că da, replică Adam, sprijinindu-se de braţul unui scaun. Era îmbrăcat într-un costum închis la culoare şi, în ciuda căldurii de afară, acesta nu-l afecta. Pentru o bucată de timp, fu o tăcere de ambele părţi, apoi ea îşi văzu de treabă, împachetînd în continuare lucrurile, aranjîndu-le.

Adam întrerupse liniştea la fel de brusc, Fancy bănuind că e ceva caracteristic lui.

– Meredith a spus că nu înţelege ce vede Jeff la tine. Tu ştii ce, Fancy?

Deodată, Fancy se răsuci pe călcîie şi-şi simţi inima bătîndu-i cu putere.

– Nu cred că ştiu, răspunse ea cinstit, cînd fu în stare să rostească ceva.

– Să ştii că nu e destul de bun pentru tine. Aşa cum nici eu nu o merit pe Banner.

Chiar dacă ar fi avut o săptămînă la îndemînă, Fancy n-ar fi ştiut ce să-i spună. Aşa că rămase tăcută.

Adam zîmbi.

– Am ştiut că eşti ceea ce îi trebuie fratelui meu cînd te-am văzut zbătîndu-te în noroi să prinzi iepurele, spuse el.

Fancy roşi la amintirea aceasta.

– Potrivită, şopti ea, confuză.

– E greu să trăieşti cu mine şi cu fraţii mei, Fancy. Ne aprindem repede şi sîntem pasionali şi atraşi de femei care... ei bine, sînt neconvenţionale.

Fancy fu şi mai derutată acum. În mintea ei, Amelie Rogers reprezenta o soţie perfectă pentru Corbin. Şi cu siguranţă că ea nu putea fi descrisă

ca „neconvenţională". Şi Banner, la fel.

Fancy îşi puse mîna pe frunte şi se aşeză. Apoi îl privi pe Adam drept în ochi.

– Eu nu prea sînt aşa, mărturisi ea, după ce se gîndise mai bine.

Adam ridică o sprînceană neagră ca pana corbului.

– Nu? spuse el neîncrezător. Jeff mi-a spus că te-ai descurcat singură timp de cîţiva ani şi că ai călătorit mult, ţinînd diferite spectacole. Crezi că asta fac femeile obişnuite, Fancy?

Fancy se emoţionă pînă în adîncul sufletului.

– Cred că nu, spuse ea.

Adam ridică din umeri ca şi cum îşi ajunsese scopul şi părăsi camera.

Fancy rămase multă vreme singură, în camera spaţioasă, zîmbind.

Trenul se opri zgomotos în localitatea Colterville, şuierînd, scoţînd fum. Fancy se gîndea la transformările din viaţa ei de cînd venise aici ultima oară şi sări surprinsă cînd Jeff o apucă de şolduri.

– Voi lua balonul şi-l voi pune în trenul următor, spuse el. Vreau să mergi la Wenatchee cu Adam, ne vom întîlni acolo, mîine.

Adam tuşi uşor şi privi pe fereastra vagonului, prefăcîndu-se interesat de priveliştea pe care i-o oferea Colterville.

– Vin cu tine, spuse Fancy.

– Vei fi în siguranţă cu Adam, replică Jeff. Vrei să faci ceea ce îţi spun eu, măcar de data asta?

– Nu. Cu coada ochiului, Fancy văzu cum umerii lui Adam se zguduiau de rîs.

Răbdător, Jeff se aplecă şi o sărută scurt pe gură.

– Frances, Frances, mă pui la încercare, spuse el. Şi după asta, se întoarse şi se îndepărtă.

Fancy îl privi pe Adam, iar acesta o îndemnă să-l urmeze pe Jeff.

– Voi avea grijă de iepurele tău, promise el, cu ochii jucăuşi.

Deodată, Fancy se întinse să-l sărute pe frunte.

– Şi cuferele mele? Le vei lua şi pe ele?

El scutură din cap.

– Grăbeşte-te, Fancy.

La acest îndemn, Fancy se îndreptă în fugă spre pasarelă.

Jeff se distanţase de ea, deja ajunsese aproape de grajduri cînd Fancy îl prinse din urmă.

El se duse la ea, privind-o, mirat de îndrăzneala ei.

– Ce-i... micuţă...

Fancy rîse şi trenul şuieră, înainte de pornire. Tocmai atunci Jeff o luă de braţ, apucînd-o furios şi sprijinind-o de spate, pe cînd trenul se puse în mişcare, iar Adam făcea cu mîna de la fereastră.

Înjurînd, Jeff o îmbrînci pe Fancy în altă direcţie. Ajungînd la grajduri, o trînti pe o căpiţă de fîn.

– Stai acolo, îi porunci el. Acolo, naiba să te ia. Şi, Frances, dacă te vei mişca...

– Nu o voi face, promise Fancy, domolită. Dar fînul o înţepa. Jeff îi arătă degetul.

– Dacă de mişti, jur că te bat.

Era o ameninţare în van şi amîndoi ştiau asta,

dar Fancy nu voia să întindă coarda prea tare. Ea reuşise să fie cu el, şi asta conta acum.

– Promit că nu mă mişc, spuse ea.

– E păcat să minţi, rosti Jeff răspicat, apoi se întoarse şi intră în grajd.

Cînd ieşi din nou, întorcîndu-se cu o trăsură închiriată, cu doi cai, Fancy stătea cuminte pe căpiţa ei de fîn, întruchipînd imaginea soţiei ascultătoare.

– Aş putea să mă ridic acum? întrebă ea, clipind din ochi.

Proprietarul grajdului se uita la ea cu admiraţie.

– Asta este soţia de care ar avea nevoie orice bărbat.

Jeff se apropie de ea, zîmbind, şi o ridică.

– Aşa cum are nevoie de ciumă şi de taxele fiscale, mormăi el.

Fancy intră în joc.

– Oare te-am necăjit cumva, dragule? întrebă ea, încercînd să pară plină de remuşcări. O, am fost obraznică, păi nici n-aş putea să trăiesc cu sentimentul ăsta.

Proprietarul grajdului îşi scoase batista şi-şi şterse ochii, mişcat adînc de aceste vorbe.

– Fii lăudată, spuse el.

Jeff o urcă pe Fancy în trăsură şi plecară.

– Rahat, mormăi el.

Drumul pînă la ferma lui Eustis era destul de lung şi ei ajunseră tîrziu, la amiază. Isabella îi întîmpină cu faţa luminată, ştergîndu-se de şorţ. Fancy coborî din trăsură şi îmbrăţişă femeia cu o bucurie nereţinută.

– Doamne, ce dor mi-a fost de tine, Fancy, spuse Isabella, îmbrăţişînd-o la rîndul ei, cu căldură. Poţi să stai mai mult?

– Doar o noapte, spuse Jeff, ocupîndu-se de

cai. Şi după ce Eustis sosi grăbit, cei doi se salutară cu acelaşi entuziasm.

Isabella spera la o vizită mai lungă, dar dacă nu se putea, se resemnă. O îmbie pe Fancy în casă, cu plăcinte, cafea şi să stea la mici bîrfe.

– Arăţi puţin mai fericită decît ultima oară, observă Isabella cînd luară loc la masă.

Fancy încerca să se bucure de fiecare clipă şi să nu se gîndească la zilele ce vor veni, cînd va rămîne singură din nou.

– Sînt fericită.

– Felul în care îl iubeşti pe acest bărbat se vede pe tine, zise Isabella. Nu va mai dura şi un copil vă va lega şi mai mult.

– Sper să ai dreptate, spuse ea.

Isabella ardea de nerăbdare să afle mai multe, prinzînd doar frînturi din cuvintele rostite de Fancy, care să-i permită să tragă nişte concluzii clare.

– Doamne, ţi-a întîrziat ciclul, aşa-i?

Fancy dădu din cap.

– Nu i-am spus nimic lui Jeff, mărturisi ea, aş vrea să fiu sigură, e prea devreme pentru aşa ceva.

Mîna Isabellei strînse mîna lui Fancy, peste masă.

– Să-mi scrii cînd vei fi sigură, o rugă ea.

Fancy promise că aşa va face.

Mîna lui Jeff cuprinse sînul lui Fancy. Camera goală era atît de întunecată, încît nu putea să-i distingă decît părul auriu şi umărul gol.

– Încetează, şopti ea.

– De ce? răspunse el.

– Pentru că nu vreau ca Eustis şi Isabella să ne audă, de-aia.

Un sforăit lung şi zgomotos veni de dincolo de zidul subţire.

Jeff rîse.

– Eustis, spuse el, e un adevărat prieten.

Fancy roşi atît de tare că o duru.

– Bărbaţii, exclamă ea.

Mîna îi mîngîia sînul, urmărind sfîrcul.

– Ia zi-mi, unde este copila aceea dulce, ascultătoare, care m-a ridiculizat astăzi la grajduri?

Fancy închise ochii, hotărîtă să ignore gestul plăcut pe care îl făcea el atingîndu-i pieptul.

– Nu ştiu, spuse ea.

Jeff se rostogoli jos din pat, cu un oftat lung, trăgînd-o şi pe Fancy după el. La fel de uşor, el îi scoase cămaşa, o aruncă şi apoi o sărută, cu limba, pînă uită de sine. Ca să-l răsplătească, ea îngenunche şi aşa deveni puternică.

Jeff tremura gemînd, şi cedă, neavînd de ales.

Capitolul 15

Fancy părăsi compartimentul demnă, cu capul sus. Trenul gonea şi ea trebuia să apuce loc în spate, ca să nu cadă.

Jeff, aşezat deja, se uita la ea zîmbind, prefăcîndu-se că se concentrează asupra ziarului pe care îl cumpărase în Colterville.

Fancy îşi privi soţul, sfidător, şi se aşeză vizavi. Sub rochia nouă, modernă, şi sub cămaşa brodată, sfîrcurile sînilor mîngîiate şi supte de limba lui, o dureau.

– Te-am prevenit, îi şopti Jeff, amuzat, răsfoind ziarul.

Fancy rămase dreaptă, cu mîinile împreunate la piept, şi privi afară pe fereastră. Treceau peste rîul furios, Columbia, apropiindu-se din ce în ce mai mult de Wenatchee.

– N-am crezut că vorbeşti serios! şopti ea.

– Da' ţi-a plăcut, zise Jeff.

Fancy întoarse talpa pantofului ca să-i lovească ziarul ăla blestemat. Nu era nimic de ascuns că el se bucurase de întîlnirea lor, scandaloasă de altfel, din compartiment, dar mîndria ei fusese călcată în picioare.

Ea roşi, amintindu-şi de cele petrecute. Jeff nu făcuse nimic altceva decît să o tîrască acolo şi, odată uşa închisă, îi descheiase bluza, îi dăduse jos cămaşa şi se bucurase de sînii ei goi. Şi asta cu toţi pasagerii şi conductorul ce mişunau pe coridor.

După ce se mulţumi, Jeff se aplecase să-i dea chiloţii jos şi o ridicase încît să stea cu faţa spre el, fără să poată face ceva. Şi se cuibări în umezeala şi căldura trupului ei, aducînd-o într-o stare în care nu se mai putea controla, iar ea trăise plăcerea intens, cu lăcomie, fapt ce o înfuria şi acum cînd îşi aducea aminte.

Dînd ziarul la o parte, Jeff îi zîmbi. Era ca şi cum îi ghicea gîndurile, ştiind ce o preocupa.

– Asta a fost ca o răzbunare pentru noaptea trecută, printre altele, spuse el.

– Animalule, murmură Fancy, deşi cu jumătate de gură. Trenul îşi vedea de drum gonind spre disperarea ei.

Încă o privire aruncată rîului aceluia periculos o aruncă alături de Jeff. El o privi cu înţelegere.

– Trenul nu va cădea în rîu, Frances, spuse el.

– Fancy, îl corectă ea, punîndu-şi mîinile în poală. Fustele ei, călcate de Isabella, erau acum mototolite şi pline de praf. Ar putea cineva să-şi închipuie, după înfăţişarea ei, că tocmai fusese siluită într-un compartiment?

– Ai putea să-ţi scrii gîndurile pe frunte, remarcă Jeff, pe un ton coborît, care stîrni din nou partea aceea neruşinată.

– O! spuse ea, încercînd să pară detaşată.

El rîse şi dădu din cap, luîndu-şi din nou ziarul.

Fancy răsuflă uşurată cînd trenul sosi în Wenat-

chee, din mai multe motive. Apropierea de Jeff şi puterea trupului lui deasupra ei îi provocaseră un fel de deprimare. De mai multe ori ea se gîndise să-l ia de mînă şi să-l ducă înapoi, în acel compartiment.

Pe cerul verii se anunţau nori de ploaie, dar familia Corbin aştepta, iar cînd Fancy dădu cu ochii de ei, se alarmă. Păreau atît de mulţi!

– Hai, curaj, o necăji Jeff, îndemnînd-o să se îndrepte spre grupul acela, ţinînd-o tare de braţ. O femeie frumoasă, cu părul blond şi cu trăsături delicate, avînd ochii albaştri ca ai lui Jeff, se grăbi spre ei.

– Aceasta este Fancy a noastră? spuse ea, veselă, privind o clipă spre fiul ei.

Jeff rîse.

– Da, mamă, aceasta este Fancy.

Katherine Corbin o luă pe nora ei în braţe şi o strînse cu putere.

– Bine ai venit, bine ai venit! strigă ea. Şi apoi, ţinînd-o pe Fancy de umeri, se întoarse să-i privească pe ceilalţi. Priviţi, nu-i aşa că-i minunată?

Fancy înghiţi în sec, neputînd să gîndească. Nu se aşteptase la o primire atît de călduroasă, de la o femeie care avea toate motivele să o creadă nepotrivită pentru fiul ei.

Atunci, cea mai frumoasă femeie pe care Fancy o văzuse vreodată, făcu un pas în faţă, cu ochii verzi, strălucitori, cu părul prins într-o coadă, strînsă în creştetul capului, şi spuse:

– Minunată e puţin spus, mamă.

– Fancy, ea este Banner, spuse Jeff cu o mîndrie în glas care o răni pe soţia lui.

– B... bună, doamnă Corbin, reuşi să spună Fancy.

– Doamnă Corbin! Sîntem surori acuma, Fancy. Nu vrei să-mi spui Banner?

Fancy era răscolită şi obosită de drum. Părul îi ieşise din agrafe, şi asta datorită dorinţei lui Jeff Corbin de a o avea. Şi să nu mai vorbim de rochie, care arăta ca dracu'! Nu putea să spună nimic.

– Dă-te mai încolo şi las-o să-şi tragă sufletul, O'Brien, porunci o voce cunoscută, de bărbat.

Ochii verzi se tulburară, dar Banner se supuse, apoi prezentă o tînără cu părul negru şi ochii de un albastru pur:

– Aceasta este Mellisa, spuse ea.

Mellisa zîmbi nerăbdătoare şi teribil de încîntată.

– Bună, zise ea, fără să se ruşineze măcar o clipă. Apoi îl privi pe Jeff, spunîndu-i pe un ton glumeţ: *Nu ştiu cum un lup de mare ca tine, ce* rătăceşte mereu, a reuşit să cucerească o asemenea mireasă.

Jeff rîse şi o luă pe Mellisa de talie şi se învîrti cu ea, obligîndu-i pe ceilalţi, chiar şi pe Fancy, să se dea în lături.

– Mi-a fost dor de tine, puştoaico, spuse el.

Mellisa îl sărută pe gît, *iar cînd el o puse pe* pămînt din nou, lacrimi de fericire îi invadară ochii.

Întreaga scenă se desfăşura parcă într-o ceaţă plină de culoare, iar Fancy sărbători apariţia lui Keith, răspunzîndu-i la zîmbet.

– Nu-i aşa că-i bine că pe Amelie şi pe mine ne cunoşti deja? o necăji el, sărutîndu-i fruntea.

– *Bine-ai venit în sînul familei, Fancy.*

Fancy îl îmbrăţişă şi zîmbi către Amelie, care

părea uşor copleşită de eveniment.

– Mă tem că iepuraşul tău a fugit, o informă Mellisa pe Fancy. Expresia serioasă de pe chipul ei se topi transformîndu-se într-un zîmbet. Nu te teme, deşi el e în casă, undeva. biata Alva este isterică!

– Ce aveţi de gînd, să staţi aici grămadă, sau ce? replică Adam, nerăbdător.

Toţi rîseră, inclusiv Fancy, apoi porniră uşor, unul cîte unul.

– Trăsurile ne aşteaptă, spuse Banner, păşind alături de Fancy.

Fancy se simţea mai bine; se aşteptase să fie întîmpinată cu neîncredere; dar acum, fiind primită cu căldură, se simţea tulburată, dar şi uşurată.

– Ţi-ai adus şi copilaşii? o întrebă ea pe soţia lui Adam.

Banner scutură din cap.

– Sînt acasă cu Maggie, menajera noastră, spuse ea, iar în adîncurile ochilor ei verzi se citi o tristeţe de scurtă durată.

Urmară cîteva minute confuze cînd se urcară cu toţii în trăsuri, la locurile lor. Katherine, Keith şi Amelia stăteau în faţă, după aceea Adam şi Banner, iar în urmă, apoi Jeff, Fancy şi Mellisa.

Mellisa vorbi neîncetat tot drumul spre casa mare de piatră a lui Keith. Fancy asculta cu jumătate de ureche, simţind o afecţiune deosebită pentru surioara lui Jeff. Ea îşi amintea cel mai bine de ziua cînd venise prima dată în acest loc, cu trupa domnului Shiblle. Se gîndi la experienţa de atunci cînd se aşteptase la un final trist; în loc de asta, se dovedi a fi un început. Trandafiri roz creşteau de o parte şi de alta a locului unde ea şi Hershel

dăduseră spectacole; ea se miră că nu-i observase înainte.

– Sper că nu eşti supărată din cauza iepuraşului, spuse Mellisa, ghicind gîndurile lui Fancy. Eu voiam doar să-l ţin în braţe.

Fancy zîmbi şi bătu uşor mîna cumnatei ei. Hershel era simbolul altei epoci şi nu avea nevoie de el atît de mult ca mai înainte.

– Îl vom găsi, spuse ea.

Trăsurile se opriră cu zgomot, toate odată, şi înainte ca Jeff să poată pune frîna, Mellisa o prinse pe Fancy de mînă şi o trase spre ea.

Un ţipăt în casa mare arătă că Hershel fusese găsit sau cel puţin văzut pe undeva. Rîzînd, Katherine o chemă pe Fancy şi o luă de braţ.

– Încearcă să ai răbdare cu noi, dragă, spuse ea în şoaptă. Ne va fi mai uşor să ne acceptăm un timp.

Acceptăm? Fancy nu se îngrijorase niciodată la gîndul că-i va accepta; dimpotrivă. Ea nu putea să vorbească.

Banner şi Mellisa se alăturară grupului, urmate de Amelie, în timp ce bărbaţii au rămas să vadă de cai.

– Vino înapoi, creatură cu ochi roşii! ţipă Alva pe cînd se apropiau de casă.

Katherine rîse şi o luă de talie pe Amelie. Fancy se gîndi că îi place de soacra ei din ce în ce mai mult.

Interiorul casei era răcoros şi spaţios şi din nou Fancy îşi aminti de prima zi acolo. Ea nu sperase să fie o Corbin, nici nu-i trecuse prin minte aşa ceva, iar acum făcea parte din familie.

Un prînz îmbietor fusese întins în sufragerie. Conduşi de o Alva Thompkins agitată, întreaga familie Corbin se adună, în cele din urmă, vorbind toţi odată.

Fancy îşi spălase faţa şi mîinile, îşi aranjase părul, strîngîndu-l cu agrafe. Sus în cameră, unde îl întîlnise pe Jeff Corbin prima oară, începuse să se simtă ca o adevărată doamnă. Grijile cu privire la faptul că n-ar fi putut fi acceptată de familie se risipiră, deoarece ei nu numai că o acceptaseră, dar îi făcură o primire extraordinară. Îi zîmbi Ameliei peste masă, apoi ridică furculiţa să mănînce.

Chiar atunci, Hershel o lovi. El veni în fugă dintr-o vitrină şi aterizâ pe picioarele din spate, alunecînd în mijlocul unei farfurii cu şuncă. Recăpătîndu-şi echilibrul, îşi reveni şi se apropie de salata verde, de unde luă o frunză.

Urmă o linişte deplină, timp în care Fancy îşi dori să moară, după care Mellisa şi Banner rîseră deodată.

– Speram să servesc pui fript, spuse Adam, fără intonaţie.

Cu ochii jucăuşi, Keith se întoarse şi strigă spre bucătărie:

– Alva, am găsit iepurele!

Fancy văzu scena desfăşurîndu-se ca o ruşine pentru ea. Cînd Jeff se ridică şi, calm, apucă intrusul cu ambele mîini, îşi împinse scaunul la o parte şi fugi.

În camera lui Jeff, ea se trînti pe pat şi suspină mult. O mînă se prinse uşor de marginea lui, iar salteaua se lăsă cînd o siluetă cu fustă se aşeză pe ea.

– O, Fancy, nu plînge, o rugă Banner. E în regulă, nu-ţi face griji.

Fancy suspină. Impresia bună pe care o făcuse se stricase. Cum putea să spere că era în stare să dea ochii cu oamenii aceştia? Cum de s-a înşelat?

– Nu trebuia să mă mărit cu Jeff! spuse ea. Ştiam că-l voi face de rîs...

Vocea lui Banner deveni fermă.

– Frances Corbin! îi porunci ea, ridică-te şi priveşte-mă chiar acum.

Fancy se supuse, sufiînd nedelicat. Porunca fusese spusă pe un asemenea ton, încît nici nu s-ar fi gîndit să o ignore. Ochii lui Banner erau răscolitori. Jeff te iubeşte, continuă ea plină de convingere, şi are nevoie de tine. N-ai putea să-l faci de ruşine în nici un fel şi nu vreau să mai aud vreo prostie din gura ta, vreodată!

Fancy era consternată.

– Dar...

– Nici un dar. Cu toţii credeam că Jeff era pierdut. Dar tu l-ai salvat, Fancy. Tu şi iepurele tău, cu rochia ta cu steluţe!

– C... cum... adică...

– Keith ne-a spus totul, Fancy, cum ai ajuns aici şi cum l-ai scos pe Jeff din starea aceea mizerabilă şi din autocompătimire...

– Eu am folosit termeni mai blînzi, remarcă Jeff, din prag.

– Dar nu mai sinceri, replică Banner, luînd-o pe Fancy de mîini şi reţinîndu-le cu încredere.

Fancy coborî privirea, roşeaţa apărîndu-i în obraji, neputînd să-l privească pe Jeff. Banner se ridică şi părăsi încet camera.

Urmă o pauză scurtă, tensionată. Acum, Jeff putea să-i reproşeze că are un iepure care n-a dat doi bani pe cina familiei sale. Ea îşi adună puterile, stînd cu mîinile împreunate şi cu capul lăsat în jos.

– Frances, o strigă el, uită-te la mine.

Ea nu putu.

El veni şi se aşeză alături de ea.

– Frances, repetă el.

– Îmi pare rău, şopti ea.

Spre surprinderea ei, braţul lui îi înconjură umerii, cu putere şi căldură.

– Banner avea dreptate, să ştii. Dacă n-ai fi dat buzna şi nu mi-ai fi aruncat cina pe mine, în noaptea aceea, nu ştiu ce s-ar fi întîmplat.

Fancy îl privi cu ochii mari.

– Dar... eu... Hershel...

El rîse şi sunetul era gros şi aspru, dar liniştitor.

– Hershel face parte din şarmul tău, spuse el. Fancy, te iubesc.

Ea oftă şi zîmbi.

– Ultima oară ai zis că te-am dat jos din pat, spuse ea.

El o sărută repede, o dată, şi apoi lung de tot.

– Îmi aduc aminte, zise el.

O'Brien zîmbea în timp ce-şi trăgea scaunul la masă.

– Nu cred că vor coborî curînd, spuse ea.

Privindu-şi soţia, Adam şi aminti cum burta ei se

contura mai tare ca să facă loc copilului lui şi efortului din noaptea trecută. El se aşează cu picioarele puţin depărtate. Cu furculiţa în mînă, O'Brien îi întîlni privirea şi îl înţelese. Totodată, o roşeaţă pe chipul ei se văzu şi se ascunse în spatele buclelor ce atîrnau pe frunte. Dacă i-ar face vreun semn, pe sub masă, oare el îi va asculta?

Adam o ascultă. Aşezîndu-şi paharul cu vin, tuşi şi îi şopti ceva la ureche.

O'Brien roşi mai tare, lăsă furculiţa deoparte şi se ridică din nou, cu privirea în jos, dar cu greu stăpînită.

– Nu cred că mi-a fost foame, spuse ea, apoi se întoarse şi părăsi sufrageria.

Adam aşteptă pînă îi auzi paşii pe scări, înainte de a-şi cere scuze, şi o urmă.

– Miroşi frumos! şopti Fancy, zăcînd dezbrăcată şi caldă pe pat.

Jeff rîse şi îngenunche alături de ea, pipăind-o mult cu degetele. Ea scînci uşor pe cînd îi gusta parfumul de pe sfîrcul drept.

– Eşti atît de bună, spuse el, apoi se îndreptă spre celălalt sfîrc, cu mişcări şi mai încete ale mîinii.

Fancy se aşteptase la cu totul altceva cînd Jeff o dezbrăcase, dar asta chiar că-i făcea plăcere. O căldură nemaipomenită îi invadă trupul.

– Nu, nu ai de gînd să... să mă iubeşti?

– O, da, spuse el, mişcîndu-se în jos, îngenun-

chind între picioarele ei. Ea se udă toată, iar degetele lui se plimbau, stăpîne pe mişcările lor, sus şi jos, de jur împrejur.

– Oooo! gemu Fancy, închizîndu-şi ochii şi arcuindu-şi spatele.

– Îţi place aşa? întrebă Jeff uşor.

Fancy îşi muşcă buza, nedorind să recunoască că aşa era.

O prinse cu degetele şi o strînse de miezul feminităţii, o netezi cu mîngîieri, supunînd-o.

– Fancy, insistă el.

– Da, reuşi ea să spună, da, da...

– Cît?

Un tremur o cuprinse pe Fancy, urmat de o nevoie nebună.

– F... foarte mult.

– Să te iubesc eu?

Fancy roşi la slăbiciunea ei scandaloasă. Briza ce intra pe fereastră plutea deasupra ei, potrivindu-se cu infernul de acolo. Ea se întinse, nerăbdătoare.

– Da, şopti ea.

– Cînd?

Fancy ajunse să-i deschidă catarama şi nasturii de la pantaloni. Ea află de îndată că nu era la fel de calmă aşa cum crezu.

– Acum, admise ea, o, acum...

Gemînd, Jeff se lungi pe spate şi o întoarse pe Fancy cu picioarele depărtate. El intră uşor în ea, foarte hotărît. Prinzîndu-i şoldurile în mîini, începu să se ridice şi să coboare, încet, mai întîi, apoi mai tare. Ea răbufni eliberîndu-se pe nesimţite şi îşi dădu capul pe spate, arătîndu-şi dinţii, reuşind apoi

să-l urmărească pe Jeff.

El era atît de frumos; chiar şi cu cicatricea aceea urîtă de pe braţ. În cele din urmă, cu un strigăt pe buze, îi rosti numele şi, cu o mişcare a şoldurilor, îi lăsă sămînţa să-i străbată trupul.

Fancy căzu alături de el, obosită, exaltată şi adormită, şi rămaseră înlănţuiţi pînă la răsăritul soarelui.

Katherine îşi urmărea fiul cel mic cu interes. Dintre toţi copiii ei, Keith semăna cel mai puţin cu Daniel. Ca şi ea, era un cuceritor. El stătea pe trepte, neştiind că mama lui era alături, ţinînd-o pe Amelie de mînă şi spunîndu-i cuvinte pe care Katherine nu ar fi putut să le audă.

Vîntul, venind dinspre rîu, îi răsfiră părul. Katherine fu cuprinsă de remuşcare. Mîine, el va fi căsătorit. Ei îi plăcea de Amelie şi ar fi trebuit să fie fericită să facă parte din familie, dar o presimţire ciudată o cuprinse.

Întorcîndu-se, ca să nu fie văzută, Katherine încercă să nu se mai gîndească la tragedia ce o ameninţa, dar nu reuşi. Ea mai avusese astfel de presimţiri ca să creadă că e o simplă imaginaţie.

Mellisa o întîlni în mijlocul verandei, părînd iritată de ceva.

– Aş vrea să mai am un soţ lîngă mine! se plînse ea.

În ciuda celor simţite, Katherine zîmbi.

Ce naiba o făcuse să rostească aşa ceva? se întrebă ea.

În bucătărie, Mellisa îşi băgă mîinile pînă la cot, cu un gest de nerăbdare, aproape răsturnînd vasele murdare pe care Alva le îngrămădise lîngă chiuvetă.

– E cam plictiseală aici dacă n-ai pe cineva cu care să vorbeşti. Keith şi Amelie nu pot să vadă nimic, iar toţi ceilalţi îşi fac somnul!

Katherine se bosumflă.

– Somn? Îi cunoştea pe fiii ei prea bine. Ştii cum e cînd îmbătrîneşti şi o iei razna, o necăji ea.

– Nu va trece mult şi vom fi mai mulţi! strigă Mellisa, cu vehemenţă.

Katherine zîmbi, iar deasupra ei se auzeau tunetele. Deodată, veselia ei se risipi. Daniel, se gîndi ea – pentru că îi stătea în fire să vorbească cu soţul ei cînd îi era frică –, Daniel, se va întîmpla ceva înfiorător.

O detunătură se auzi pe acoperiş şi Katherine se scuturâ. Amelie şi Keith veniră în bucătărie uzi leoarcă şi rîzînd.

Katherine le zîmbi, dar şovăi. De ce se temea? De ce?

– Presupun că urcaţi la culcare, ca toţi ceilalţi! strigă Mellisa, privind la fratele ei şi la viitoarea mireasă.

Cu mîna udă, Keith ciufuli părul surorii lui, cu grijă, gest care ştia că nu-i făcea deloc plăcere.

– Ziceai ceva de culcare? Surioară, ai crescut, nu glumă!

– Keith, îl certă cu blîndeţe Katherine, dar ea voia să-l ia în braţe, să-l strîngă, să-l apere de orice

rău. Dar oare de ce? De dulcea, inocenta Amelie, pe care el o iubea?

După asta, Mellisa jubilă de bucurie şi Keith o alergă, scoţînd sunete înfricoşătoare. Amelie stătea rezemată, privind cu ochii mari, dar timizi.

– Îi vei trezi şi pe ceilalţi! de-abia putu să rostească.

Acum Keith se trase înapoi şi izbucni în rîs. Biata Amelie arăta atît de confuză că lui Katherine îi păru rău.

– Hai să luăm ceva uscat să te îmbraci, spuse ea cu blîndeţe, întinzîndu-i mîna lui Amelie.

Mai era puţin pînă la trepte cînd Amelie izbucni:

– De ce rîzi aşa? N-am spus nimic nostim!

De parcă era o replică la teatru, un geamăt de bărbat se auzi dincolo de uşi, la etajul doi. Katherine îşi drese vocea cu un efort, ca să-l acopere. Poate că n-ar fi trebuit să urce ca să ia rochia să i-o împrumute lui Amelie.

– Eu nu mi-aş face atîtea griji, spuse blînd, bărbaţii rîd de cele mai ciudate lucruri.

Ochii verzi ai Ameliei se măriră ca şi cum era cuprinsă de friguri.

– Ei nu... nu dorm, nicidecum! strigă ea.

Katherine voia să-i ia pe cei doi băieţi ai ei din paturile lor şi să le tragă o bătaie. Dar se abţinu de la orice comentariu şi se duse spre camera ei.

Părînd hărţuită de gînduri, Amelie se duse în spatele unui paravan, ca să se dezbrace.

– Este... este toată familia... ei bine, la fel de pătimaşă? vru ea să ştie.

Katherine îşi dădu ochii peste cap şi aduse din cufărul ei o rochie pentru Amelie. Dacă micuţa asta

credea că Keith este altfel decît fraţii săi, doar pentru că e preot, va avea un şoc.

– Pătimaşă? zise ea, confuză.

Cămaşa albastră, de batist, căzu dincolo de paravan.

– L-am văzut pe Adam cînd a luat-o pe Banner chiar de... chiar de fund!

Katherine îşi muşcă buza. Locuind în aceeaşi casă cu Adam şi Banner, ea văzuse altele şi mai rele.

– Soţul meu şi cu mine, începu ea cu tact, eram foarte tandri unul cu celălalt. Şi e firesc ca şi copiii noştri să fie la fel.

O faţă albă ca neaua ieşi şi se arătă de după paravan.

– Toţi copiii tăi, chiar şi Keith?

Katherine simţea că ar vrea să dispară chiar atunci, dar nu reuşi, desigur.

– Cred că ar trebui să-l întrebi tu, Amelie. La urma urmelor eşti o problemă personală a lui.

Amelie se uită îngrozită şi Katherine îşi aduse aminte că fata nu avea mamă.

– N-aş putea!

– Dar el îţi va fi soţ!

Amelie se duse la pat şi se aşeză. Dar apoi, brusc, se ridică, lucru care nu-i scăpă Katherinei.

– Te doare? Ştii, atunci cînd... şopti fata.

Katherine se aşeză pe marginea patului, rugînd-o pe Amelie să stea alături.

– Doar la început, puţin, o linişti ea. Şi apoi, dacă îţi iubeşti soţul cu adevărat şi el te iubeşte la rîndul lui, felul cum faci dragoste poate să fie plăcut.

– Dar îl iubesc pe Keith, spuse viitoarea mireasă.

Katherine o luă pe Amelie de mînă şi o ţinu strîns.

– Deci, nu trebuie să-ţi faci griji, căci, cu siguranţă, şi el te iubeşte la fel de mult.

– Dar mi-e teamă! mărturisi Amelie. D... dar cînd Keith mă sărută...

Katherine zîmbi şi la un îndemn al ei, fără să spună ceva, Amelie continuă:

– Cînd mă sărută, simt toate acestea. Chiar dacă port o rochie de vară, mă încălzesc tare şi inima-mi bate tare, din ce în ce mai tare, pînă cred că îmi sare din piept!

– Lucrurile acestea sînt normale, Amelie.

Era timpul să facă rondul de noapte şi Katherine spera ca fiii ei şi soţiile lor să se odihnească, în sfîrşit.

– Hai să coborîm şi să bem nişte ceai cu lămîie şi miere.

Cerul, dincolo de geamul camerei Katherinei, era acum întunecat şi agitat şi străbătut de fulgere. Din nou, o cuprinse aceeaşi teamă, neputincioasă. Şi Amelie păru că o simte. Ea se ridică şi merse la fereastră ca o somnambulă, cu ochii fixaţi pe ploaie.

– Vrem să ne căsătorim afară, spuse ea, în curtea bisericii.

Teama inexplicabilă ce o cuprinse pe Katherine spori. Ea îşi puse mîinile la piept.

– Poate va apărea şi soarele, spuse ea. Hai acum, dragă, hai să mergem şi să bem ceaiul.

Amelie se întoarse şi se scuturâ, dar în privire

se citea îngrijorarea. Katherine ar merge şi singură, dacă această copilă nu ar fi atît de timidă. Era o părere greşită dacă ea ar fi putut fi mai mult decît Banner sau Fancy?

Jos, în bucătăria mare, liniştită, Mellisa şi Keith aprinseseră luminile şi focul în sobă. Alva, copleşită de întîmplarea cu iepurele lui Fancy, se duse în camera ei să vadă dacă îi trece durerea de cap.

Keith o privi şi ochii lui albaştri o mîngîiară pe Amelie, cu o tandreţe pe care Katherine nu o cunoscuse vreodată la el. Ea ştiu atunci că nu trebuia să-l avertizeze să fie blînd, cînd clipa aşteptată va sosi.

Cînd ceaiul fu gata, ploaia îşi termină jocul, iar Katherine aproape uitase că se temuse de ceva.

Capitolul 16

Furtuna care se stîrnise cu o seară înainte, trecuse, deşi cerul era întunecat şi plin de nori.

Simţindu-se deprimată, Fancy se întoarse de la geamul dormitorului şi începu să caute ceva potrivit pentru nuntă, din cuferele pe care Adam le luase din tren. Celelalte lucruri rămăseseră în vagonul de bagaje, ca să fie aduse la Port Hastings.

Jeff stătea de-a lungul patului în aşa fel încît Fancy se întrebă cum de mai era spaţiu pentru amîndoi, pe o singură saltea, ea fiind agitată în timpul somnului.

– Nu, spuse el aspru. Nu...

Simţi că el visa ceea ce avusese loc pe vasul *Doamna Mării*, aşa cum adeseori făcea. Un sentiment de vinovăţie amestecat cu tandreţe o cuprinse, pe cînd îi netezea părul auriu pe frunte şi îi şoptea:

– E în regulă, Jeff. Este în regulă.

El se linişti din nou, fără a se trezi, iar Fancy se aplecă să-i sărute fruntea. În urma acestui gest el mormăi ceva fără sens şi se rostogoli pe burtă.

Fancy se confruntă cu cicatricea îngrozitoare de

pe spatele lui. Pe unele părţi ale corpului, era cît mîna de mare. Un nod i se puse în gît. Ce-ar fi dacă l-ar trezi şi i-ar spune că lui Temple Royce trebuia să-i mulţumească pentru cicatrice, şi că ea ar putea să jure în faţa juraţilor?

Dar Jeff poate ştia sau cel puţin bănuia că Temple era răspunzător de acest dezastru. Şi dacă acest lucru era adevărat, de ce ar risca să-i amintească din nou de tragedie?

Fancy se dădu la o parte şi se întoarse să plece. Această zi urma să fie fericită, o zi care se termina cu o nuntă. Nu avea de gînd s-o strice cu gîndurile ce o învăluiau despre Temple Royce.

Se spălă şi se îmbrăcă cu o fustă neagră de satin şi o cămaşă albă. Mai tîrziu, cînd va sosi momentul, se va schimba în ceva mai puţin ţipător. Poate Banner, Mellisa sau doamna Corbin ar putea s-o ajute să poarte rochia cea mai potrivită.

În casă nu era nici un zgomot în timp ce cobora la bucătărie. Acolo, Alva era ocupată cu focul în sobă. Ea se uită la Fancy fără să-i spună nimic.

– Îmi pare rău de ce s-a întîmplat ieri cu Hershel, îndrăzni să-i spună Fancy. O cunoştea de puţin timp, dar credea că Alva îi e prietenă.

– N-ai de ce, răspunse Alva, trîntind uşiţa de la sobă, apoi potrivi focul.

Fancy se aşeză la masă, simţindu-se ciudat, deşi avusese un somn bun. Tunetele se auzeau pe cer, la distanţă.

– Ce este Alva? De ce eşti supărată pe mine?

Alva strigă:

– Ai plecat de aici fără să-ţi iei rămas bun, asta e!

Fancy tresări şi simţi că-i sare ţandăra.

– Atunci simţeam că trebuia să plec de aici, spuse ea. Trebuia să fi încercat să mă faci să rămîn.

Alva era ocupată cu turnatul apei, măsurînd cantitatea.

– M-am gîndit la asta, spuse ea cu amărăciune. A fost trist fără tine.

– Îmi pare rău, spuse Fancy, sincer.

– Vreţi să plecaţi spre Port Hastings, tu şi soţul tău?

Fancy se îngrozi la această perspectivă. În Port Hastings Jeff şi-ar putea construi vasul. Oare cît timp îţi ia să construieşti un astfel de vas? Cît timp era de cînd plecase pe mare şi o lăsase singură?

– Da, spuse ea, încercînd să-şi schimbe direcţia gîndurilor spre lucruri mai plăcute. Dar nu vei mai rămîne singură Alva, nu, începînd de astăzi. Amelie va fi aici.

– Amelie! exclamă bucătăreasa.

– Nu-ţi place de ea?

Alva oftă şi începu să-şi vîre mîinile pînă la cot în veselă.

– Nu-i asta, spuse ea. Domnişoara Amelie este destul de drăguţă. Dar, ei bine, nu ştiu dacă e puternică. Orice femeie căsătorită cu un Corbin trebuie să fie aşa, şi chiar mai mult.

Fancy se amuză. Nu era nici o îndoială că Alva îl considera pe Keith ca pe copilul ei şi simţea nevoia să-l protejeze.

– Ai aceleaşi rezerve şi în ce mă priveşte?

– Nu, spuse Alva, ferm. Tu eşti ca domnişoara Banner, tu poţi să-ţi porţi de grijă dacă e nevoie şi

cred că poţi să manevrezi şi bărbatul cum vrei. Aceşti bărbaţi Corbin au nevoie de soţii care sînt la fel de *ornery*.

Dacă era vorba de Adam şi Jeff, Fancy putea să creadă că judecata Alvei era corectă.

Amîndoi erau tirani şi, dacă aveai de-a face cu ei, trebuia să fii tare, cumva trebuiau răsplătiţi. Dar cu Keith lucrurile stăteau altfel; era mai blînd, mai înţelegător.

– Keith nu-i nici pe departe aşa, Alva, zise ea.

Cafeaua era gata şi Alva o luă de pe plită şi umplu două ceşti. Apoi se aşeză şi o privi pe Fancy.

– Nu crezi că e şi el bărbat, chiar dacă ţine predici?

– Ba da, dar...

– Dar, nimic altceva. Biata copilă, Amelie, nu îl va face fericit.

Fancy sorbi cu grijă din cafea.

– Dar el o iubeşte.

– Poate, spuse Alva, dar conversaţia luă sfîrşit deoarece Mellisa năvăli în bucătărie, lăudînd rochia pe care o va purta la nuntă.

Cînd se pregăteau să plece la biserică, cerul era tot întunecat şi ameninţător, iar vîntul sufla cu putere. Nimeni, simţi Fancy, nu era în apele lui.

Ea îşi aranjă rochia cea verde şi speră că toţi vor fi la adăpost, înainte de declanşarea furtunii.

Invitaţii nu se prea grăbeau, doamna Corbin discuta cu nişte localnice, poate nişte prietene vechi de-ale ei, iar fiii ei stăteau lîngă una din trăsuri. Banner şi Mellisa dispăruseră în apropiere, poate ca să o ajute pe Amelie să-şi îmbrace rochia

şi să-şi pună voalul.

Cu un oftat, Fancy privi spre rîu. Apele lui erau învolburate şi verzui, deasupra cerul era întunecat şi vîntul bătea. Răcoarea o învălui pe Fancy de la spate, făcînd-o să tremure.

Musafirii soseau necontenit, iar clopotul din biserică era un cîntec uşor şi trist. Dar apoi, într-o clipă, izbuti că străbată norii întunecaţi şi încălzi femeile care se adunaseră în grup, exclamînd mulţumiri, încîntate.

Fancy zîmbi. Se părea că Amelie îşi îndeplinea dorinţa; Keith spusese că ea şi-a dorit să se căsătorească în curtea bisericii. Era totul atît de romantic, nimic nu avea comun cu nunta ei...

Amelie ieşise, purtînd o rochie frumoasă, lungă, şi un voal care atîrna pe spate. Fancy fu cuprinsă de un fel de invidie, cînd îşi aminti că ea se căsătorise îmbrăcată cu rochia cu steluţe, asistată de omul cu şarpele care să-i dea binecuvîntarea.

– Şi eu te voi aranja aşa într-o zi, îi şopti o voce cunoscută şi amuzată, dintr-o parte.

Fancy se uită la Jeff şi se miră; era prea ciudat să pară că-i citeşte gîndurile. Ştia el oare că ea deja văzuse planurile pentru noul vapor?

– Dacă nu vei pleca pe mare, spuse ea.

Aşa cum sperase Amelie, nunta se va desfăşura afară, sub un stejar mare. Aici oficia un preot aflat la pensie, care trăia în parohie. Keith nu obişnuia să treacă pe aici.

Soarele strălucea din ce în ce mai tare deasupra celor prezenţi, iar vîntul se liniştise. Şi cu toate astea, Fancy nu se simţea în largul ei. Ea se cutremură şi puse totul pe seama geloziei.

Keith tocmai îi aşeza inelul Ameliei pe deget cînd ceva de necrezut se întîmplă. O detunătură puternică se auzi, urmată de o lumină orbitoare, şi Fancy fu trîntită la pămînt. Urmară ţipete şi un fel de bubuială înspăimîntătoare. Prinsă sub trupul rigid al lui Jeff, Fancy se lupta să se elibereze. Jeff îşi ridică capul; ea îi văzu chipul încordat.

– Doamne Dumnezeule, mormăi el.

Fancy se zbătea cu putere, încercînd să vadă ce s-a întîmplat.

– Lasă-mă să văd... ce fa...

– Eşti bine? vru Jeff să ştie, cercetîndu-i faţa.

Undeva se auzi un bocet, iar oamenii suspinau. Caii nechezeau de frică şi durere. Fancy dădu din cap şi Jeff se ridică să o ajute.

Biserica dispăruse, pur şi simplu. Nu mai rămăsese nimic, doar o grămăjoară de pietricele şi cenuşă. Femei şi bărbaţi se ridicară în picioare, femeile plîngînd, bărbaţii încremeniţi şi palizi. Unii din invitaţi rămaseră nemişcaţi pe pămînt.

Sprijinindu-se de braţul lui Jeff, deoarece se putea prăbuşi, Fancy încercă să realizeze ce se întîmplase. Atunci ea observă mătasea albă şi fusta zăcînd sub stejar.

Banner şi Adam îngenunchează de o parte şi de cealaltă a lui Amelie, în timp ce Keith stătea la picioarele ei, privind şocat. Adam ridică privirea şi îşi scuturâ capul.

Un ţipăt de durere şi de protest se auzi peste celelalte sunete care nu aveau nici un înţeles. Lacrimi şiroiau pe obrajii lui Fancy. Ea se zbătea cu toată puterea ca Jeff să-i dea drumul să ajungă la Keith.

Cu privirea rătăcită, cu hainele murdare, Keith îl îndepărtă pe Jeff.

– Nu, spuse el răguşit, sufocat aproape, pe toţi sfinţii, nu...

Fancy nu suportă să privească la Keith sau Amelie. În loc de asta, o privi pe Banner, care era încă în genunchi, cu părul răsfirat în toate părţile, cu faţa murdară de noroi, cu fustele pline de aşchii.

– C... ce s-a întîmplat, întrebă Fancy, fără să se adreseze cuiva în mod deosebit. Soarele străluceşte totuşi, se gîndi ea. Este ziua nunţii... Şi totuşi oamenii plîng. Oamenii sînt răniţi...

– la bagajele, O'Brien, se auzi vocea lui Adam, deodată, undeva în gol. Ele sînt în trăsură.

Banner se dădu pe spate, ştergîndu-se cu dosul mîinii.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Fancy iar, şi din nou nu primi răspuns.

Keith dădea din cap, nevenindu-i să creadă, ca şi cum înnebunise. În aer plutea un miros de dinamită, asemănător celui din minele de cărbuni, din Newcastle.

Fancy rătăci în jurul trăsurii de mai multe ori.

Zeci de oameni soseau acum, călări. Ei purtau pistoale şi puşti şi se mişcau în ceaţă, trecînd prin faţa lui Fancy.

– Dă-te la o parte, doamnă, îi spuse cu blîndeţe unul din oameni, luînd-o de braţ.

– Ce naiba s-a întîmplat aici? spuse altul.

Fancy nu putu să răspundă. Caii erau trîntiţi la pămînt, ca şi oamenii. Unul dintre animale avea gîtul străpuns de o bucată de lemn. Tresări la auzul focurilor de puşcă, care trimiteau bietele animale

într-un somn etern. I se păru că se învîrte pămîntul sub picioare, apoi în sus şi în jos. Genunchii lui Fancy cedară şi ea leşină.

Cînd se trezi, Jeff îi stătea alături, iar Katherine Corbin în cealaltă parte.

– Ce... rosti ea.

Ochii albaştri ai Katherinei Corbin luceau de lacrimi.

– A fost o explozie, Fancy. Amelie este moartă.

Fancy îşi aminti grămada de material alb de pe pămînt şi începu să dea din cap. Nu, era prea oribil, nu se putea să se fi întîmplat aşa ceva, nu. Nu!

Săruri mirositoare i se treceau pe la nas, repunînd-o în simţiri, aducînd-o la realitate. Bolnavă, Fancy încercă să se ridice şi nu ar fi reuşit să o facă fără Jeff.

– Mai este altcineva... era altcineva...

– Trei oameni au murit, atîta ştim, deocamdată, izbucni Jeff. O mulţime este rănită. E bine că Adam şi Banner sînt aici.

Fancy ameţi, acoperindu-şi faţa cu mîinile; trebuia să fie tare, ca toţi ceilalţi. Nimeni n-avea timp de ea acum, şi poate trebuia să dea şi ea o mînă de ajutor pe undeva, fiind de folos.

Ea îşi descoperi faţa, trase adînc aer în piept şi se ridică, scuturîndu-se. Trupul neînsufleţit al Ameliei fusese adus pe un pat, în trăsură. Keith stătea alături, cu faţa murdară şi plină de lacrimi.

Peste tot era vacarm, chiar şi clopotul bisericii zăcea în iarbă, lîngă stejar, acum tăcut. Fancy uită de Jeff şi se duse la Banner, care scotea o aşchie din umărul unui bărbat.

– C... cum pot să te ajut? şopti ea.

Bărbatul gemu şi Banner nu îşi mişcă privirea de acolo.

– Avem nevoie de pături, spuse ea. Spune-le acestor oameni că ne trebuie pături şi trăsuri.

Fancy găsi un om purtînd o insignă, şi cu o privire îngrozită transmise mesajul lui Banner.

Trăsurile veneau una după alta, la fel şi păturile, iar răniţii şi morţii erau duşi de acolo.

– Le iau pe Fancy şi pe Mellisa acasă, cu mine, spuse Katherine privindu-l pe Jeff, care era la fel de îngrozit şi de răvăşit ca şi ea. Tu du-te la Keith. Are nevoie de tine.

Jeff dădu din cap, absent, o sărută pe Fancy pe frunte şi plecă să găsească un cal.

Mellisa plîngea încet, iar pe cînd cele trei femei se îndreptau spre trăsura ce aştepta, Fancy strecură mîna sub talia cumnatei ei, ca un sprijin mut.

Eustis stătea pe scaun într-o căruţă, cu faţa lui zbîrcită, palid.

– Doamne, Kate, îmi pare rău, i se adresă el Katherinei. Şi, fără să vrea, ea se clătină.

– Noi am întîrziat, spuse Eustis, ridicînd-o pe Katherine în căruţă. Totuşi, am auzit explozia.

Fancy şi Mellisa se urcară şi ele.

– Unde este Isabella? întrebă Fancy, îngrijorată.

– S-a dus la Doc Haverson, cu Adam şi doamna lui, răspunse Eustis, luînd hamurile în mîinile lui puternice. Isabella dă îngrijiri bolnavilor care au nevoie

de ajutor.

Fancy se aşeză într-o parte şi închise ochii. Totodată, ştia că soarele trecuse în spatele unui nor şi va trece mult timp pînă căldura lui va străluci din nou peste familia Corbin.

Jeff plîngea. El plîngea încet, dar tot reuşi să o trezească pe Fancy din somn. Ea îşi întinse o mînă spre el, pe întuneric.

– Îmi pare rău, şopti ea.

Patul părea că se zguduie sub greutatea durerii lui, deşi era clar că încerca să se controleze.

Mintea lui Fancy era în ceaţă, dar inima îi bătea tare, simţind durerea soţului ei, împărtăşind-o. Ea îl trase pe Jeff spre ea şi-l ţinu în braţe.

– Te iubesc, spuse ea.

– Temple! exclamă el.

Fancy începu să tremure.

– Ce?

– Temple, repetă Jeff. Temple a ucis-o pe soţia fratelui meu, pe ceilalţi oameni...

Groaza se citi pe chipul lui Fancy. Ea îşi aminti de explozie, de ţipete, de caii însîngeraţi.

– Temple este tare departe, reuşi ea să spună, dar ştia că n-are dreptate. Ştia că trebuia să-i spună lui Jeff adevărul despre cealaltă explozie, sau să moară ducînd secretul cu ea.

Ea îşi trecu degetele prin părul lui Jeff, deşi ştia că astfel nu-l pregătea sufleteşte.

– Temple e răspunzător de ceea ce s-a întîmplat cu *Doamna Mării,* spuse ea, şoptit. Şi apoi aşteptă să izbucnească furtuna.

Jeff îi luă mîinile, uşor.

– Ce?

– L-am auzit lăudîndu-se chiar în noaptea aceea. De asta am fugit şi de aceea Temple mă caută. E... eu m-am temut să-ţi spun, Jeff, m-am temut să nu mă condamni...

Aşternutul din pat fu dat la o parte şi iuţeala cu care Jeff se desprinse din braţele ei fu dureroasă, ca şi cum ar fi luat un bandaj de pe o rană.

– Iisuse, spuse el şoptit, pe întuneric.

Fancy închise ochii şi începu să plîngă.

– Nu sînt vinovată pentru ceea ce s-a întîmplat, pentru ceea ce a făcut Temple.

Jeff era destul de departe. Cîţiva metri îi despărţeau şi totuşi era cu neputinţă să se atingă.

– Treizeci de oameni au murit în noaptea aceea, Fancy, şi alţi patru au rămas infirmi. Ştiam că Temple e răspunzător de asta, dar nu aveam cum să dovedesc acest lucru. Fancy înghiţi în sec, neputînd să răspundă. Dar mărturia ta ar fi fost dovada. S-ar fi dus la închisoare...

Ea se ridică furioasă şi plină de remuşcări.

– Eram cîntăreaţă de bar, strigă ea. Făceam scamatorii. Cine mi-ar fi dat crezare?

– Eu aş fi făcut-o. Poate şi mareşalul. Ar fi fost ceva, ar fi însemnat o direcţie...

– Îmi pare rău.

– Rău? rosti el tărăgănat, minunîndu-se. Îţi pare rău?

– Jeff, te rog...

Deodată, se trase de haine, luptîndu-se cu ele. Totul luase sfîrşit, orice vis dispăruse, nu avea să o ierte pentru tăcerea ei. Dar oare ea se putea ierta? Dacă ar fi vorbit, Temple n-ar fi avut ocazia să lovească din nou. Poate Amelie şi toţi ceilalţi n-ar fi murit.

Următoarele trei zile formară o pînză care ţesea coşmaruri. Înmormîntarea Ameliei avu loc sub stejarul unde se căsătorise, asistată de acelaşi pastor. Keith privea, într-o linişte zdrobitoare, cum Adam, Jeff şi tatăl Ameliei duceau coşciugul, prin iarba mare, spre cimitir unde se va odihni pentru totdeauna.

Înainte de asta s-au spus multe cuvinte despre ea, cuvinte care nu aduseseră liniştea sufletească. După ce coşciugul fu acoperit, Keith se năpusti spre rîu.

Fancy îşi înlătură un fir de păr de pe faţă şi privi în urma lui. Ea ştia, ca şi ceilalţi, că nu ar fi prea bine să te apropii de Keith acum.

Nu-i putu fi de nici un ajutor, cînd el îşi aplecă capul în timp ce umerii se mişcau ca un semn de durere. Cu o mişcare rapidă, îşi dădu jos gulerul clerical şi-l aruncă în rîu.

Fancy îşi muşcă buza şi se întoarse disperată. Altădată l-ar fi căutat pe Jeff, l-ar fi rugat s-o liniştească. Dar Jeff nu i mai vorbise, nici măcar nu se culcase în patul lor.

– Fancy? Vocea firavă o făcu să se întoarcă. Melissa, cu faţa răvăşită stătea acolo. O, Fancy, este îngrozitor ceea ce s-a întîmplat, suspină ea.

Fancy îi întinse braţele şi Melissa se aruncă acolo, tremurînd. Plîngeau amîndouă.

– Haide, spuse Fancy, trăgîndu-şi nasul. Totul va fi bine.

Atunci ea îşi ridică privirea şi îl văzu pe Jeff privind-o cu ochi reci, sceptici, care păreau să spună: „Aşa să fie"?

Fancy îi întîlni privirea; deşi el o rănise tare, ea nu-i va permite să afle vreodată. După ce el se îndepărtă, îşi lăsă obrazul pe capul Melissei şi îi spuse din nou:

– Totul va fi în regulă.

Dar ea nu credea nimic din toate astea.

Fancy stătea în faţa cuştii lui Hershel, cea pe care ea şi Jeff o construiseră în ziua în care s-au iubit prima oară. Era întuneric în hambar, dar nu se sinchisi să aprindă lumina.

Cu o mînă tremurîndă, deschise cuşca cea mică şi băgă degetele înăuntru. Blana lui Hershel era moale şi netedă la pipăit.

– Poate ne întoarcem la ce-am făcut odată, să mai dăm spectacole tu şi cu mine.

Vocea din spatele ei o făcu să tresară.

– Aşa te-am văzut, spuse Adam, trăind o revelaţie, în ipostaza aceasta. Cîntai în Port Hastings, la

bordul vasului *Umbra Argintie.*

Fancy aşteptă să-i vină inima la loc înainte de a răspunde.

– Fancy Jordan. Ea cîntă. Ea dansează. Ea face scamatorii.

Adam aprinse un chibrit şi aduse o lanternă.

– Mai intenţionează ea să-şi părăsească soţul? întrebă el.

Fancy coborî capul în pămînt.

– Poate ar fi mai bine. Jeff este atît de supărat!

– Jeff are nevoie de tine, spuse Adam, aprobîndu-se şi luînd cuşca lui Hershel.

– Tu... tu nu înţelegi... I-am spus ceva...

– Ştiu ce i-ai spus, izbucni Adam, nu prea politicos. L-ai auzit pe Temple Royce lăudîndu-se în legătură cu explozia de pe vasul *Doamna Mării.*

– Da.

– Jeff ştia că Temple este în spatele acestei afaceri, cu toţii ştiau. El avea un alt motiv să se supere pe tine, Fancy.

Fancy nu reuşi decît să privească faţa răvăşită a cumnatului ei.

Adam oftă şi o luă în braţe, cu blîndeţe.

– Hai să ne aşezăm şi să discutăm, spuse el.

Fancy se lăsă condusă la căpiţa de fîn, unde Jeff făcuse atîtea lucruri minunate, necuviincioase, doar cu o lună în urmă. Ea roşi la amintirea acestora şi se aşeză, iar Adam se aşeză alături pe altă căpiţă.

– Fancy, Jeff foloseşte ca pretext ceea ce s-a întîmplat în Port Hastings ca să te ţină aproape. Dacă vei avea răbdare cu el, va veni singur.

– De ce ar vrea să facă asta? şopti Fancy,

înfricoşată de-a dreptul şi fără pic de speranţă.

– Ceea ce s-a întîmplat cu Amelie i-a creat un şoc, desigur; ne-a şocat pe toţi. Dar cred că Jeff ne-a amintit că toţi sîntem muritori. Oricare ar putea să moară, oricînd. Pe scurt, cred că raţiunea lui este aceea conform căreia el trebuie să se convingă că îi pasă de tine, că nu vei fugi de el.

– Dar dacă lucrurile stau aşa, el pierde prea mult timp cu asta.

– Aşa e, dar îşi va da seama de asta, Fancy. Chiar acum el se uită la Keith şi se gîndeşte; „Doamne dacă eram eu acolo"?

– Nu simţi şi tu la fel, Adam? Nu ţi-e teamă pentru Banner?

El oftă.

– Nu cred că aş putea suporta s-o pierd. Dar O'Brien şi cu mine sîntem amîndoi doctori, Fancy, iar în meseria noastră nu avem voie să uităm că viaţa este un lucru prea delicat.

O lacrimă se rostogoli pe obrazul lui Fancy şi căzu pe poala rochiei ei.

– Îl iubesc atît de mult pe Jeff, spuse ea, printre suspine. Nu ştiu ce să fac, deşi...

Adam o luă de mînă şi o strînse cu putere.

– Ai răbdare, Fancy. Cu toţii îl iubim. Fă-ţi scamatoriile pe care le ştii, de dragul vostru.

Uşa de la grajduri se auzi şi ei se ridicară, gata să intre în casă şi să se alăture celorlalţi. Păşind în centrul hambarului, ei l-au văzut pe Keith, mergînd, îmbrăcat tot în negru.

– Keith, îl strigă Adam, aşteaptă. Keith dădu căpăstrul la o parte trecîndu-l peste capul calului şi chiar dacă îl auzi pe fratele lui, îl ignoră. Unde te

duci? insistă fratele mai mare. Cel mic aruncă o pătură peste spatele animalului şi apoi îl înşeuă.

– Departe, spuse el răguşit.

– Unde departe?

Umerii lui Keith se ridicară.

Faţa lui era parţial vizibilă la lumina lanternei pe care o adusese Adam şi pe Fancy o durea să-l privească, să vadă cît de mare îi era suferinţa.

– Acum, chiar că nici nu-mi pasă.

– Da' ce se va întîmpla cu parohia ta? Ce se va întîmpla cu toţi merii tăi? vru să ştie Adam, disperat.

Keith ridică din nou din umeri şi strînse hăţurile. Falca îi rămase nemişcată şi era evident că nu îi va răspunde.

– Keith!

Ochii azurii luceau în lumina lanternei. Fancy voia să plece de acolo, să nu mai audă, dar nu se putea mişca. Ea îşi aminti cum el renunţase şi îşi smulsese gulerul clerical în dimineaţa aceea, aruncîndu-l în rîu.

– Dar cu Dumnezeu cum rămîne? întrebă uşor, apoi ar fi putut să-şi muşte limba deoarece ea nu voia să vorbească. Nu avea nici un drept.

– Dumnezeu, spuse Keith, respirînd lung. Nu există Dumnezeu.

Adam ajunse la fratele lui, dar renunţă la intenţia de a-l mîngîia cînd văzu privirea duşmănoasă din ochii lui.

– Keith, ascultă-mă, durerea îţi va trece. Vei putea să gîndeşti din nou...

Keith se trînti în şa şi ţîşni ca un spiriduş.

– Iată cine vorbeşte... Bărbatul a cărui soţie aşteaptă un copil, izbucni el amar.

– Nu poţi fugi de asta, Keith. Te va urmări.

Un suspin, combinat cu furie, îngrozitor auzului, veni din adîncul pieptului lui Keith.

– Nu sta acolo şi-mi ţine predici, naiba să te ia. Soţia ta n-a murit, îi ai pe Danny şi pe Bridget.

– Descalecă, spuse Adam, calm. Fancy se întrebă dacă Keith simţea lacrimile din vocea fratelui lui mai mare, aşa cum o făcuse ea. Vom vorbi. Vom bea. Vom uita de asta, Keith.

– Nu pot să mă îmbăt atît de tare, încît să uit clopotul ăla blestemat, strigă Keith. El... el a zdrobit-o, clopotul din biserica aia blestemată.

– Ştiu, spuse Adam, apucîndu-i mîna. Te rog! Rămîi! Dar Keith îşi scutură capul.

– Nu pot, Adam, zise el. Nu pot.

Şi apoi plecă, poate pentru totdeauna. Deşi tremura, Adam o luă pe Fancy de braţ şi o însoţi pînă acasă.

Capitolul 17

Deşi casa era terminată, încă mirosea a mortar şi a proaspăt vopsit. Toate ferestrele erau mai înalte decît Fancy, iar ea stătea în faţa uneia care dădea spre port, cu scrisoarea mamei sale în mînă.

O timpurie ninsoare se rostogolise peste geam.

Chiar şi de la acea distanţă, noul vas era clar în mintea ei; puntea de lemn, goală, şi catargul ca un turn erau o mărturisire vie că Fancy îşi pierduse soţul.

Ea oftă. Desigur, îl pierduse deja pe Jeff.

O! el a împărţit patul cu ea. Dar în ciuda tuturor acestora, maniera lui Jeff de a face dragoste era oarecum rece, nefiind născut pentru aceasta, dar avînd o dorinţă de netăgăduit de a-şi arăta trupul sănătos de bărbat.

Copilul care trebuia să sosească pe lume, la sfîrşitul lui februarie – după calculele lui Banner –, mişcă în trupul ei. Sfidînd lacrimile care îi şiroiau, Fancy zîmbi. Avea acest copil, îl va creşte.

– Doamnă Corbin? se auzi o voce vioaie din apropierea uşii de la intrare. Doamnă Corbin, ssst, aici sînteţi?

– Aici, Maria, răspunse ea întorcîndu-se de la fereastră, pe cînd noua slujnică intră în camera spaţioasă, doar pe jumătate mobilată.

– Să ne ajute Dumnezeu, că tare e rece ziua asta! îngăimă Maria, iar Fancy zîmbi din nou.

Maria era o tînără roşcată, cu adevărat irlandeză, şi avea un dar deosebit de a ridica moralul stăpînei sale, cînd aceasta se găsea într-o pasă neagră.

– Deci, doriţi puţin ceai? Aş putea să-l pregătesc rapid.

– Ar fi drăguţ din partea ta, spuse Fancy.

Imaginea ei era mai limpede acum, dar totuşi nu îndrăznea să se întoarcă şi să-i arate Mariei faţa înlăcrimată.

– Mulţumesc.

Zăpada se aşternea mai repede acum; pînă la noapte avea să se aşeze bine de tot. Ce distractiv ar fi să te joci, să faci un om de zăpadă sau chipuri din albul primei zăpezi căzute!

Fancy oftă din nou şi privi scrisoarea, deja citită de două ori. Era o alinare pentru ea să ştie cît de fericiţi erau părinţii ei, locuind într-o casă din Wenatchee; Fancy zări parcă şi livada. Tatăl ei trăia prosper în aerul curat, iar mama ei, purtînd veşminte frumoase, şi Alva Thompkins, supraveghind-o îndeaproape – cele două femei fiind foarte bune prietene –, brodau împreună, îngrijeau grădina, îşi citeau una alteia cărţi din biblioteca lui Keith.

Fancy împături scrisoarea şi uită de vaporul care o urmărea pretutindeni, zi şi noapte, ca o aură tenebroasă.

Nu era în stare să vadă zăpada, nici spectacolul

în mişcare din port. Nu... îl vedea doar pe Keith plecînd, în noaptea aceea, după funeraliile Ameliei. Vedea sufletul zdrobit al acestuia, oglindit în privirea lui. Nimeni n-a mai auzit de el de-atunci, deşi Jeff, aflat într-o bună dispoziţie de moment, îi spusese că bancherul îl atenţionase asupra faptului că Keith îşi retrăsese în două rînduri fondurile personale.

Iar ea, deşi trăia într-o nouă casă frumoasă, cu un copil în pîntece, cu toţi banii şi în siguranţă, se simţea la fel de rătăcită ca şi Keith.

Jeff trecuse atît de puţin pe-acasă, fiecare plecare fiind cauzată de blestematul de vapor sau de discuţiile avute cu agenţii Pinkerton, pe care el, împreună cu Adam, îi angajase pentru a-l găsi pe Temple Royce.

Pînă acum, nu fusese găsită nici o urmă. Fancy spera, pe jumătate, că Temple nu va fi găsit niciodată, dar dacă s-ar întîmpla asta, Jeff l-ar omorî cu siguranţă,şi va fi spînzurat pentru asta.

– Doamnă Corbin? Doamnă Corbin, ceaiul e gata.

Fancy tresări şi îşi întoarse privirea de la fereastră pentru a-i zîmbi Mariei. O lumină diafană dansa în buclele scurte şi inelate ale Mariei.

– Mulţumesc.

– A fost o plimbare plăcută, sporovăi slujnica pe un ton vioi, pînă la dealul abrupt. Obraznica aia de Maggie McQuire, din casa aia mare, a mers alături de mine într-o trăsură, dar să mă iertaţi, nici măcar nu m-a luat cu ea!

Fancy plescăi, amuzată. Din anumite motive, Maggie McQuire i-a provocat o antipatie bruscă

bietei Maria şi amîndouă nu se puteau suporta.

Maggie nu fusese de acord cu Jeff, care voia să ridice o casă a lui; părerea ei era că amîndoi, atît el cît şi soţia, aparţineau de vechiul conac, din cărămidă, aflat dincolo de deal.

„O să-nnebunesc", fu tot ce spusese Jeff, dar lui Fancy nu-i păsa unde locuiau, atîta vreme cît erau împreună.

– Ea crede că eu sînt o parvenită! trăncăni Maria cu indignare, vocea ei tremurătoarte tulburînd momentele de gîndire ale lui Fancy. Iar eu am făcut tot ce-am crezut de cuviinţă!

– Taci acum, zise Fancy, şi ia nişte ceai.

Maria rămase cu gura căscată pentru o clipă, cu toate că îi făcuse o astfel de invitaţie ceva mai înainte.

– Căpitanul mă va omorî, fără doar şi poate, dacă mă va surprinde şezînd la masă cu stăpîna!

Tristă din nou, Fancy vîrî scrisoarea mamei ei în buzunarul fustei sale din satin albastru. Nu era atît de periculos ca Jeff s-o prindă pe slujnică luînd ceaiul cu ea, era doar amiază, iar el nu va fi acasă decît mult după ce se va înserа.

– Vom sta aici, zise Fancy. liniştind-o pe Maria.

– În starea dumneavoastră? Nu, mami, o să şedeţi chiar lîngă foc, iar eu o să-mi servesc ceaiul în bucătărie.

Pieptul lui Fancy era încărcat cu un soi de disperare.

– Oh, Maria, spuse ea, te rog, nu pleca.

Maria turnă ceai pentru amîndouă şi rămase, dar era gata să se strecoare afară dacă ar fi bătut cineva la uşa din faţă, sau ar fi auzit un singur

zgomot din bucătărie. Era o enigmă pentru Fancy faptul că tot timpul dorea să facă lucruri îndrăzneţe, ca apoi să se îndoiască de ele, dacă era cazul.

– Pe cuvînt, mami, se destăinui Maria, începînd brusc, mi se rupe inima văzîndu-te atît de dezamăgită. Ce gînduri are căpitanul, lăsîndu-te aici singură, atîta vreme?

Fancy închise ochii şi încercă să se liniştească la căldura focului din vatră. De fapt, casa era încălzită de o sobă cu lemne, aflată în pivniţă, dar Fancy îndrăgea focul din cămin, care înveselea camera, bucătăria şi dormitorul mare.

– Eşti din nou prea familiară, Maria, spuse ea pe un ton amabil.

– Aşa sînt eu mereu, nu-i aşa? Şi-mi pare rău pentru asta. Eu n-am vrut nimic prin asta, mami.

– Termină-ţi ceaiul, Maria.

Un sunet înfundat arătă că Maria era nerăbdătoare să se supună. Aproape că fu şocată cînd auzi o bătaie în uşa din faţă.

– Mii de sfinţi, pun pariu că e mucoasa de Maggie McQuire, căutînd să vadă dacă am cu adevărat grijă de tine! strigă Maria, şi o şterse de pe scaunul ei, netezindu-şi părul şi fustele, pe cînd se grăbi spre uşa din faţă.

Vocea lui Banner o învioră pe Fancy. Ea se ridică din scaun ca să-i dea bineţe cînd cumnata ei intră în cameră, îmbrăcată într-o rochie verde şi comentînd bucuroasă asupra vremii. Datorită copilului ce avea să se nască, peste două luni, Banner o vizita, nedorind să stea acasă şi să-şi ascundă propria stare.

– Stai jos pe scaun, Frances Corbin, îi porunci

ea, punîndu-şi boneta în faţa şemineului şi aşezîndu-se la căldură.

Maria se duse la bucătărie să mai ia o ceaşcă şi o farfurie. Banner o urmări cu o privire ciudată.

– E o netrebnică, servitoarea asta a ta, zise ea.

– Nu credeam că lucrurile vor ajunge atît de plictisitoare, iar ea...

Fancy nu-şi termină vorba. Se luptă cu durerea ce i se întipărise pe faţă, dar nu reuşi s-o păcălească pe Banner. Cu tot luxul, cu toată sporovăiala Mariei, lucrurile erau plictisitoare în această casă, şi însingurate.

– Leneşa, continuă Banner, aşezîndu-se cu grijă pe scaun. Cine se crede Jeff de ne tratează aşa?

Fancy îşi iubea soţul şi se simţi datoare să-l apere, spunînd:

– A fost un şoc pentru el că eu ştiam că Temple a pus bomba pe vas şi nu i-am spus.

– Prostii, rosti Banner. El tocmai şi-a petrecut şase luni pe mare.

– Are ceva curaj!

Mîinile lui Banner se odihneau pe burta mare şi rotundă.

– Nu spune asta cu atîta admiraţie. Dacă n-ar fi atît de mare, l-aş biciui.

Fancy nu mai putea lupta.

– Şi Adam e nervos, sublinie ea.

– Da, recunoscu Banner, dar el se aprinde din cînd în cînd şi apoi îi trece.

Se simţea nevoia de schimbare a subiectului, dacă se urmărea pacea între cele două. Şi cum Fancy îşi iubea cumnata din toată inima, dorea această pace.

– Ce mai e nou pe acasă?

Banner rîse.

– Nebunie curată. Mama organizează o nouă campanie, va trebui să stau la colţul străzii şi să plasez manifeste. Adam caută pe cineva să mă înlocuiască, iar tipografii fac pe ei de frică.

– Dar gemenii ce fac? întrebă Fancy, zîmbind.

Danny şi Bridget, nepotul şi nepoata lui Jeff, erau distracţia întregii familii.

– Cînd eu plec, ei încearcă să-l găsească pe Hershel. Iepurele iar a dispărut şi Maggie ne-a ameninţat că îl va face friptură.

Fancy rîse la imaginile ce îi reveneau în minte. Dar simţi un fel de nostalgie pentru clipele de dinainte de a-l cunoaşte pe Jeff Corbin, cînd ea şi Hershel hoinăreau în lumea mare, înfricoşaţi.

Atunci ea a suferit o grămadă de greutăţi, dar nu trebuia să înfrunte o asemenea singurătate. Asta era ceva nou.

– În orice caz, de-asta sînt aici. Mama m-a trimis să te rog să mă ajuţi, o informă Banner.

– Ca să-l prind pe Hershel?

– Să împarţi manifeste. Fancy, mişcarea pentru drepturile femeilor e importantă. Oare de ce toţi idioţii, javre murdare, pot vota, iar noi nu? Obrajii lui Banner se împurpurară de atît patos. Tu ai de gînd să mai suporţi mult?

– Cred că nu, răspunse Fancy.

Şi o jumătate de oră mai tîrziu, se aflai în faţa spălătoriei lui Wung Lo, cu o grămadă de manifeste.

Ridică-te, tu cea care iubeşti dreptatea şi binele, citeau trecătorii. *Fiecare conştiinţă bună va*

vota dreptul femeii.

Fancy reuşi să strecoare cîteva manifeste unor femei ce treceau pe acolo, dar bărbaţii mergeau repede şi o evitau. Ningea şi picioarele îi îngheţaseră. După o oră de respingere a manifestelor, convingerile ei politice se destrămau. Bărbaţii erau prea nepăsători şi egoişti ca să lase vreodată femeile să voteze, aşa că ce căuta ea aici, sub felinar, îngheţînd?

Dincolo de stradă, uşa noului hotel şi a restaurantului *Port Hastings* se deschise şi un rîs cunoscut îi atrase atenţia. Jeff! Acesta era Jeff. Şi ea nu-i mai auzise să rîdă aşa de cînd îi mărturisise totul despre Temple Royce.

Ea înaintă, mergînd prin zăpadă, şi aproape că era să fie călcată de o căruţă. Agăţată de braţul lui Jeff, zîmbind la el, era o femeie frumoasă, cu părul roşcat şi haine moderne... Meredith, Meredith Whittaker. Ce naiba căuta ea în Port Hastings?

Dar răspunsul era clar. Inima lui Fancy se goli, urmînd o furie aprigă. După ce se uită în ambele părţi ale străzii, păşi pe zăpadă şi ieşi în faţa soţului, aruncîndu-i două sute de manifeste în faţă.

Jeff o privi, pălind deodată din cauza şocului sau de furie, dar ei nu-i păsă nici cît negru sub unghie.

– Ce naiba... apucă el să spună.

Meredith se bosumflă pe cînd el îşi luă mîna de pe ea şi se îndreptă spre soţia lui.

Fancy era prea jignită, prea furioasă să mai poată vorbi. Ştia că trebuie să arate grozav, cu burta ţuguiată şi cu toate fularele ei, fără a mai vorbi de basmalele ruseşti care îi înveleau urechile,

dar n-avea încotro.

Încet, Jeff se aplecă şi luă unul din manifestele de pe jos. Pe cînd citea, pe faţă îi apăru o grimasă.

– Ai împărţit tot timpul prostii de-astea trecătorilor? vru să ştie el.

Fancy simţi că furia o înălţase parcă, o făcuse mai mare, o răscolise. Cum îndrăznea să stea acolo şi să-i spună aşa ceva, să-i reproşeze că nu-i stătea bine să-şi exprime convingerile politice, cînd el şi amanta lui veneau de la întîlnire.

Fancy se dădu înapoi şi îl lovi în fluierul piciorului drept. Un sunet de umilinţă îi ieşi din gît, în timp ce gîfîia.

Jeff se strîmbă, înjurînd pe cînd se oblojea.

– Fancy, pentru numele lui Dumnezeu!

Fancy îl lovi în celălalt picior şi trecu înainte, printre manifeste. Astfel se ciocni de Adam Corbin – norocul ei.

El o prinse de umeri, o privi cu ochii lui indigo şi apoi se uită la Jeff.

– Ei bine, asta e prea de tot. Dar supărarea şi dezaprobarea nu păreau să fie direcţionate spre Fancy.

– Cred că e timpul să mă duc s-o văd pe mama, înainte de a se îngrijora, zise Meredith cu o voce afectată.

– Dă-i drumul, spuse Adam sprijinind-o pe Fancy, împiedicînd-o să-şi ia zborul. Şi blestematele alea de suspine, pe care nu şi le putea controla, îi ieşeau din gît.

– Adam, începu Jeff să se lamenteze.

– Ce e? Nu sîntem noi o familie unită? întrebă Adam, zîmbind acru şi, calm, o ridică pe Fancy în

braţe şi o puse în trăsura care aştepta.

– Naiba să te ia, Adam, strigă Jeff, stai puţin. Unde crezi că îmi duci soţia?

– O! exclamă Adam părînd surprins, în timp ce punea ceva pe picioarele lui Fancy. Apoi se întoarse spre fratele lui. Aceasta să fie soţia ta? Nu mi-aş fi dat seama după felul cum ai tratat-o.

Ochii lui Jeff se întunecară de emoţie şi el i se adresă soţiei:

– Frances, dă-te jos din trăsură.

Fancy îşi ridică privirea. Mîndria ei se topi, aşa că se agăţă de o ultimă speranţă.

– Du-te dracului, Jeff Corbin, îi răspunse ea.

Adam ridică din umeri şi îi zîmbi fratelelui său, deşi expresia ochilor nu-i spunea nimic.

– Aşa îţi trebuie, spuse el, apoi urcă lîngă Fancy şi luă hăţurile.

Jeff arăta înfiorător. In timp ce trăsura se îndepărta, el dădu cu piciorul în manifestele de pe stradă.

În timp ce mergeau pe colină, spre conac, şi zăpada scîrţiia sub roţi, Fancy se gîndea: Dacă în furia lui, Jeff o mai căuta o dată pe Meredith? Dintr-o dată se simţi rău. Dar ce importanţă mai avea? În mintea ei era clar că el o trădase. Ce mai conta o dată sau de alte mii de ori?

Ba, conta! Conta al naibii de mult. Fancy îşi acoperi faţa şi începu să plîngă în hohote.

– Nu merită să faci asta, spuse Adam, încurajînd-o. Eu nu cred că Jeff te-ar trăda vreodată.

– Nici măcar nu mi-a dat o verighetă, suspină ea.

Adam o luă de umeri şi o linişti, dar nu mai

spuse nimic pînă nu ajunseră acasă. Aici o ajută să coboare şi o conduse pînă la uşă.

– O'Brien, strigă el.

Fancy îşi revenise destul ca să-i spună că Banner împărţea încă manifeste la moară şi astfel nu-i putea răspunde.

Dar apăru Maggie.

Tot restul după-amiezei, Fancy fu încurajată, îmbărbătată şi astfel se simţi mai prost ca oricînd. Jeff nu mai venea şi ea se simţea tot mai rău cu fiecare minut care trecea. Jeff nu avea să vină şi ea era convinsă de asta. Poate era cu Meredith, din nou.

Îşi închise ochii, stînd pe pat, în camera care fusese a lui Jeff. Se simţea părăsită, la fel ca şi cărţile pe care el nu le mai citise de mult, la fel ca macheta vasului pe care el nu o mai atinsese, la fel ca hainele pe care nu le mai purtase.

Era la fel ca lucrurile din cameră – o soţie care fusese a lui Jeff.

Începu să plîngă din nou nedorind să înfrunte realitatea. Dacă n-ar fi fost bebeluşul din pîntec, sigur ar fi vrut să moară.

Jeff se clătină cînd intră în biroul lui Adam.

– Unde este? vru să ştie. Adam se aşeză, îşi dădu jos ochelarii şi îi puse în buzunarul de la haină. Calm, îşi trînti picioarele pe birou.

– Cine? întrebă el nevinovat.

Jeff se simţea rău. Băuse prea mult whisky pe vasul *Umbra Argintie.* Mişcînd clanţa, dori să n-o strice.

– Unde e Fancy? întrebă el mai calm.

– Sus, doarme. Şi dacă ai cumva de gînd să dai năvală acolo, ca un cavaler, vreau să-ţi spun că te voi opri.

– Ea este soţia mea.

– O, da. Meredith ce este?

Jeff se clătină periculos. Se împiedică de un scaun şi căzu pe el, gemînd.

– Meredith? întrebă el prosteşte.

– Doamna pe care o ţineai de braţ astăzi, spuse Adam, fără pic de înţelegere.

– Doamne, zise Jeff, frecîndu-şi ochii cu mîna. Tu ştii cine e Meredith...

– Da? Fancy crede că e iubita ta.

– Ce?

Adam ridică din umeri.

– La urma urmelor, ai cam neglijat-o de luni de zile. Şi astăzi să te vadă aşa, ieşind din holul hotelului...

– Doamne Dumnezeule, dé-aia m-a lovit aşa de tare? Ea crede că Meredith şi cu mine... Jeff sări în picioare, dar regretă gestul. Ea crede că eu...

– Stai jos, înainte de a cădea, îi porunci Adam.

Jeff se aşeză, recunoscător. Şi apoi, datorită whisky-ului pe care-l consumase în ultimele ore, începu să plîngă. Suspinele erau puternice, dar nu-i era ruşine. Nu faţă de Adam.

– Vorbeşte cu mine, Jeff, îi porunci fratele lui.

– O iubesc, ea nu ştie acest lucru?

– Cred că nu poate să-ţi citească gîndurile, Jeff.

– I-am construit o casă, are acces la orice magazin de pe aici, la orice magazin din Vest. Eu...

– Ştii ce mi-a spus astăzi? izbucni Adam. Mi-a spus că nici măcar nu i-ai cumpărat o verighetă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, dacă voia verighetă de ce nu şi-a luat una?

– Şi tu îmi spui că sînt insensibil. Cel puţin eu i-am dat lui Banner o verighetă.

– Mi se face rău, strigă Jeff, sărind în picioare şi îndreptîndu-se nesigur spre uşă.

– Sînt la bucătărie să fac o cafea, îi spuse Adam, resemnat, stingînd lumina din birou.

Revederea cu Fancy, care sta în pat ghemuită ca un copil, ca să se apere parcă de ceva, îl topi pe Jeff. Se aşeză pe un scaun, unde adesea stătuse şi visase la mare cînd era băiat, şi fixă portul cu privirea.

El nu i se înfăţişă ca odinioară – oceanul acela mare, dincolo de golful Juan de Fuca, cu toate misterele şi groaza de pe el.

În spatele lui, Fancy ofta agitată în somn. Jeff se întrebă ce visa oare. Visa oare la Meredith şi la soţul ei infidel? La explozia de pe vas, din Crăciunul trecut? La moartea lui Amelie?

El oftă şi dădu capul pe spate.

– Temple, şopti el, oriunde eşti, orice faci, tot voi da de tine. Chiar dacă va dura toată viaţa, tot te voi găsi.

– Jeff?

Jeff se întoarse şi o văzu pe Fancy care se ridicase din pat. Camera era întunecată şi el nu putea să-i vadă expresia de pe faţă.

– O... o iubeşti pe Meredith?

El râse, dar era un râs dureros, venit din piept.

– Nu m-am culcat cu ea. Ea se află în oraş ca să-şi vadă sora sau aşa ceva.

Nevoia lui de a fi crezut îl ruşină. Doamne, de ce fusese atît de aspru cu ea, cînd de fapt nu trebuia?

– Te-aş ierta, spuse ea.

Pe Jeff îl duru replica.

– Nu ţi-am fost niciodată necredincios, Fancy. Nici cu Meredith sau cu oricare alta.

Ea începu să plîngă uşor. Jeff se apropie de ea fără să se mai gîndească la altceva şi o luă în braţe.

– Fancy, şopti el, îmi pare rău.

Fancy îşi trase nasul,

– Pentru ce? îl întrebă ea, împingîndu-l uşor.

– Pentru că m-am purtat aşa cu tine. Mă vei ierta?

– Asta depinde dacă m-ai minţit în legătură cu Meredith.

Jeff râse şi acum se simţea mai bine, chiar foarte bine.

– Ce fel de om eşti şi tu, Frances Corbin. Mi-ai spus că m-ai ierta.

– Ai făcut sau nu dragoste cu fufa aia roşcată?

– Nu.

– Atunci te iert.

– Şi dacă ţi-aş fi spus că am făcut-o?

Ea se cutremură de râs.

– Atunci tot te-aş ierta. Numai că ar mai fi durat

ceva timp.

Jeff o ţinu aproape şi îşi îngropă faţa în părul ei parfumat, cu miresme de rouă şi trandafiri.

– Te iubesc, iepuraş neastîmpărat, spuse el.

– Miroşi îngrozitor. Ai băut?

– Mult, răspunse Jeff şi este aşa de plăcut să mi-o spui tu.

Fancy strîmbă din nas.

– Îm! exclamă ea.

Jeff ridică din umeri, umilit.

– Nu mai este nimic de făcut, decît o baie.

– O baie? Dar nu poţi să încălzeşti apa la ora asta. Toţi dorm.

Jeff o prinse de mînă şi o trase spre el, rîzînd.

– Cred că n-ai văzut încă renumita *cadă Corbin.*

– Este la fel ca aceea din Spokane?

El vru s-o sărute, dar se abţinu, din delicateţe.

La urma urmelor, băuse toată seara şi apoi căzuse în curte.

– Nu prea, răspunse el şoptit, pe cînd se aflau în hol. Conductele îţi vor arăta ce este; nu există faianţă sau orice altceva de genul ăsta, dar te poţi folosi de ea.

Ei pătrunseră pe o uşă de la capătul casei.

– Speram să avem şi noi odată una ca asta, acasă la noi, spuse Fancy.

– Vom avea. Dacă asta vrei, asta vei avea, îi promise Jeff, atingînd-i vîrful nasului.

În interiorul camerei unde era cada, Jeff scoase un chibrit din buzunar şi îl aprinse. Lumina se combină cu umbrele. Dar el nu lumină cu veioza, ci cu o singură lumînare, care stătea sub cadă.

Conductele făcură ceva zgomot cînd el dădu

drumul la robinete, iar apa curgea îmbietoare, înainte ca Jeff să-şi scoată cizmele. El o privi ironic.

– Şi în legătură cu manifestele ce mi le-ai aruncat astăzi în faţă, spuse el.

Ea clătină capul şi privi spre el, provocator, în lumina aceea plăpîndă a lumînării.

– E o problemă de conştiinţă, spuse ea. Sînt de acord cu mama ta. Dacă oamenii nu luptă pentru ceea ce le aparţine, nu vor avea niciodată nimic.

Jeff îşi scoase cămaşa, ciorapii şi pantalonii.

– Asta înseamnă că şi tu vei fi ca mama?

Învîrtindu-se în cadă, ea zîmbi şi-şi puse mîinile pe burtă.

– Mai tîrziu. Nu cred că voi avea timp prea mult la dispoziţie dacă fiica ta va sosi pe lume...

– Să presupunem că fiica mea... Se întrerupse şi intră în cadă, apoi se uită la ea.

Apa curgea, iar conductele făceau un zgomot că puteau să scoată şi morţii din mormînt.

– Dar dacă va fi băiat?

Ochii lui erau mari de uimire şi vulnerabili.

– Nu vei iubi şi fata la fel ca pe băiat?

Nu era bine să iubească atît de mult o femeie ca ea. Chiar şi aşa era de nesuportat. Mai periculos decît o călătorie pe mare.

– Desigur că voi iubi copilul, fie fată, fie băiat, la fel de mult, Fancy. Ce te-a apucat să-mi spui aşa ceva?

– Tatăl meu se aşteptase să fiu băiat, de aceea mi-a dat numele de Frances.

Jeff se făcu mai comod în cadă.

– Aşa a spus? Direct?

– Da.

El se întoarse şi închise apa. Boilerul se opri cu un zgomot ce pătrunse dincolo de perete.

– Lasă-mă să te ating aici, unde adăposteşti copilul meu, Fancy, spuse el.

Ea se ridică în genunchi şi el îi cuprinse burta cu mîinile lui mari, mînunîndu-se de schimbarea adusă înfăţişării ei şi de loviturile din interior. Era atît de mişcat că îi venea să plîngă, aşa cum făcuse jos, în birou. Şopti:

– Poate eu voi fi îngrijită cum se cuvine, Jeffrey. Acum.

Capitolul 18

– Cu grija Marei, izbucni Maggie McQuire, pe un ton mustrător, nu e de mirare că Fancy este atît de tulburată.

Înainte ca Maggie să poată continua predicile ei îngrozitoare, Jeff o luă pe Fancy de braţ şi o conduse la trăsura care îi aparţinea. Acolo, după ce o aşeză pe Fancy pe scaunul ei, se uită la ea ciudat, iar vîntul îi răsfiră părul auriu.

– Vrei să rămîi aici, Fancy? Cu Maggie?

Fancy îşi scutură capul a negaţie. Ea voia să meargă acasă la ea, pentru că era răscolită, simţind un gol în stomac. Îi stătea pe limbă să-l întrebe pe Jeff dacă îşi va petrece ziua acolo cu ea, dar nu avea curajul să o facă. Vremea rece şi ninsoarea din ziua precedentă se transformase astăzi într-o primăvară falsă, pe care indienii şi localnicii o numeau *Chinook*.

– Cred că astăzi vei merge la şantierul naval, îndrăzni ea, evitîndu-i privirea, ca să nu remarce durerea şi grija de pe chipul ei.

– Am ceva de lucru, da, spuse el, ţinînd hăţurile în mîinile lui puternice. Oricum, nu voi întîrzia la cină.

Fancy fu cuprinsă de teamă – era cam patetic să o incite o simplă cină, cînd, de fapt, în alte familii era ceva normal.

– Îmi place să aud asta, spuse ea, timidă.

Ei înaintau prin zăpada care se topea, prin iarba ce abia mijea şi pe poteci întortocheate. Vîntul, într-adevăr, bătea uşor, iar soarele strălucea pe cer şi, cu toate că erau în noiembrie, puteai să juri că te afli în aprilie.

La uşă, Jeff ieşi din trăsură, apoi o ajută pe Fancy să coboare. Cum Maria se apropia, trecînd prin verandă, el se aplecă şi îi şopti soţiei:

– Fă-i vînt, scapă de ea.

O roşeaţă plăcută învălui obrajii lui Fancy. Fel de fel de motive pentru a scăpa de Maria îi alergau acum prin minte.

– Ce să pregătesc la cină? întrebă ea, demnă, incercînd să ascundă tulburarea pe care o avusese din cauza lui.

– Tu, însăţi, replică Jeff, îmi ajungi, apoi se urcă în trăsură şi plecă. Pentru prima dată, faptul că el se afla pe drumm spre vaporul lui din Port Hastings, nu o devasta sufleteşte.

– Mi-am făcut griji pentru tine, mami, să lipseşti o noapte, pur şi simplu...

Fancy intră în hol, scoţîndu-şi mănuşile pe cînd mergea.

– Îmi pare rău, Maria, soţul meu şi cu mine am petrecut noaptea, dincolo. Ar fi trebuit să trimit vorbă.

Revenindu-şi repede, Maria îşi recăpătă voia bună.

– Nu-i aşa că e o zi minunat, mami? E aşa de

cald şi de frumos...

Fancy se gîndi la vorbele lui Jeff, cînd ea îl întrebase ce să servească la cină, şi roşi tare în timp ce îşi aşeza mantaua în cui.

– Am o grămadă de lucruri de făcut, spuse ea. Nu te deranjează dacă te trimit în oraş, da?

Maria se arătă încîntată.

– O, mami, o zi ca asta e potrivită pentru plimbare. Şi eu care credeam că voi sta închisă toată ziua, fără să ies.

Uneori, exuberanţa Mariei era obositoare, dar Fancy zîmbi.

– După ce termini treaba, poţi să-ţi petreci după-amiaza unde doreşti. Poţi să-ţi vizitezi prietenii sau să faci orice altceva.

Maria rîse.

– Deci asta presupune că stăpînul vine astăzi acasă, nu?

Fancy roşi din nou.

– Dar asta nu te priveşte pe tine, Maria, spuse ea. Haide, să-ţi scriu ce trebuie să faci.

După o jumătate de oră, Maria părăsi casa, foarte sprintenă de picior, dar cu răutate în privire. Fancy încercă să nu se supere pe femeia care îndrăznea prea multe şi era lipsită de delicateţe, deşi putea s-o facă. Ceea ce conta acum era doar faptul că ea cîştigase în faţa acelui vas, încă o dată. Desigur că această victorie nu va fi de lungă durată, dar poate apropierea dintre ea şi Jeff era de bun augur.

Fancy voia să vadă dacă aşa stăteau lucrurile.

În următoarele minute, ea se grăbi să-şi despletească părul, după care, cu faţa îmbujorată, pregăti

prăjiturile cu mere pe care Jeff le adora, scuturã pernele pe de canapea şi petrecu ceva timp în faţa şifonierului, pentru a alege rochia potrivită.

Ea nu putea să se decidă cu care rochie să se îmbrace, avînd de ales între rochia de culoare albastră, destul de serioasă, şi cea care îi plăcea la nebunie, mov, dar pe care o purtase prea mult. Fancy încă stătea lîngă pat, prinsă în această dilemă, cînd inima îi tresări. Jeff era acasă.

Ea se întoarse şi iată-l stînd în uşa dormitorului, zîmbindu-i, admirînd jupa cu floricele, părul despletit, chipul ei îmbujorat şi mirat. Dintre toate lucrurile din lume, el avea în mîini singura ei pălărie, pălăria pe care o folosise în spectacolele ei.

– Poftim, spuse el, întinzîndu-i-o. Vezi ce poţi scoate de aici, doamnă Corbin.

Fancy simţi un nod în gît şi se ruşină că o vedea aşa, cînd de fapt îşi dorise atît de mult să fie frumoasă pentru el, parfumată şi elegantă. Poate reuşea astfel să-l ţină mai mult timp departe de mare.

– Ce?

Un mieunat ciudat veni din interiorul pălăriei.

– Mai bine te-ai uita şi ai vedea cu ochii tăi, spuse el.

Fancy trase adînc aer în piept, nedumerită, tremurînd chiar, deşi nu putea să spună de ce. Ea se apropie şi băgă mîna, cu grijă, în pălărie şi pipăi o blană moale.

– Nu e iepure, şopti ea, prinzînd micul trup şi ridicîndu-l.

– Nu, nu e iepure, spuse Jeff amuzat.

– E un pisoi, strigă Fancy, încîntată, ţinînd

vietatea albă cu amîndouă mîinile. Pisoiul toarse şi se uită la ea cu ochi încrezători.

– Mie mi se pare că orice magician priceput ar putea să scoată ceva din această pălărie, observă Jeff. Încearcă din nou.

Fancy aşează pisoiul pe podea, unde se împotmoli în fuste şi se îngrămădi sub jupa ei. Din ce în ce mai uimită, ea vîrî mîna în pălărie din nou şi scoase o cutiuţă îmbrăcată în catifea albastră.

Ridicînd capacul, ea se gîndi că ar putea fi un inel, după aparenţe, şi, într-adevăr, era o verighetă de aur cu diamante şi ametist.

– O, e al meu... spuse ea, copleşită. Este...

– Da, spuse Jeff, ferm şi înţepat. Este o verighetă. N-aş vrea ca lumea să creadă că eşti doar o aventură pentru mine.

Fancy ridică mîna stîngă, cu emoţie, iar el îi puse inelul. Cînd îl privi, faţa lui Jeff se schimbă, invadată de lacrimi.

– Mi l-ai dat ca să nu te uit cînd eşti pe mare? şopti ea.

– Unde să fiu? întrebă el, arătîndu-se surprins.

Fancy îşi răsuci inelul pe deget – îi venea de minune, iar pietrele străluceau.

– În timp ce vei naviga pe vaporul ăla al tău, spuse ea.

– Să navighez... El îi prinse umerii cu ambele mîini. Asta ai crezut tu, Fancy? Că te voi lăsa şi voi pleca pe mare din nou?

Ea nu putu să mai spună nimic altceva decît să scuture capul.

El îi cuprinse bărbia cu mîna şi i-o ridică. Faţa ei era aproape de a lui.

– Eu iubesc vapoarele, Fancy, dar pe tine te iubesc mult, mult mai mult. Şi nu voi mai pleca decît la distanţe scurte.

O licărire de speranţă se insinuă în sufletul ei.

– Ce-ai vrut să spui cu „la distanţe scurte"? îl întrebă ea, iar pisicuţa încă îi mai umbla pe sub jupă.

– Ştii tu, adică scurte, explică Jeff. Cele de două sau trei zile. Felul acela de excursii pe care putem să le facem eu, tu şi bebeluşul.

Fancy strigă fericită şi îl înconjură pe Jeff cu mîinile, luîndu-l pe după gît, iar picioarele îi atîrnau acum, libere. Pisicuţa ieşise de sub jupă, mieunînd a protest.

– Am crezut, o, Jeff, eram sigură...

El o ţinu strîns în braţe.

– Îmi pare rău, Fancy, îi spuse el. Nu ştiam că ai crezut că intenţionam să mă întorc pe mare. Dacă n-aş fi fost atît de încăpăţînat...

– Nu spune asta, şopti ea şi îl făcu să tacă cu un sărut.

Pasiunea îi cuprinse ca un vînt ce stîrneşte furtuna. Între sărutări fierbinţi, se dezbrăcau unul pe celălalt, nemaigîndindu-se la nimic altceva.

Cînd Fancy fu gata, stînd dinaintea lui Jeff, înconjurată de fustă, jupă şi chiloţi, el se aplecă să o sărute uşor, pe sîni. Ea gemu şi-şi dădu capul pe spate, în timp ce el cucerea, mîinile lui puternice mîngîindu-i burta.

Dar se grăbeau acum şi nu mai aşteptară prea mult. Jeff o luă pe Fancy în braţe, o duse în pat şi căzu peste ea, simţindu-se puternic şi viril.

El o domina întru totul. Ea striga victorioasă în

timp ce el pătrundea repede, dar uşor, în ea.

Jeff se opri, îngrijorat.

– Te-a durut?

– O, nu, nu, nu, Jeff, iubeşte-mă. Posedă-mă...

Şi el aşa făcu. Trupurile lor se mişcau în acelaşi timp, urcînd şi coborînd, arătînd ca unul singur, arcuindu-se în final, tremurînd de exaltare, aducînd un ţipăt răguşit din partea lui Jeff şi un scîncet ascuţit de la Fancy.

Fancy punea smîntîna pentru pisicuţă, lîngă sobă, în bucătărie. Prăjiturile se arseseră, înmiresmînd aerul cu mirosuri grele, dar nici unuia nu-i păsa.

– Balonul? întrebă ea, ridicîndu-se.

Jeff mînca dintr-o prăjitură, politicos, înlăturînd marginile scorţoase,

– E o zi minunată, Fancy, spuse el.

Fancy ura acel balon şi spera ca niciodată să nu mai aibă de-a face cu el, dar nu era atît de periculos în această zi minunată. La urma urmelor avea verigheta, în sfîrşit, un copil îi purta în pîntece, dar cel mai important lucru era faptul că era sigură că Jeff nu o va părăsi niciodată ca să plece pe mare. Ei se înţelegeau perfect acum.

– Ei bine...

El zîmbi şi aruncă ceea ce îi mai rămăsese din prăjitură, în foc.

– Am promis că de data aceasta nu vom zbura departe, Fancy, o asigură el. Voi verifica cablul şi

nu vom zbura mai sus de cîţiva metri.

Fancy se cutremură. Ar fi distractiv să privească Port Hastings de sus şi să vadă şi vaporul ăla, care nu-l va fura niciodată pe omul ei, să-l ducă departe de ea.

– Dacă promiţi, spuse ea.

– O, pe cinstea mea, replică el.

Plecară spre balon. Acesta dansa şi se mişca în toate direcţiile, pe cerul albastru, trăgînd de frînghiile ce îl ţineau pe pămîntul înverzit, în spatele casei. Evident, în afara faptului că îi cumpărase pisoiul şi verigheta, Jeff îşi petrecuse toată dimineaţa să-l aducă acolo şi să-l umfle.

Simţind-o că ar putea să se răzgîndească, Jeff rîse şi o ridică uşor, cu grijă, în nacelă. Ea se propti bine, în timp ce el desfăcea frînghiile ce ţineau balonul legat de pămînt.

Temple Royce apăru atît de brusc, că Fancy nu avu timp să ţipe ca să-l avertizeze pe Jeff de pericol. El îl lovi pe Jeff pe la spate, iar frînghia ce ţinea balonul se desfăcu cu o iuţeală de neînchipuit.

Fancy simţi că balonul se înalţă, dar pericolul ce o ameninţa nu o preocupa nicidecum. Jeff se ridică în picioare, împiedicîndu-se de frînghie. Capătul ei se tîra pe pămînt acum.

– Mulţumesc ţie, Doamne, şopti ea, văzînd că Jeff nu murise, aşa cum se aşteptase, ci era puţin ameţit de cele întîmplate.

El se repezi la frînghie, dar Temple, arătînd ca ieşit din minţi, îl apucă. Se rostogoliră în iarbă, iar balonul se înălţă mai sus.

– Jeff, ţipă Fancy, iar strigătul se pierdu în vînt.

Atît Temple, cît şi Jeff se ridicară în picioare, fără să fie atenţi la Fancy, care era gata să-şi ia zborul cu balonul, dincolo de ei fiind imensul Ocean Pacific...

Fancy strigă din nou, iar Temple o privi şi rîse, făcînd cu mîna, luîndu-şi adio de la ea. Se dădu un pas înapoi, iar în acel moment frînghia se prinse de glezna lui dreaptă. Nimic nu mai ţinea balonul legat de pămînt.

Temple ţipă îngrozit şi speriat, atîrnînd acum cu un picior în sus. Jeff îl apucă cu amîndouă mîinile şi nu reuşi să-l ţină, aterizînd pe burtă.

– Doamne, ajută-mă, murmură Fancy, îngrozită la rîndul ei. Ajută-ne pe toţi.

Temple se zbătea la capătul frînghiei, cu capul atîrnîndu-i în jos. Ei se îndreptau spre mare şi Jeff strigă ceva spre Fancy, dar ea nu-l putu auzi, datorită vîntului ce vîjîia şi tensiunii din urechi.

Deodată, apropiindu-se de brazii înalţi ce străpungeau înălţimea cu vîrfurile lor, balonul se opri, clătinîndu-se tare, însoţit de un ţipăt strangulat.

Ramurile erau atît de aproape, încît atinseră părţile exterioare ale nacelei şi o zgîriară pe Fancy pe faţă, umplîndu-i plămînii cu mirosul de sărbătoare a Crăciunului.

Tremurînd, sigură că putea să se prăbuşească din moment în moment, ea îşi adună puterile şi privi în jos. Ceea ce văzu o determină să uite în ce hal era.

Temple stătea atîrnat de frînghia balonului, cu braţele şi picioarele depărtate, pe faţa avînd întipărită groaza. O ramură îi trecuse prin piept şi îl străpunsese, ieşind în afară prin spate.

Fancy se uită în jos, lăsîndu-se uşor pe podeaua nacelei, tremurînd toată. Niciodată, în toată viaţa ei, nu va uita ceea ce văzuse şi nu va trăi aceeaşi groază ce i se întipărise în suflet.

– Jeff, şopti ea, Jeff, Jeff.

După o clipă, auzi strigătul de jos:

– Fancy, Fancy, eşti bine? Ai păţit ceva?

– Nu, reuşi ea să spună. Deasupra ei, balonul fîşîi şi ea simţi nacela clătinîndu-se în crengi, ca şi cum ar fi fost un cuib aflat în primejdie.

Şi acum va muri, chiar acolo. În copac. Iar copilaşul ei nu va vedea lumina zilei niciodată ...

– Nu te mişca, îi spuse Jeff, cu vocea răguşită. Stai liniştită, nu face nici o mişcare pînă nu vin eu, Fancy. Promit să te iau de acolo.

Fancy începu să plîngă. Vîntul împingea balonul din partea cealaltă; părea că se lasă din ce în ce mai jos. Sunetul acela îi spunea că el se dezumfla.

Cu o mişcare iute, în urma căreia Fancy ţipă, balonul ieşi din strînsoarea copacilor, eliberîndu-se. Nacela se legăna, dar rămase fixată de copac, de trupul lui Temple.

Fancy se ridică în genunchi şi riscă o privire în jos. Jeff era acolo, o, Doamne, ca să o salveze, să o strîngă în braţe. Ea se afla la vreo treizeci de metri de pămînt.

– Ridică-te, Fancy, îi porunci Jeff, calm, şi văzu şi alţi oameni care alergau în întîmpinarea lor – Adam, Banner, Mellisa şi chiar Katherine.

– Nu pot, spuse Fancy, plîngînd.

Jeff ignoră cuvintele ei.

– Îţi aduci aminte cum am făcut balonul să aterizeze ultima oară, Fancy? Trage uşor de sfoara

albă. Foarte uşor. Şi aşteptă, dar imediat urlă: Nu! Aia e valva pentru gaz, trage de sfoara albă.

Fancy făcu un efort ca să-şi deschidă ochii. Stomacul i se întoarse pe dos. Dar reuşi să privească în sus şi sfoara albă era acolo. Mîna îi tremura, de-abia putu s-o prindă, dar o făcu în cele din urmă, după momente pline de tensiune.

– Trage de ea foarte uşor, îi porunci Jeff. Cum reuşea să fie atît de calm?

Rezistînd, Fancy o trase uşor. Urmă un sunet ce arăta că balonul cobora, iar ea ştiu, fără să se uite, că Temple căzuse.

Şi apoi nacela coborî, aflîndu-se la cîţiva metri de pămînt, apoi mai aproape şi atunci Adam şi Jeff o apucară cu mîini puternice, trăgînd-o în jos. Jeff o prinse pe Fancy de umeri şi o scoase afară, ţinînd-o strîns în braţe, mormăind cuvinte fără noimă.

Ea plîngea fără reţinere, de groaza trăită, dar fu cuprinsă de un fel de uşurare şi îl prinse de cămaşă. Jeff o ridică în braţe şi, cu mama lui alături de ei – care nu avea acum nici o culoare în obraji –, o scoase la lumină.

Fancy îşi pierdu cunoştinţa şi se trezi pe o masă într-un spital, cu Banner privind-o.

– Jeff, Adam, s-a trezit.

Urmă un zumzăit şi camera păru că se învîrteşte cu ea. Numai silueta lui Jeff părea că sta pe loc, chipul lui radiind de bucurie.

– Fancy, şopti el, gîtuit de emoţie, avînd lacrimi în ochi. O, Fancy.

Ea îl luă pe după gît şi-l trase aproape, răsfirîndu-i părul. Era atît de bine, atît de bine să-l

poată atinge.

– A... am pierdut copilul? şopti ea, rostindu-şi teama.

– Nu, răspunse Banner, cu vocea stinsă, înainte ca altcineva să i-o poată spune. Nu, bebeluşul e bine.

– Mulţumesc ţie Doamne, zise Fancy. O, Doamne, ajută...

– Las-o să se odihnească acum, Jeff, veni vocea lui Adam de undeva.

Ascultător, Jeff se retrase din braţele ei. Ea plutea, plutea, dar uşor. Era aşezată pe un pat moale şi o pătură o acoperi.

Era bine să doarmă.

Moartea lui Temple Royce nu-şi pierdu ecoul mult timp, fiind subiect de discuţii în Port Hastings. Mulţi oameni erau bucuroşi, nu se ştie din ce motive, că el dispăruse.

Mai erau şi alţii care spuneau că Adam şi Jeff ar fi răspunzători de moartea lui, dar autorităţile nu îmbrăţişau această teorie. Dacă Royce ar fi murit altfel – împuşcat sau înjunghiat, de exemplu –, poate această ipoteză ar fi putut să fie cercetată în amănunţime. Dar străpuns de o ramură, la o înălţime atît de mare? Nu! Judecătorul, primarul şi avocatul respinseseră, în unanimitate, ideea. Temple Royce fusese un netrebnic, un hoţ, poate chiar un ucigaş, dacă se dovedea că cele spuse de familia

Corbin, referitor la scufundarea vasului *Doamna Mării* şi la tragedia de la Wenatchee, erau adevărate. Dar soarta avusese grijă de el: a plătit după fapte.

În familia Corbin altele erau preocupările acum. Ea trăia un eveniment important, în centrul căruia se afla Fanxy. În dormitorul acesteia, Banner îl înfrunta pe Jeff.

– Ieşi imediat de aici, îi spuse ea, suflecîndu-şi mînecile şi spălîndu-şi mîinile în chiuveta de lîngă geam, topind zăpada ce s-a adunat în timpul nopţii.

– Nu vrei să-l caut pe Adam? întrebă Jeff, disperat. El condusese tot drumul pînă acasă, pînă în zorii acelei zile de februarie, şi tocmai acum observă că avea cămaşa scoasă din pantaloni şi nu era încheiat ca lumea.

Banner se uită spre Fancy şi clipi.

– E o idee grozavă, Jeff, spuse ea. Du-te şi caută-ţi fratele. Eu cred că e în tabăra Klallum.

Jeff se aplecă deasupra patului si sărută fata palidă, dar fericită a lui Fancy.

– Te vei face bine, nu-i aşa?

O durere o cuprinse pe Fancy tocmai atunci, parcă i se despicară oasele. Ca să ai un copil nu era chiar atît de simplu.

– Da, spuse ea, încă zîmbind.

Jeff ieşi repede din dormitor şi, după ce închise uşa în urma lui, Banner, care arăta bine după naşterea unei fetiţe dolofane numai cu cîteva săptămîni în urmă, rîse.

– I-am dat papucii pentru o vreme, cred.

Fancy gemu şi se arcui de atîta durere.

– V... v-a mai dura mult?

Banner înlătură păturile ca să o examineze, iar Fancy se bucură că o femeie o asista la naştere. Ar fi fost stînjenită dacă Adam ar fi făcut-o în locul ei, repede şi atent.

– Uneori, prima naştere este mai lungă decît de obicei, veni un răspuns ce-i dădea de gîndit. Dar cu puţin noroc, poate vom reuşi să terminăm pînă se întoarce Jeff.

Uşa se deschise şi Maria intră, cu ochii mari, apucînd cu mîinile şorţul.

– Doare, mami? întrebă ea.

Banner aruncă o privire către menajeră, ce spunea de la sine că nu era necesar să facă istericale.

– Mai durează puţin, remarcă ea, şi o acoperi din nou pe Fancy cu păturile. Mai ai ceva de îndurat.

Maria se aprinse:

– Oau, vine un bebeluş, nu-i dar mai minunat ca ăsta!

Banner zîmbi.

– Nu, consimţi ea cu blîndeţe. Cu aceste vorbe, ea o trimise pe menajeră după apă caldă şi ceva cîrpe curate.

– Am scăpat de Jeff şi iată că am rămas cu Maria pe cap.

Fancy simţi o altă durere şi încercă să se gîndească la altceva. Ea şi Jeff vor avea un copil cît de curînd, al lor. Casa lor va fi la fel de zgomotoasă ca altădată.

Se părea că Banner se spăla pe mîini a mia oară. Cînd durerea deveni mai mare, ea începu să vorbească de copiii ei, gemenii Danny şi Bridget, dar şi de Elisabeth.

Fancy transpirase şi fiecare fibră din trupul ei părea că se întinde de efortul sarcinii. Ea respiră adînc cînd Banner o sfătui să o facă şi apucă mîinile cumnatei sale cu putere cînd suferinţa devenise aproape de nesuportat.

– Ţipă dacă vrei, zise Banner. Uneori te ajută.

Supusă, Fancy ţipă. Ea se bucură în clipa aceea că Jeff plecase aiurea şi nu putea s-o audă.

– Adam este într-adevăr plecat în tabăra de la Klallum? întrebă ea, în agonia aceea.

Banner ridică din umeri.

– Cine ştie? spuse ea, încercînd s-o examineze pe Fancy din nou. E în regulă, constată ea rece, pot să văd capul bebeluşului. Vreau să împingi cît poţi tu de tare, Fancy.

Fancy împinse. Acest ultim efort o sfîşie.

Uşa se deschise tocmai cînd bebeluşul îşi făcea apariţia. Mîinile lui Banner erau ocupate, şi ea strigă cît putu de tare:

– E băiat, zise şi Jeff, iar Fancy îşi întoarse capul pe perna umezită şi-l văzu în cameră, cu chipul mirat şi bucuros.

– Lasă-mă să-l văd, strigă Fancy, întorcîndu-se.

Banner zîmbi şi puse bebeluşul furios pe burta mamei.

– Nu-ţi fie frică de ombilic, spuse ea cu blîndeţe. Ne vom ocupa şi de el imediat.

Fancy îşi mîngîie bebeluşul cu mîna ce tremura. Avea o coamă aurie şi ochii de un albastru-închis, aşa cum îi au toţi copiii mici. Faţa lui roşie era furioasă, iar mîinile şi picioarele mici se agitau, exprimîndu-şi protestul.

– Cînd te naşti parcă i-ai sfida pe toţi, nu-i aşa?

întrebă Banner şi luă micuţul de pe burta mamei.

– Seamănă cu tine, spuse Fancy, privindu-l pe soţul ei. Cum o să-l cheme?

Jeff o sărută pe vîrful nasului.

– Oricum, numai Hershel nu, răspunse el.

Fancy rîse, obosită, dar plină de triumf.

– Am putea să-i spunem, Phineas, îl necăji ea.

– Ăsta nu-i aşa de rău, se temperă Jeff.

– Niciodată, strigă Fancy. Te-am pus la încercare.

Ea se arăta dezamăgită.

– Eustis? sugeră el.

Şi Fancy ştiu în momentul acela că şi el o tachina la rîndul lui.

Inima lui era plină de iubire şi mîndrie datorită minunăţiei pe care au adus-o pe lume.

– Am putea să-l numim Adam Keith Corbin. Sau poate Keith Adam...

Jeff rîse.

– Îmi iubesc fraţii, Fancy, dar va fi o confuzie totală, mai ales în familia aceasta.

Fancy căscă, dorind să doarmă. Şi adormi imediat. Cînd se trezi, după cîteva ore de somn, Jeff era alături, îmbrăcat, ţinînd-o în braţe.

– M-am gîndit la un compromis, o informă el, referitor la numele bebeluşului. Numele tatălui tău este Patrick?

Fancy dădu din cap. Camera era întunecată, liniştită, şi tot ceea ce conta acum era lîngă ea.

– Atunci, hai să-i spunem fiului nostru Patrick Keith, propuse Jeff. Mie îmi place.

– Dar îl vor striga Pat, poate chiar Paddy.

Jeff clătină capul.

– Nu. El va rămîne mereu Patrick.

Şi aşa a şi fost.

Urmă o petrecere pentru a sărbători sosirea primăverii şi lansarea noii nave, iar Fancy a rîs fericită, şi muzica i-a umplut inima şi sufletul. Ce bucurie fusese să cînte şi să danseze pe puntea vasului, fără să se ruşineze de numele ei.

– *Fancy Corbin,* aşa a botezat el vasul, îi spuse bebeluşului lacom de la pieptul ei.

– Poţi să crezi aşa ceva? Toţi dansează şi cîntă...

Uşa dormitorului se dădu în lături, aducînd o fărîmă de lumină în hol.

Jeff era acolo, ţinînd ceva mare şi pătrat sub braţ. Acum, el aprinse lumina de lîngă pat şi rămase privind-o pe Fancy care adormise cu copilul şi îl aşeza în leagăn.

Apoi, zîmbind, se ridică şi puse obiectul purtat pe perete, în locul unui trandafir. Era firma pe care Fancy o folosise cînd dădea spectacole împreună cu Hershel, înrămată acum. FANCY JORDAN. EA DANSEAZĂ. EA CÎNTĂ. EA FACE SCAMATORII.

– Am avut grijă de cîntece şi de dans, spuse Jeff privind-o cu ochii lui indigo. Mai rămîne să ne ocupăm de scamatorii.

Fancy rîse şi se îndreptă spre el, iar lumina ce o aprinsese acum cîteva clipe se stinse uşor.

SFÎRŞIT

O fată seducătoare

„Una dintre cele mai savurate scriitoare de romane de dragoste din zilele noastre."

ROMANTIC TIMES

„Linda Lael Miller își incintă cititorii."

PUBLISHERS WEEKLY

„Linda Lael Miller se află pe culmea cea mai înaltă a admirației tuturora, pentru că-și poartă cititorii prin povestirile sale tandre, tulburătoare, cu umor, emoție și înțelegere. Fermecătoare..."

RENDEZVOUS

BESTSELLER

Lei 8300 + 170 T.L. = 8470